

Trần Thị Bảo Châu

Lòng Son Vẫn Trọn

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

"Em là nụ hồng nhỏ chưa mở mắt gai . Một hạt sương mai... đủ làm run rẩy . Nụ hồng dịu dàng thùy mị, giấc mộng đêm ông bướm bay vào . Ước mơ em là vòm trời cao mang màu xanh . Khác màu xanh của lá... là cụm mây trắng xóa như trái tim em trong trắng vô ngần".

- Vân Sam... Vân Sam... Mà chết dí ở đâu rồi hả con ?

Hốt hoảng đến làm rơi cả quyển thơ bé tẹo như lòng bàn tay xuống sàn gác, Vân Sam bật dậy . Nhặt quyển "Thơ tình yêu" dúi vào chồng mền gối được xếp gọn gàng trên giường, Sam vừa "dạ" thật to, vừa chạy vội xuống nhà.

Bà Ngân nhìn cô bằng con mắt tô màu xanh lá cây thật đúng "mốt" rồi hỏi xẵng :

- Mà làm gì trên đó ?

Sam nói thật nhanh :

- Con xếp quần áo.

Bà Ngân gật gù :

- Giỏi ! Nhưng giờ này không làm việc đấy . Ra quán cô Diễm mua cho mẹ tô phở . Nhớ không chan nước béo đó.

- Vâng.

Vân Sam xuống bếp lấy cái cà-mèn bằng inox ra máng vào xe đạp .

Bà Ngân đưa mấy tờ năm chục ngàn và bảo :

- Còn dư giữ lấy mà tiêu.

Vân Sam chớp mắt :

- Cám ơn bà.

Tất tả cô đạp xe đi . Bữa nay bà Ngân có vẻ rộng rãi . Chắc là được

bạc, nếu không bà để gì cho Sam tiền, dù chỉ là vài ngàn lẻ, gộp lại từ những tờ hai trăm đồng nhàu nát.

Môi nhếch lên vẻ cam chịu, Sam cong lưng đập cho nhah . Vào quán, cô thấy Mai Cúc đang đứng sau quầy phở . Con nhỏ cười cười :

- Mua cho cô Ngân phải không ?

- Ờ. Sao mà biết ?

Mai Cúc ồm ờ :

- Chuyện nhỏ ! Nè ! Ăn một tô rồi hãy mua về . Tao chiêu đãi.

Vân Sam lắc đầu :

- Thôi đi ! Tao không muốn mà bị cô Diễm mắng.

Cúc nhún vai :

- Nhầm gì ! Bả không có ở đây. Tao nấu đấy.

Rồi không quan tâm tới phản ứng của Sam . Cúc cầm tô lên, vừa làm, nó vừa nói :

- Con Vân Ảnh mới đi khỏi đây với đám bạn, trông cứ như phường lưu manh . Không khéo nó hư mất, mà phải mách cô Ngân đi chứ.

Vân Sam ngập ngừng :

- Tao cũng có nói . Nhưng mẹ tao cứng nó quá, nên không rầy nó mà lại mắng tao lắm chuyện mới khổ chứ.

Mai Cúc kêu lên :

- Trời đất ! Vậy nó hư là phải rồi.

Vân Sam gượng gạo :

- Chắc không đến nỗi đâu . Tánh Vân Ảnh hơi hiếu động.

Mai Cúc bấu môi :

- Mà dùng từ nhẹ nhàng quá . Thôi, tao cho qua, không lại mang tiếng lắm điều.

Đặt tô phở lên bàn, giọng Cúc dịu xuống :

- Ăn để lấy sức mà học . Dạo này mày gầy nhom trông xấu quá.

Vân Sam nghe cay xè ở mũi . Cô biết Mai Cúc thật tình thương yêu mình, lo cho mình nên mới nói thế, nhưng khổ sao con bé lại đánh động vào nỗi đau của Sam mà không hay.

Sam cố ăn thật nhanh nên chẳng thấy ngon lành gì, bù lại cô thấy người khỏe hẳn ra . Gia đình Sam không khá giả, song cũng không thuộc dạng nghèo, nhưng cô chỉ ăn uống đàng hoàng khi có ba và bà nội ở nhà . Những lúc ấy, mẹ mới quan tâm đến chất lượng bữa ăn sao cho vừa ngon vừa đầm ấm của một gia đình tràn hạnh phúc . Còn không có đủ thành viên trong nhà thì cứ ăn tàm tạm qua loa cho xong bữa là được rồi.

Khoảng thời gian gần đây, bà nội giận mẹ nên quan nhà cô Thịnh, ba công tác ở Đà Lạt cả tháng mới về một lần nên nhà Sam cứ... tàm tạm qua loa mãi.

Mẹ thường xuyên vắng nhà, nhỏ Vân Ảnh kén ăn từ bé nên nó không... qua loa với Sam được mà xin tiền mẹ ăn cơm tiệm . Là chị Hai, Sam không được tiêu chuẩn đó vì phải nhường cho em, cô chỉ có trứng, dưa leo và nước tương mà chẳng dám mở miệng than.

Mai Cúc đưa cà-mèn cho Sam :

- Ráng thi xong rồi kiếm việc làm tự nuôi thân.

- Ủ . Tao về đây . Cám ơn mày.

- Vì tô phở à ? Mày đúng là dư hơi.

Về nhà, Sam thấy Vân Ảnh ngồi gác chân lên bộ salon, mồm ư ư? hát.

Thấy cô nó ngọt ngào sai bảo :

- Chị Hai yêu dấu ! Ủi hộ em cái váy đỏ.

Sam nhăn mặt :

- Chị không rảnh . Tự ỉ lấy đi.

Vân Ảnh cười :

- Thiệt hôn ? Em... cho chị nói lại đó.

Sam cộc lốc :

- Không rảnh !

Vân Ảnh gân cổ lên :

- Bận hí hoáy viết nhật ký rồi chúi đầu vào mấy quyển thơ vợ vẫn chưa gì . Chị cứ lảng mạn, mơ mộng cho lắm vào, em mách bà nội cho xem, không thôi thấy chị ngồi vào bàn đọc đọc viết viết, nội cứ tưởng chị chăm học rồi mắng em lười biếng.

Không thềm nói với con yêu nhỏ, Sam đi một mạch vào bếp . Cô sốt phở ra tô rồi bung lên phòng cho bà Ngân.

Tới cửa, cô đứng khựng lại khi nghe giọng mẹ ngọt sốt :

- Nếu anh đã chờ thì em sẽ đến vì em cũng nhớ anh.

Sam gai cả người vì biết chắc mẹ đang nghe điện của ai chứ không phải của ba . Nếu bà biết cô nghe được những lời vừa rồi chắc hậu quả không lường.

Lật đặt bụng cái khay trở xuống, Sam bảo Vân Ảnh :

- Mang lên cho mẹ đi, tao ỉ áo cho.

Vân Ảnh khoái chí :

- Có thể chứ ! Cứ để trên bàn đã.

Sam vào phòng Vân Ảnh và nghe nó nói vọng vào :

- Cái váy đồ có đính cườm đấy nhé . Ỉ cẩn thận đó . Lỡ cháy là "bà" đền nghe.

Rồi giọng nó rống lên :

- Mẹ... xuống ăn phở, không là con ăn ghen...

Vân Sam lắc đầu . Chỉ Vân Ảnh mới dám nói thế với mẹ . Còn cô thì "gọi dạ bảo vâng", nhưng vẫn luôn bị mắng, bởi thế Sam luôn biết thân phận mình.

Vân Ảnh đồng đành ngồi xuống giường, nó dẹo mồm :

- Ước gì mỗi ngày có một bà tiên hiện ra ủi hộ em vài bộ quần áo để chị khỏi cực nhĩ.

Sam liếc xéo nó :

- Hừ ! Chị là tiên của em và mẹ chứ không phải là tạp vụ.

Sam đẩy mạnh bàn ủi :

- Không cần phải nịnh . Mẹ xuống ăn cơm chưa ?

Vân Ảnh lắc đầu, rồi nó thì thào :

- Dường như mẹ đang có một bí mật.

Vân Sam sững người :

- Sao em biết ?

- Em không biết mà chỉ mơ hồ thấy thế . Đừng tưởng hết giờ làm việc mẹ chỉ vào sông bài không đấy nhé . Mẹ vẫn còn những chỗ giải trí khác.

Vân Sam giơ cái váy lên ngấm ngấm :

- Mẹ có quyền đi xem kịch, ca nhạc với bạn bè, chuyện ấy có gì đâu bí mật.

Vân Ảnh lơ lửng :

- Vấn đề ở chỗ bạn bè của mẹ là ai kìa.

Sam nhìn nó :

- Là ai ?

Vân Ảnh nhún vai . Nó đã lấy cái áo đã được Sam treo vào móc ướm lên người . Ngay lúc ấy, bà Ngân bước tới cửa.

Thấy cho Sam chiếc váy kim tuyến màu tím Huế, bà bảo :

- Ủi cho mẹ nhanh lên.

Vân Ảnh hỏi :

- Mẹ đi đâu à ?

Bà Ngân nói :

- Dì Âu mới điện rủ mẹ đi xem kịch.

Vân Ảnh vọt miệng :

- Cho con đi với.

- Vé mời, chỉ có hai cái thôi, mà đâu có phần.

Vân Ảnh dài giọng :

- Tiếc nhỉ ! Vậy con đi xem "Giai điệu tình yêu" với bạn nghe mẹ ?

Bà Ngân gắt :

- Đi suốt ngày rồi chưa chán à ? Tối nay hai đứa không đi đâu cả .

Mẹ sẽ gọi điện về kiểm tra đó.

Mặt Vân Ảnh xù xuống :

- Chán ! Biết thế đã không thèm xin phép.

Bà Ngân quát :

- Ăn nói với mẹ như vậy à ? Liệu hồn mày đấy !

Vân Ảnh làm thinh nhưng sự im lặng của nó không nói lên rằng Ảnh sợ mẹ, trái lại đó lại là sự chống đối ngầm.

Bà Ngân vừa ra khỏi phòng, Vân Ảnh nói ngay :

- Thật là bất công khi mẹ đi chơi mà bắt con ở nhà.

Vân Sam nghiêm mặt :

- Im ngay không ? Em không được quyền nói thế đâu.

Vân Ảnh nghênh ngang :

- Đừng lên giọng với em . Mỗi người có cách sống, cách nghĩ riêng .

Em không giống chị, lúc nào cũng nhẫn nhục chịu đựng sự trái khoáy của mọi người . Em muốn làm những gì em thích, chứ đâu như chị,

chẳng dám thích, chẳng dám muốn gì cả.

Vân Sam nuốt nghẹn xuống, cô không nói được lời nào vì sự ngoa ngoắt của Vân Ảnh.

Cầm cái áo, Sam đem tới phòng cho bà Ngân . Bà đang ngồi trang điểm trước gương . Sam chợt sững sờ khi nhận ra mẹ mình còn rất trẻ, rất đẹp và rất quyến rũ.

Thấy Sam cứ nhìn mình, bà Ngân khó chịu :

- Làm gì đứng đực ra vậy ?

Cô buột miệng :

- Mẹ đẹp quá !

Bà Ngân bật cười thích chí :

- Thế à ? Cũng nhờ son phấn thôi chứ mẹ già rồi.

Vân Sam lắc đầu :

- Đâu có . Bạn con vẫn tưởng mẹ là chị của con và nhỏ Ảnh không hà.

Nghe nhắc tới Vân Ảnh, bà Ngân chép miệng :

- Mẹ rầu con... quý đó quá . Miết rồi nó chả hề sợ mẹ, ba chúng bây cứ đi mãi, không khéo con Ảnh hư mất.

Vân Sam cắn môi . Cô định nói : "Mẹ phải để mắt quan sát để chị em con hơn", nhưng cô đã kịp nín . Nói ra chỉ có tác dụng ngược, đã vậy chắc chắn cô còn bị mắng . Sam biết mẹ thở than như vậy thôi, chứ bà rất nuông chiều Vân Ảnh . Bà thương nó một cách mù quáng .

Trong nhà không ai dám nói nặng lời với nó . Chính vì vậy, bà nội với mẹ đã có nhiều mâu thuẫn lại càng mâu thuẫn hơn khi Ảnh là nguyên nhân chính khiến nội buồn bực mẹ . Bà buồn đến mức không ở đây nữa . Từ ngày nội sang cô Thịnh, mẹ và Vân Ảnh cứ như chim sổ lồng . Hai người tha hồ vắng nhà mà không sợ bị thắc mắc : "Đi đâu,

ở đâu, làm gì, với ai ?".

Mẹ cứ như một phụ nữ độc thân không vương bận chồng con . Bà tha hồ sa đà vào những cuộc vui ngoài giờ làm việc . Vân Sam chợt lo lắng khi nhớ tới những lời của Vân Ảnh hồi nãy.

"Mẹ đang có một bí mật".

Phải Vân Ảnh muốn ám chỉ tới một người đàn ông nào đó không ?

Vái trời là không.

Ngôi nhà này thừa những phiền muộn nặng nề rồi, Vân Sam rất sợ, nếu phải chứng kiến bất cứ chuyện gì dính dáng tới buồn vui, khổ khổ.

Vân Ảnh bước vào với cái váy đỏ rực lửa Sam vừa ủi lúc nãy.

Nó tỉnh bơ :

- Con đi trước mẹ và sẽ về sau mẹ.

Bà Ngân gần :

- Bữa nay con phải ở nhà.

Vân Ảnh chống nạnh thật mát dạn :

- Với điều kiện mẹ cũng ở nhà với con.

- Không được . Mẹ đã hứa với dì Âu rồi.

- Con cũng đã hẹn với bạn.

Bà Ngân im lặng, vút cây cọ vẽ môi xuống, bà yếu xìu :

- Vậy thì đi đi, nhưng phải về trước mười một giờ.

Vân Ảnh trắng trợn :

- Chưa có tiền, con còn đứng chờ mẹ.

Bà Ngân cau có :

- Bao nhiêu ?

Vân Ảnh cười cười :

- Tùy hỉ của mẹ, nhưng đừng nhăn nhó mau già lắm.

Mặt bà Ngân giãn ra, lấy tiền cho Ảnh, bà bảo :

- Chỉ ngần ấy thôi, tôi không phải ngân hàng.

Vân Ảnh nheo mắt :

- Cám ơn mẹ.

Kéo tay Sam, nó bảo :

- Đóng cửa hộ em.

Vân Sam tra vấn :

- Có thật em đi coi "Giai điệu tình yêu" không ?

- Sao lại không ? Không tin, cứ mỗi tối thứ hai chị xem tivi, thế nào cũng thấy em ở hàng ghế khán giả, thậm chí thấy em ôm hoa lên tặng Đan Trường nữa là khác . Bữa nào mẹ Ở nhà, chị đi với em cho biết . Vui lắm, có... không khí lắm chứ đâu như chị ngồi nhà ôm tivi chán phèo !

Vân Sam lắc đầu :

- Tao chả khoái !

Vân Ảnh nhún vai :

- Bởi vậy "bà" y như và cụ.

Dúi vào tay Sam mất tờ giấy bạc, nó bảo :

- Mỗi đứa một nửa, chị thích đọc sách thì lấy tiền này mà mua . Em xin mẹ cốt để cho chị đó.

Vân Sam chưa nói gì, Ảnh đã dắt xe ra . Cô đóng cửa lại rồi ngồi xuống bậc thềm . Một lát nữa, mẹ cũng đi, sẽ chỉ còn mỗi Sam trong ngôi nhà này, cô sẽ chìm đắm trong cõi riêng của mình, một cõi riêng hết sức lạng lẽ nhưng lại đầy bất trắc.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 2

Chuông điện thoại reo liên tục nhưng Vân Ảnh vẫn thản nhiên ngồi xem tivi.

Đợi Sam dưới bếp cau có bước lên, nó mới nói :

- Dám cá là bà nội . Em với nội kỵ rờ nên chị chịu khó bắt máy vậy.
Vân Sam ném cho Vân Ảnh cái nhìn nghiêm khắc trước khi cầm ống nghe.

Đúng là giọng nội, bà chẳng cần biết ai ở đầu dây bên này mà cứ quát :

- Chúng bây làm gì mà lâu dữ vậy ? Đứa nào đó ?

- Dạ... Sam ạ !

Bà Năm dịu xuống :

- Qua nội có chuyện.

- Ngay bây giờ à nội ?

- Ừ.

Sam chưa kịp hỏi thêm, bà Năm đã gác máy.

Vân Ảnh tò mò :

- Gì thế ?

Sam nhát gừng :

- Qua nhà cô Thịnh ngay.

- Thế ai trông nhà mình khi em phải đi bây giờ ?

- Tao không phải Tề Thiên để có thể phân thân làm hai, làm ba nhằm phục vụ một lúc nhiều người . Mà ở nhà lấy quần áo trong máy đem phơi, nhớ giữ ra cho thẳng thơm đó.

Vân Ảnh chép miệng :

- Đúng là... là... Đã không ở chung, nội vẫn điều khiển từ xa được .

Đáng nể nang thật.

Vân Sam nhíu mày :

- Là con cháu, em không được phép nói như vậy, vừa bất hiếu, vừa vô hậu.

Vân Ảnh chép miệng :

- Lại dạy dỗ . Cháu đích tôn của nội bên trời Tây chớ đâu phải chị, sao chị lại giống tánh nội đến thế cơ chứ.

Sam không thèm trả lời, cô thay quần áo rồi dắt xe đạp ra . Càng lúc Sam càng nhận ra mình không đủ sức răn dạy Vân Ảnh, nó thật quá quắt từ lời ăn tiếng nói cho tới cách sống, cách nghĩ . Điều Sam ray rứt nhất là mẹ luôn bênh vực nó . Với mẹ, Ảnh lúc nào cũng đúng,

đôi lúc Sam cảm giác chỉ nhỏ Ảnh mới là con mẹ, còn cô y như con ghẻ . Dù mẹ không mắng mỗ, đay nghiến, độc ác với Sam như những bà mẹ ghẻ trong phim ảnh, sách truyện, nhưng mẹ không khi nào âu yếm, ngọt ngào thân ái với Sam như Ảnh . Bà cũng chẳng giấu thái độ con thương con ghét của mình.

Mai Cúc vẫn an ủi cô : " Mỗi người đều có số mạng riêng, may với cô Ngân chắc khắc mạng nên mới thế, nhưng may vẫn còn cha, còn mẹ đầy đủ, chớ không mồ côi như tao... ".

Vân Sam chớp mắt . Nghe nhỏ Cúc nói mà thương, bởi vậy Sam phải lạc quan nghĩ rằng mình vẫn hạnh phúc hơn chán vạn người.

Bà Năm chậm chạp ra mở cổng cho Sam, cô ngạc nhiên :

- Có mình nội ở nhà sao ?

- Ờ . May vào cạo gió cho bà...

Vân Sam kêu lên :

- Nội khó chịu lắm hả ?

Bà Năm ngồi phịch xuống giường :

- Chắc nội trúng gió, nãy giờ chóng mặt quá.

Vân Sam vội vã tới tủ thuốc gia đình tìm chai dầu gió kim và đồng xu bằng bạc . Đợi bà Năm nằm xuống nệm, Sam kéo áo bà lên và nhẹ nhàng đánh gió . Những vật đồ hồng hắc lên trên lưng bà khiến cô xót xa quá đời.

Vân Sam nói :

- Trúng gió rất nguy hiểm . Lỡ lúc nãy nội té mà không có con ở nhà thì sao ?

Giọng bà Năm hờn dỗi :

- Chết như vậy còn khoẻ, khỏi hành con hành cháu.

Sam nhỏ nhẹ :

- Nội về nhà mình đi nội.

- Tao làm gì có nhà . Điều làm tao ân hận nhất đời là nghe lời ngon ngọt của vợ chồng thằng Sinh bán đất bán vườn ở quê lên đây sống . Hừ ! Vàng của tao vợ chồng nó lấy mua nhà rồi đầu tư làm ăn, nhưng nó lại xem tao như phượng ăn bằm . Tao hận lắm ! Hận lắm !

Vân Sam nuốt tiếng thở dài . Cô đã nghe nội nhằn nhĩ chuyện này ước tỷ lần . Đó là chuyện của người lớn , phận con cháu như cô chỉ nghe chứ không nên bàn luận.

Giọng bà Năm đều đều :

- Phải cứ ở Vĩnh Long như xưa chắc con Ảnh đã không hư như bây giờ . Nội thật sai lầm . Sao lầm.

Vân Sam liếm môi :

- Lên đây, chị em con có điều kiện ăn học hơn chớ nội.

Bà Năm cười khẩy :

- Đó là luận điệu của con Ngân, nó nhồi nhét ý tưởng đấy cho chúng bây . Nhưng thật ra, chị em bây đã học tới đâu ? Tiến sĩ, thạc sĩ chưa, hay đứa nào cũng rớt đại học ? Đừng tưởng tao là bà già trầu, một chữ bẻ đôi không biết rồi muốn nói sao thì nói ghen.

- Con đâu có nghĩ vậy.

- Nhưng con Ngân nghĩ thế . Nó luôn luôn xem thường nội, con Ảnh cũng vậy . Mẹ con nó học đòi theo kiểu trưởng giả.

Nhìn Sam, bà nói :

- May mà con` có con biết nghĩ, không thôi nội buồn chết.

Vân Sam im lặng, cô để ý nhiều lần và thấy nội hay tách rời cô với mẹ và Ảnh . Bà gọi mẹ cô là "Con Ngân" hoặc "Vợ thằng Sinh", "mẹ con Ảnh", chớ không khi nào là "Mẹ con Sam", dù cô là chị lớn . Nội chia gia đình ra làm hai phe . Phe thiếu số gồm Sam và bà . Phe đa số gồm ba mẹ và Ảnh . Bây giờ đã về ở với cô Thịnh, nhưng bà và Sam vẫn là một phe, buồn vui, hoạn nạn có nhau.

Vân Sam trầm giọng :

- Để con xoa bóp cho nội.

Bà Năm lim dim mắt :

- Ờ.

Rồi bà dò dẫm :

- Đạo này .. con Ngân hay đi sớm về trễ lắm phải không ?

- Dạ đâu có.

- Hừ ! người ta thấy nó ngồi sòng tứ sắc, ở nhà bà Kim Em thường xuyên mày còn bao che . Đạo tao ở bên, nó đâu tẻ dữ vậy.

Vân Sam xoa dọc hai bên sống lưng bà :

- Mẹ con chỉ giải khuây cho vui mà nội.

Bà Năm cười khẩy :

- "Cờ bạc là bác thằng bần" . Ở đó mà giải khuây . Tao sợ rồi nhà cửa cũng chẳng còn để ở.

Sam tự trấn an mình :

- Không đến nỗi đâu nội ơi.

Bà Năm chống tay ngồi dậy :

- Nội không muốn làm cái gai trong mắt mẹ con con Ngân . Hơn nữa, bác Hai Nghiêm không cho nội về bên đó, nếu là ngược ý, nội sợ bác Hai con buồn.

Sam ngạc nhiên :

- Ủa ! Bác Hai có nói như vậy sao nội ?

- Có . Bác Hai gọi điện thoại về dặn dò cô Thịnh không để nội về bên, bác Hai giận ba mày lắm . Bác còn muốn con qua đây ở với nội luôn

. Đợt này ba mày về, nội sẽ nói với nó ý của bác Hai Nghiêm.

Vân Sam buột miệng :

- Sợ ba mẹ không chịu.

Bà Năm nhìn cô :

- Quan trọng là con chịu hay không kìa ?

Sam ngập ngừng :

- Mỗi ngày con sẽ qua đấm lưng cho nội, chứ ở luôn con ngại lắm .

Dượng Tráng khó tính quá.

Bà Năm nói :

- Không thích thì thôi, đừng đổ thừa người khác . Dương Tráng khó như vậy, con cái mới nên . Chớ dễ như ba mày, lũ chúng bây hư hết.

Vân Sam làm thinh, cô buồn khi bà nội quơ đũa cả nắm như vậy .

Với Sam, từ "hư" nghe đáng sợ làm sao, nặng nề làm sao.

Có tiếng chuông ngoài cổng, Sam bước ra mở cửa . Thủy Hà vọt chiếc Best đỗ chúi vào tận phòng khách . Thấy Sam, nó nghinh nghinh chẳng chào cũng chẳng cười lấy nửa miệng xã giao . Sam biết Hà là đứa kiêu căng, nó đã đậu đại học khi cô trượt, nó phóng Best Nhật vào vèo vèo khi cô vẫn cọt kẹt xe đạp, nó được cô Thịnh cưng đến mức xem nó như thần tiên . Hà hơn Sam tất cả mọi thứ, nhưng chẳng hiểu sao nó lại ghét Sam, ghét ra mặt mới kỳ chớ.

Lúc này Sam vờ viện lý do "dượng Tráng khó tính" để từ chối bà nội, chớ thật ra cô không muốn .. đụng Thủy Hà . Qua đây ở, nó sẽ hành hạ cô không nương tay . người giúp việc nghĩ hết người này tới người khác chỉ vì không vừa lòng nó, làm sao Sam có thể sống chung với nó được.

Thấy balô bằng da ngoại mua ở shop có hiệu hằn hoi lên salon, Thủy Hà hỏi trổng :

- Qua đây vôi vĩnh, xin xỏ bà tình cảm hay tiền bạc vậy ? Mà vôi thứ nào cũng không có thừa đâu nhá.

Vân Sam chua ngoa không kém :

- Cũng phải thôi, những thứ ấy Hà vôi hết rồi còn đâu . Nhưng đừng suy bụng ta ra bụng người chớ.

Bà Năm trợn mắt :

- Hai đứa này hay nhỉ ? Không có chuyện gì vui hơn để nói à ?

Thủy Hà bĩu môi :

- Không cùng .. đẳng cấp khó nói lắm ngoại ời.

Vân Sam giận tím mặt, cô thừa đánh đá để đập lại con nhỏ hóm hỉnh này đôi ba câu đau điếng, nhưng nghĩ tới nội, Sam đành thôi.

Thấy Sam im lặng, Thủy Hà bồi tiếp :

- Sao ? Đúng vậy phải không Sam ?

Bà Năm nạt :

- Thôi đi !

Thủy Hà vùng vằng :

- Lúc nào cháu nội cũng được bênh vực, ngoại đâu có thương con.

Vân Sam vội vàng nói :

- Thừa nội, con về.

Bà Năm kéo tay cô :

- Vào đây !

Dẫn Sam vào phòng, bà đóng cửa lại . Lấy trong túi ra tờ một trăm đô, bà thì thảo như sợ Thủy Hà nghe được.

- Cất kỹ vào . Cửa bác Hai cho con.

Vân Sam ngạc nhiên :

- Sao tự nhiên lại cho con ?

Bà Năm phẩy tay :

- Chậc ! Cho thì cứ lấy, thắc mắc làm gì ?

Vân Sam ngần ngừ :

- Nội cất giùm con đi.

- Không . Con cứ xài . Đạo này bác Hai làm ăn được nên mỗi tháng sẽ mỗi cho tiền con . Muốn sắm sửa gì tùy thích.

Sam thắc mắc :

- Mỗi mình con thôi à ?

- Ờ.

- Như vậy, Thủy Hà và Vân Ảnh sẽ ganh tỵ, con không muốn.

- Tội nó có thiếu thốn như con đâu . Đứa nào ganh tỵ, nội vả miệng nó . Nhớ đừng nói cho ai biết kể cả vợ chồng thằng Sinh.

Định hỏi "tại sao" nhưng Vân Sam đã kịp ngậm miệng . Với người lớn không phải câu hỏi nào cũng sẽ được giải đáp đâu . Tốt nhất vẫn là im lặng, rồi từ từ cũng sẽ được biết tất cả.

Sam nói :

- Con về, ngày mai sẽ qua xoa bóp cho nội.

Thủy Hà vẫn còn ngoài phòng khách, nó nhìn Sam một cách soi mói, chăm chú như kiểm tra xem cô có "thó" món gì của nhà nó không ?

Bà Năm bảo :

- Hà ! Ra đóng cổng.

Con nhỏ goe nguầy đứng dậy . Tới sân, nó tra hỏi :

- Này ! Bà lão dầm dúi tiền cho mày phải không ? Tiền đó chắc chắn của ba mẹ tao . người tự trọng chả ai xòe tay nhận như thế đâu.

Vân Sam trả đũa :

- người tự trọng không ai mở miệng nói những lời như mày . Tồi lắm !

Dứt lời, cô đạp xe đi . Nắng chói chan trên đầu, nắng làm miệng Sam khô đắng, nhưng cô vẫn cố gắng đạp nhanh.

Về nhà, Sam muốn điên lên khi thấy... một nhà bạn của Vân Anh . Chúng mở nhạc và nhảy loạn trong phòng khách. Vân Sam vội rút về phòng của mình . Tuần sao cô thi tốt nghiệp, kết thúc ba năm học Cao Đẳng Marketing . Cô không muốn mình "Đậu phải cảnh mềm", cô muốn mau mau ra trường và tìm được một chỗ làm tương đối để không ăn bám vào ba mẹ nữa . Nhưng ồn như vũ trường về đêm thế này làm sao học được.

Cho sách vở vào túi, Vân Sam đạp xe đến ngôi chùa gần nhà . Chỗ này vắng vẻ lại yên tĩnh, Sam sẽ không bị quấy rầy như ở nhà . Vào xin phép sư cô trụ trì xong, Vân Sam ra phía sau chùa . Ngồi dưới gốc cây xoài to, cao, mát rượi, cô lấy vở ra học.

Đọc được vài ba câu, đầu óc Sam lại nghĩ ngợi lan man . Cô không biết bà nội đã nói gì với bác Hai Nghiêm về cô mà ông lại gởi tiền cho như vậy.

Sam chưa thấy mặt ông bao giờ, trước đây khi bà nội còn ở chung nhà, thỉnh thoảng gọi điện về thăm, bác Hai có trò chuyện với Sam . Chỉ là những thăm hỏi bình thường ,nhưng Sam vẫn nhận ra trong giọng của ông có chất chứa tình cảm . Điều đó khiến mẹ khó chịu, Vân Anh ty nạn bác Hai, thương cháu không đều, nên Sam cũng ngại mỗi khi nhận điện thoại của ông . Nếu bây giờ ai cũng biết bác Hai cho Sam tiền, chắc phiền phức lắm.

Bất giác, Sam thở dài . Cô cúi mũi vào quyển vở, mặc kệ tiếng tụng kinh từ chánh điện vang ra đều đều thoát tục.

Một bà lão tóc bạc trắng, dáng nhỏ nhắn phúc hậu trong bộ bà ba lụa màu mỡ gà từ hiên chùa bước ra . Bà chấp tay ra sau lưng bước thảnh thơi như tản bộ dưới khoảng sân lát gạch tàu đỏ như son.

Tới gần chỗ Sam, bà móm mém cười :

- Siêng học quá nhỉ !

Vân Sam hơi cúi đầu :

- Cháu chào bà ạ !

Bà cụ có vẻ hài lòng :

- Con cái nhà ai mà xinh quá thế kia.

Nghiêng đầu nhìn Sam, bà lại hỏi :

- Trông cháu quen quen . Thế tên gì ?

Sam cũng ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ này, cô nhỏ nhẹ :

- Dạ, cháu tên Vân Sam

- Tên ngộ thiệt !

Rồi bà cụ lăm bắm :

- Vân Sam ! Tên này lạ hoắc, đâu phải người quen.
Dứt lời, bà lại thở thần đi tiếp . Vân Sam tò mò nhìn theo . Bà cụ trông như bà tiên trong cổ tích . Chắc phải lớn tuổi hơn bà nội nhiều . Lòng Sam chột dâng lên mối thương cảm . Nếu không bận học, chắc Sam sẽ đi theo để trò chuyện với bà cụ rồi.
Nhắc đến "học", Sam vội vã nhìn xuống vở rồi lẩm nhẩm đọc một đoạn dài . Nếu ai nhìn vào chắc hẳn họ phải tưởng cô đang đọc kinh đưa cùng các sư trong chánh điện.
Vân Sam tủm tỉm cười khi nghĩ tới tình huống đó . Ngay lúc ấy, cô nghe có tiếng kêu lên đau đớn . Sam vội nhìn về phía ấy và thấy bà cụ lúc nãy té ngồi trên sân.
Vội vớt quyền tập xuống gốc cây, Sam chạy về phía ấy.
Mặt bà cụ nhăn nhúm, trán rịn cả mồ hôi trông rất tội . Không đợi Sam hỏi, bà cụ nói trước :
- Bà bị trẹo chân . Ôi, đau quá !
Vân Sam dịu dàng :
- Cháu đỡ bà dậy nhé !
Bà cụ mím môi nương theo Sam rồi buông phịch người xuống :
- Đau lắm ! Bà không đứng lên được . Cháu tìm mấy đứa cháu hộ bà.
Sam chớp mắt :
- Vâng ạ ! Nhưng họ đang ở đâu ạ ?
Bà cụ đưa tay áo lên lau mồ hôi trán :
- Chắc là quanh quần đâu đây . Mà thôi đi . Bà sẽ cố vậy.
Vân Sam ái ngại :
- Cháu sẽ cố gắng bà tới ghế đá nhé.
Bà cụ nhìn Sam :
- Cố gắng à ! Có được không khi bà không phải con nít ?
Vân Sam gạt đầu :
- Dạ được mà . Đã có lần cháu cố gắng bà nội của cháu . Nội cháu trông nặng hơn bà nhiều.
- Giải vậy à !
Vân Sam liền nói :
- Bà ráng đứng dậy, cháu mới cố gắng được.
Bà cụ cố nương theo Sam rồi ngã người lên lưng cô, tay ôm vòng cổ cho cô cố gắng.
Sam bước từng bước chậm, nhưng chắc chắn . Tới ghế đá, cô quỳ hẳn xuống đất, bà lão ngồi lên ghế, giọng cảm kích :
- Cám ơn cháu, cô gái tốt.
Vân Sam chạy tới gốc cây lấy chai dầu gió kim trong túi xách ra bôi

vào chân bà lão.

Bà cụ nhìn cái mắt cá sưng phù và rầu rĩ :

- Chỗ này bị đi bị lại hoài . Chán ghê !

Rồi cũng như bất cứ bà già nào khác, bà cụ bắt đầu cảm râm :

- Đứa cháu quỷ quái đâu mất rồi.

Vân Sam đảo mắt, chẳng thấy đứa con nít nào trong sân cả . Cô tiếp tục xoa nhẹ chỗ bị sưng cho bà cụ một cách thận trọng, nhiệt tình.

Bà chép miệng :

- Có cháu gái thật sướng.

Sam tò mò :

- Cháu của bà là con trai à ?

Bà cụ gạt đầu : (#43)

- Con trai vừa ham chơi vừa vô tâm . Thằng bé nhà bà hơi hột lắm .

Đưa bà vào đây rồi nó biến đi đâu với lũ bạn , bà chẳng biết nữa.

Vân Sam thắc mắc :

- Vậy làm sao một lát bà về nhà ?

Bà cụ nói :

- Có xe chờ ngoài đường . Tụi nó sẽ chờ bà tới đó, lo gì.

Vân Sam tưởng tượng tới đám con nít lóc chóc và bảo :

- Cháu sẽ cống bà ra xe, chớ tụi nhỏ sợ làm không được.

Đang nhăn mặt, bà cụ bật cười :

- Cháu nghĩ vậy à ?

Sam thật thà :

- Vâng . Bà đừng ngại . Cháu sợ bọn trẻ con ham chơi, hơi hột sẽ làm bà bị đau thêm.

Bà cụ chớp mắt cảm động :

- Cháu thật biết nghĩ tới người khác.

Ngay lúc đó, Sam thấy một cô gái trạc tuổi mình mặc váy jean màu xan đen chạy tới phía ghế đá.

Vừa đi con bé vừa nói :

- May quá ! Nội ở đây mà tụi con tìm muốn chết . Sao khi không nội đi đâu vậy ?

Bà cụ xằng giọng :

- Đi đâu là đi đâu ? Các cô các cậu bỏ bà già này một mình, giờ con` trách móc.

Cô gái ném về phía Vân Sam cái nhìn nghi ngại :

- Ai mà nội ngồi chung vậy ? Đã đến lúc chúng ta về rồi.

Bà củ hỏi trống :

- Cháu nội tôi đâu ? Bảo nó tới đây.

Cô gái khó chịu, nhưng vẫn cố nhỏ nhẹ :

- Vâng.

Rồi quay lưng đi một nước . Một phút sau, một thanh niên cao to đi vào.

Miệng mỉm cười hết sức lôi cuốn, anh ta đến bên bà cụ :

- Mình về nội nhé !

Bà cụ nghiêm mặt :

- Có thấy nội ngồi với khách không ? Sao không chào ?

Gã thanh niên hơi khựng lại, nhưng nụ cười vẫn không tắt trên môi .

Hắn nheo mắt nhìn Sam, giọng hơi riếu cọt :

- Chào cô bé . Anh là Dy, Vũ Dy.

Vân Sam lúng túng trước tình huống bất ngờ này, cô ngập ngừng :

- Vâng, chào anh.

Quay sang bà cụ, gã nói :

- Mình về được rồi chứ nội.

Bà lão bắt bẻ :

- Không cần biết tại sao tôi phải ngồi đây.

Dy vẫn cười cười :

- Chắc nội đang nói chuyện kinh tế với... tín nữ này . Không biết pháp danh của tín nữ là gì.

Bà cụ cau mặt :

- Không đùa nữa . Mau cám ơn người ta đi . Vừa rồi, nội bị treo chân té giữa sân . Cháu đây đã cống nội ra ghế ngồi nghỉ, không có Vân Sam, chắc nội đành... lết chóe chả đi được dù nửa bước.

Dy nhìn Sam, ánh mắt dịu xuống, giọng chân tình :

- Cám ơn Vân Sam nhiều lắm.

Cô nghe mặt nóng bừng :

- Đâu có chi . người khác cũng làm như tôi mà.

Dy xem xét bàn chân bà cụ rồi nói :

- Con sẽ cống nội ra xe.

Bà lão ậm ự :

- Được không đó ?

- Sao lại không ? Nội nhẹ hều !

Rồi anh ngồi xổm xuống trước mặt bà :

- Mời... lão thái quân lên ngựa.

Sam thấy mặt bà cụ vui hẳn ra . "Thằng bé" nhà bà quả là biết cách làm vui lòng bà nội.

Bà cụ nắm tay Sam thật chặt :

- Bà về ghen . Mai mốt lại gặp cháu ở chùa này . Nhớ đi chùa thường ghen.

Vân Sam lễ phép đứng dậy :

- Dạ bà về ạ.

Bà cụ Ôm cổ Dy, anh ta cũng bà nội mình nhẹ tênh.

Mỉm cười với Sam, Dy nói :

- Chào nhé Vân Sam . Mong sẽ gặp lại.

Con nhỏ lúc nãy xuất hiện, nhìn hai bà cháu Dy nó kêu lên :

- Ủa ! Chuyện gì đây ? Sao lại phải cũng ?

Chẳng nói chẳng rằng, Dy dúm đôi hài cườm của bà cụ vào tay con nhỏ.

Con bé vùng vằng :

- Tự nhiên bắt người ta xách bóp...

Buông cho mặc đôi hài rơi xuống đất, con nhỏ phúi lia phúi lia bộ váy của mình và te te đi trước thật nhanh.

Vân Sam bắt nhẩn vô cùng, nhặt đôi hài có bức theo sau Dy.

Ra tới cổng nhà, Sam thấy một chiếc du lịch đời mới đậu sẵn, kế bên bà bốn người trai gái có đủ, trong số đó, Sam thấy con bé mặc váy jean đang hất mặt nhìn trời thật kênh kiệu . người tài xế mở cửa cho Dy đặt bà cụ vào, Vân Sam đưa hài cho anh ta rồi trở vô chùa . Sam không thích cái nhìn cũng như cung cách của con bé đấy . Nó gọi cho Sam nhớ tới Thủy Hà . Những kẻ nông cạn, tự mãn, khinh người đều có điệu bộ giống thế . Tốt nhất là tránh xa họ ra ,kinh nghiệm sống đã mách bảo Sam như vậy.

Quay về với gốc cây xoài, Vân Sam cầm quyền vớ lên . Dù không muốn những hình ảnh vừa qua vẫn hiện ra trong đầu cô . Nụ cười của Dy, ánh mắt sáng nhìn như thấu tâm can người khác của hấn làm cô bồi hồi . Nhưng tất cả chỉ là cơn gió thoảng . Thi tốt nghiệp xong, Sam sẽ không có dịp vào đây nữa, bởi vậy "Mong sẽ gặp lại" của bà cháu Dy rồi chỉ là một mong ước viễn vông.

Lòng Son Vẩn Trộn

Chương 3

Bà Ngân hài lòng ngắm mình trong gương . So với bạn bè đồng trang lứa, bà luôn là người đẹp hơn, trẻ hơn họ . Bởi vậy bà rất tự hào, càng tự hào hơn khi dạo này bà có được niềm vui đặc biệt . Bà gặp lại người bạn cũ thời trung học, hai người thường hẹn nhau để "Ôn cố trí tân" . Vào thời điểm ấy, ông Sinh vắng nhà luôn, thì những cuộc hẹn hò này với bà thật ý nghĩa . Nó như cơn mưa rào trút xuống

cánh đồng đang khô hạn . Biết rằng không nên, nhưng bà không thể dừng . Tối nay bà lại... "Đến hẹn lại tới". Cái quán ăn ẩm cúng ấy nằm trong khuôn viên một khách sạn nhỏ . Bà chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có lúc đôi chân của hai người đang cô đơn cùng bước những bước phiêu bồng sang khách sạn, nhưng cuộc chơi này sẽ đến đâu đây, bà không dám tưởng tượng nữa.

Bước sang phòng Vân Ảnh, bà bảo :

- Đóng cổng cho mẹ . Nhớ là không được đi chơi đó, nhớ ba điện thoại về không gặp con thì phiền lắm.

Khác với thường ngày, lúc nào Ảnh cũng mè nheo, đòi hỏi đủ điều, tối nay con bé ngoan ngoãn gật đầu.

- Vâng . Nếu ba hỏi mẹ, con sẽ bảo mẹ đang tắm.

Bà Ngân cau mày, lảng sang chuyện khác :

- Con Sam đâu ?

Vân Ảnh nói :

- Bữa nay là ngày cuối cùng của đợt thi, chị Hai đừ quá, nên ngủ rồi .

Mẹ để chỉ ngũ cho đã, chớ đừng sai chỉ đi đâu hết.

Bà Ngân ngọt ngào :

- Mẹ có nói gì đâu . Sao tự dưng bênh nó thế ?

Đợi cho bà dắt xe ra, Ảnh đóng vội cửa lại rồi chạy lên phòng Sam . Nó vừa lay vừa gọi cô liên tục.

Vân Sam ngồi bật dậy, mặt hốt hoảng, ngơ ngác :

- Chuyện gì thế... con quỷ ?

Vân Ảnh nói một hơi :

- Chuyện của mẹ . Bà mau xuống rửa mặt cho tỉnh rồi theo tui.

Sam càng hốt hoảng hơn nữa :

- Mẹ làm sao ?

Vân Ảnh lấp lửng :

- Đi với tôi, bà sẽ biết ngay.

Thấy Sam vẫn ngồi thừ ra trên giường, Ảnh gắt :

- Trời ơi ! Sao còn ngồi một đống đó bà ?

Vân Sam vỗ vỗ vào trán :

- Thì cũng phải để tao .. tỉnh lại đã chớ.

Vân Ảnh chống nạnh :

- Tui... cho... bà ba phút thôi đấy.

Vân Sam loạng choạng vào nhà vệ sinh . Đúng ba phút sau, cô chỉnh tề bước xuống nhà. Vân Ảnh đã dắt xe ra tận cổng . Khóa cửa xong, Sam lên ngồi sau lưng nó . Đầu óc vẫn còn u mê Sam vẫn không ngăn nổi tò mò :

- Chuyện gì ? Em nói thử coi.

Vân Ảnh im lặng, Sam phải hỏi đi hỏi lại nhiều lần nó mới cộc lốc :

- Đi phá án !

Vân Sam ngớ ra :

- Án gì ? Mày lấp lửng hoài bực quá !

Vân Ảnh mím môi :

- Chị và em sẽ phanh phui bí mật của mẹ, nếu không muốn ba mình bị cấm sùng.

- Hả ?

Vân Sam muốn rụng rời vì những lời khô khốc của Vân Ảnh . Cô lấp bắp :

- Mẹ... mẹ có ông nào hả ?

Con nhỏ gật đầu :

- Ờ ! Em theo dõi mẹ cả tuần rồi . Tối nay nhất định phải bắt quả tang.

Sam nhấp nhòm như ngồi trên lửa :

- Làm như vậy nhảm ỏn không ?

Ảnh nói :

- Ổn hay không cũng phải hành động, Chị sợ cái gì chứ ?

Vân Sam ngập ngừng :

- Chị thấy mình phải cân nhắc chứ không thể làm mẹ mất thể diện trước đám đông.

Vân Ảnh cười khẩy :

- Mình cần gì làm ỏn ,chỉ lượn lờ trước mặt cho mẹ thấy bà đủ đau rồi . Tối lúc đó tha hồ bắt chẹt mẹ.

Vân Sam kêu lên :

- Thì ra em muốn làm áp lực với mẹ Đồ trời đánh ! Tao không tham gia vào trò mất dạy trò mất dạy của mày đâu.

Vân Ảnh gằn giọng :

- Nghĩa là chị đồng bọn, bao che cho mẹ đúng không ? Nếu ba bà nội biết chị với mẹ một phe thì chị nghĩ sao ?

Vân Sam tức nghẹn cả ngực, cô nói :

- Đó là chuyện của ba và mẹ, chúng ta không thể giải quyết theo cách của mình.

Thắng xe cái két trước nhà hàng khách sạn Hoàng Hồng, Ảnh lăm lì :

- Muốn hay không cũng tới nơi rồi . Chị xuống đi !

Vân Sam còn ngần ngừ, Ảnh đã nói tiếp :

- Không vào trong thì cứ đứng đây.

Gởi xe xong, Ảnh bỏ mặc Sam lơ ngơ ngay cổng, nó vào nhà hàng một mình . Sam thấy ngượng khi có nhiều người đi ngang nhìn cô bằng cặp mắt sổ sàng lẫn tò mò . Mà con yêu nhỏ ấy sẽ làm gì mẹ ?

Vân Sam bồn chồn lo lắng . Rồi không dần được lòng, cô rụt rè bước vào khung viên nhà hàng khách sạn Hoàng Hồng.

Lơ ngơ đi qua một sân trồng cỏ chỉ mịn như nhung, Sam dong mắt tìm, ngay lúc đó cô nghe có người gọi mình :

- Sam... Phải Vân Sam không ?

Cô ngỡ ngàng quay lại và thấy Dy . Anh ta đang cười với cô, nụ cười quyến rũ đến chết người.

Vân Sam bối rối cùng cực . Đúng lúc dầu sôi lửa bỏng mà gặp người biết mình mới khổ chứ.

Cô gượng cười đáp lễ :

- Vâng . Chào anh.

Như sợ Sam không nhận ra mình, Dy nhắc :

- Anh Dy ! Sam đã nhớ ra chưa ?

Vân Sam nhỏ nhẹ.

- Dạ... nhớ... Anh và bà nội vẫn khỏe chứ ?

Dy chăm chú nhìn cô :

- Nội anh nhắc em hoài . Bà bắt anh vào chùa tìm em mấy lần nhưng không gặp.

Sam bồn chồn rảo mắt quanh khuôn viên, cô thoáng thất bóng Vân Ảnh đằng cuối sân nên dù rất muốn trò chuyện thêm với Dy dăm ba câu, cô vẫn đành thoát lui.

- Xin lỗi anh . Tôi đang rất bận . Tôi gửi lời kính thăm bà...

Rồi hấp tấp bước đi, Sam gặp Ảnh lấp ló bên ngoài hành lang nhà hàng :

Cô ghì tay nó lại. :

- Có thấy mẹ không ?

Vân Ảnh hất hàm :

- Trong đó kia.

Sam tò mò nhìn theo ánh mắt của con nhỏ . Mẹ cô đang ngồi với một người đàn ông trung niên trông bề ngoài khá đàng bệ và dĩ nhiên sang trọng, lịch lãm hơn ba Sam . Hai người đang nâng ly rượu chân cao và cười nói thắm thì trôn thật lẳng mạn giữa một khung cảnh cũng lẳng mạn không kém.

Vân Ảnh găm gù trong họng :

- Ba mà thấy cảnh này chắc sẽ đứt gân máu chết ngay tại chỗ.

Sam lấp bắp :

- Mà định làm gì đây ?

Giọng Vân Ảnh lạnh tanh :

- Chưa biết . Nhưng tui muốn đập vào mặt thằng cha đó quá . Trông lão cười mới đều làm sao . Vậy mà mẹ thích mới tức chứ.

Vân Sam kéo Vân Ảnh ra đứng sau một góc cột, cô nói :

- Mà đừng làm ầu đó . Nhớ ông ta là đối tác làm ăn của mẹ thì mà và tao tiêu.

Ảnh bấu môi :

- Đối tác nổi gì mà gặp nhau hoài vậy ? Chị còn ráng bênh mẹ nữa . Ngộ thiệt !

Con nhỏ lại nghiêng người nhìn qua khung vách bằng kính rồi kêu lên :

- Có chuyện rồi !

Vân Ảnh đẩy cửa chạy vào trong, Sam cũng hốt hải chạy theo . Cô thấy có hai người phụ nữ đang lớn tiếng ngay bàn mẹ mình ngồi .

Một người bưng ly rượu hắt vào mặt mẹ rồi buông một tràng kinh dị :

- Cho bỏ cái tật giết chồng người khác... Đồ điểm thúì !

Vân Sam choáng váng y như ly rượu kia tạt vào mặt mình . Cô càng sốc hơn khi Vân Ảnh nhào vô xô mạnh người đàn bà.

- Bà không được sĩ nhục mẹ tôi.

Đưa con gái đi cùng xông vào ghệt mái tóc ngắn của Ảnh . Máu nóng trong người Sam chợt bốc lên ngùn ngụt, cô nghiêng răng tổng cho con nhỏ đó mấy cái vào lưng.

Bị đau nó buông tóc Vân Ảnh ra . Lúc này Sam mới nhận ra đó là con bé cô đã gặp ở chùa Kiêu Đàm...

Vân Ảnh quắc mắt trông thật dữ :

- Bà phải xin lỗi mẹ tôi ngay.

Người đàn bà giãy nảy lên :

- Ông ngồi yên đó để lũ điểm này đánh mẹ con tôi à ?

Người đàn ông nhăn nhó :

- Bà và con về đi ! Đừng làm rùm beng lên nữa mà.

Người đàn bà chống nạnh :

- Lũ này là hạng gái không đàng hoàng phải không ? Chỉ cần ông gật đầu xác nhận đúng, tôi bỏ qua hết.

Thấy người đàn ông áp ứng, ngần ngừ, bà Ngân đứng dậy uất ức :

- Đồ tòi !

Vân Ảnh tiếp tục lải nhải :

- Bà phải xin lỗi mẹ tôi.

Đưa con gái hỗn xược :

- Làm gì có chuyện mẹ tao phải xin lỗi một mụ tòi tẹ hả con kia ?

Nghe nói thế, Vân Sam nóng mặt :

- Mà nói gì ?

Cô vừa bước tới một bước thì đã bị ghệt lại bởi một bàn tay khỏe mạnh . Sam ngược lên và thấy Dy, cũng đúng lúc đó cô bị con nhỏ

chanh chua ấy tát thật mạnh vào mặt . Sam nổ đom đóm mắt, cô không thấy gì xung quanh mà chỉ nghe Vân Ảnh gào lên :

- Buông chị tôi ra !

Rồi giọng mẹ đàn bà nheo nhéo :

- Dy ! Đánh mẹ con chúng cho bác . Đánh đi !

Người đàn ông quá lên :

- Đủ rồi ! Mẹ con bà xéo khỏi đây ngay cho tôi . Nếu không, không còn chồng vợ, cha con gì hết.

Vân Sam vội kéo mẹ đi nhanh ra hành lang . Cô vừa sợ, vừa khổ, vừa đau, vừa hận mẹ . Lần đầu trong đời cả Sam và Ảnh biết thế nào là nhục . Chắc mẹ cũng thế, lòng Sam rưng rưng khi thấy gương mặt của bà.

Vân Ảnh vượt lên phía trên hai ng', nó ra bãi lấy xe làm làm, lì lì không nói nữa lời.

Mẹ ghệt tay cầm xe nó lại :

- Con về nhà chứ đừng đi đâu hết.

Hất mạnh tay mẹ ra, nó quát :

- Bà không cần lo cho tôi.

Sam và bà Ngân bắt lực nhìn Ảnh phóng xe đi . Cô chờ mẹ về . Hai mẹ con chẳng ai nói với nhau tiếng nào . Lòng cô có điều gì đó vừa vỡ tan, những mảnh vỡ mà suốt đời lỡ vô tình chạm phải vẫn làm cô buốt nhói khi nghĩ tới mẹ mình . Sam muốn khóc nhưng nước mắt đâu cả rồi . Bỗng đứng trên môi Sam lại nở nụ cười ngờ ngạc nhiên đến chua xót . Cô biết những ngày tháng dần vật trước mắt sẽ là khoảng thời gian khó khăn vô tận cho tất cả những người trong ngôi nhà này. Mở cửa vào nhà, bà Ngân nhíu mày khi thấy chỗ bị bầm trên gương mặt Sam.

- Lấy khăn ủ nước nóng mà chườm cho tan máu...

Vân Sam cố nén nhưng giọng cô vẫn cay đắng :

- Máu bầm trên mặt ủ nước nóng sẽ tan, nhưng máu ứ trong tim chị em con không đời nào tan đâu mẹ...

Chạy vào phòng nằm úp mặt lên giường tay đập mạnh xuống nệm, Sam tự nhủ :

- Khóc ! Khóc đi ! Khóc đi !

Mãi mãi cô vẫn không khóc được . Mà sao lại phải khóc như trong những vở cải lương vậy ? Vân Sam ngồi dậy . Cô mở quyển nhật ký ra ghi.

Ngày... tháng... năm...

Kỳ thi tốt nghiệp đã xong, mình những tưởng sẽ được ngủ bù một giấc dài không mộng mị . Ai ngờ mình lại gặp ác mộng khi thức . Sự

nghe về mẹ đã thành hiện thực . Mình khô cả nước mắt nên không khóc được . Khổ nỗi tim cứ ứ nghẹn đau đến mức tức thở . Giá mà mình ba gai, ngang ngược như Vân Ảnh để có thể phóng xe bạt mạng ngoài đường cho đã nư nhỉ ?

"Đừng tuyệt vọng, tôi ơi đừng tuyệt vọng "

Trịnh Công Sơn đã tuyệt vọng điều gì để tự huyễn hoặc mình như vậy ?...

Chuông ngoài cổng rền rĩ vang lên khiến Sam giật mình . Cô buông viết chạy xuống nhà . Mở cửa, Sam nhói ở tim khi thấy Vân Ảnh khật khừ khập khuởng trong vòng tay của thanh niên.

Anh ta giữ Vân Ảnh một cách khó nhọc :

- Ảnh uống nhiều quá, không tự về được.

Vân Sam mở rộng cổng , cho anh ta đưa Vân Ảnh vào . Bên ngoài có thêm mấy đứa bạn khác nữa . Chúng dắt xe Ảnh vào sân.

Một đứa nói với Sam :

- Con Ảnh buồn gì mà uống ghê quá . Tụi em cản không được, may nhờ có anh Trầm, anh của nhỏ Uyên, bắt nó ra xe chở về đây. Ấy vậy mà nó cắn ảnh chảy máu tay luôn.

Sam chỉ biết kêu trời . Nếu như thường ngày, chắc cô xấu hổ ghê lắm trước tình trạng say xỉn của Vân Ảnh nhưng so với biến cố của mẹ, cô như đã chai lì.

Nghe ồn ào, bà Ngân từ phòng ngủ bước ra . Trầm vội vàng nói :

- Vân Ảnh... bị bạn bè ép nên có say một chút, xin cô đừng rầy Ảnh . Cháu xin lỗi đã... đã...

Bà Ngân ngắt ngang lời Trầm :

- Được rồi ! Cám ơn các cháu đã đưa con bé về.

Trầm dặn Sam :

- Pha nước chanh cho Ảnh uống, cô bé sẽ tỉnh.

Sam tiễn mọi người ra cổng :

- Cám ơn anh và các em đã vất vả vì Vân Ảnh.

Vào nhà, Vân Sam thấy mẹ ngồi khóc trong khi Ảnh vẫn nằm say khướt trên salon . Lặng lẽ Sam xuống bếp pha nước chanh, lấy khăn ướt lau mặt cho nó.

Cực khổ lắm mới ép Ảnh uống hết ly nước chanh . Sam đỡ nó về phòng, bà Ngân lúp xúp chạy theo phụ một bên.

Bà bảo :

- Để nó cho mẹ . Con về nghỉ đi !

Đêm đã khuya lắm rồi, Sam vẫn không ngủ được . Cô ra balcon đứng nhìn trời và chẳng tìm thấy ngôi sao nào ngoài màn đêm dày đặc.

Một ngày đã trôi qua, nhưng những gì đã xảy ra mãi mãi đọng lại

trong hồn Sam.

oOo

Dy gác mạnh điện thoại khi nghe giọng Thảo Hương vang lên . Anh vẫn còn giận mỗi khi nhắc tới chuyện xảy ra ở nhà hàng Hoàng Hồng tối hôm đó . Bà Diệp Sương và Thảo Hương đã đặt anh vào thế bị động tiến thoái lưỡng nan, thật khó xử . Dy có cảm giác mình là con rối bị người khác giật dây, không ra thế thống gì . Trong mắt đám đông có mặt tại nhà hàng lúc ấy, Dy về phe nhóm người đi đánh ghen . Đàn ông con trai đường đường một đấng như Dy mà tham gia chuyện của các bà Hoạn Thư thật khó coi . Đã vậy, phe bên kia lại có người quen của bà nội mới kỳ chớ.

Đứng dậy, ra balcon làm vài động tác thể dục cho đỡ mỏi sau mấy tiếng đồng hồ dán mắt vào màn hình, Dy lại chìm vào suy nghĩ . Bà nội Dy dù chỉ gặp Vân Sam một lần trong chùa , nhưng tỏ ra có cảm tình đặc biệt với con bé . Bà bắt anh vào chùa Kiêu Đàm hỏi thăm mất lượt, nhưng không gặp và các sư cũng không biết Sam ở đâu. Hôm gặp lại Sam, Dy rất mừng, thế nhưng cái sự mừng đó cũng không tới đâu, vì mới hỏi con nhỏ được hai câu, Sam đã hấp tấp bỏ đi và chuyện đánh ghen như trong phim đã xảy ra.

Nhưng lẽ nào mẹ của Vân Sam và ông Thắng lại là một đôi tình nhân để bà Sương ghen lòng lộn lên như thế ? Hai người gặp nhau trong nhà hàng, thái độ chừng mực, lịch sự như hai người bạn, có cũng là chuyện thường trong giao tế làm ăn . Ấy vậy mà ba Sương lại kéo con gái và cả anh đi đánh ghen . Hôm đó nhận được cú điện thoại của chính bà với giọng hốt hoảng và lắp lửng "Đến nhà hàng Hoàng Hồng ngay, bác có chuyện cần tới cháu" . Dy đã nhiệt tình một cách nông nổi và phóng xe từ quán cà phê gần đó sang ngay . Dù là người giàu tưởng tượng, Dy cũng chưa khi nào tưởng tượng mình sẽ tham gia một trận đánh ghen . Với đàn ông, sĩ diện là vấn đề được đặt lên hàng đầu, bà Sương, Thảo Hương không hề nghĩ tới điều đó, nên đã làm mất mặt ông Thắng lẫn Dy.

Khi đến nơi, nhận ra vấn đề, Dy đã quyết định đứng ngoài cuộc, thậm chí đã cố sức ngăn bà Sương và Hương, nhưng ma lực của cơn ghen thật kinh khiếp . Cả hai lao tới chỗ ông Thắng và mẹ Vân Sam ngồi vàng vọt ánh sáng . Rồi những ngôn từ thật ấn tượng vang lên khiến Dy lúng túng lố tai, nếu không phải vì thấy Vân Sam, Dy đã không can thiệp, khổ sao anh... nhập cuộc không đúng lúc nên vô tình để Vân Sam bị Thảo Hương đâm vào mặt.

Chắc chắn Sam... căm anh lắm . Chỉ cần thấy ánh mắt bùng bùng của con nhỏ lúc đó thôi là đủ hiểu Sam ghét Dy đến cỡ nào rồi.

Thật bực mình khi Dy lại làm "Người ớn" của bà nội hiểu làm thiện ý . Hôm đó Dy đã hầm hầm bỏ về trước, anh vừa giận lại vừa không muốn chứng kiến sự xung đột của nội bộ gia đình họ . Thảo Hương biết Dy giận, nên cố tìm gặp anh để xin lỗi mà không hiểu ngay lúc này, việc đó càng làm anh khó chịu hơn.

Điện thoại lại reo, anh nhấc lên rồi lại gác máy . Mặc kệ là ai gọi tới, giờ này Dy không muốn nghe điện thoại . Anh mở nhạc, ngồi nhip chân, mãi đến khi nghe tiếng gõ cửa phòng mới đứng dậy mở ra.

Bà Giao lịch sự :

- Cô vào được không ?

Dy mở rộng cửa :

- Dạ được ạ.

Bà Giao ngồi xuống cái ghế của bàn vi tính và vào thẳng vấn đề :

- Từ bữa bị trặc chân tới nay, nội không được vui à ?

Dy gật đầu :

- Vâng.

- Tại sao, con biết không ?

- Nội muốn gặp con bé cống nội trong chùa, nhưng con tim` không được nên bà buồn.

Bà Giao gật gù :

- Hôm trước cô có nghe nội kể, bà khen con bé đó lắm, nhưng thật ra nó là người như thế nào, con biết không ?

Dy xoa cằm, giọng tỉnh rụi :

- Tiếc là con chẳng để ý đến con bé đó, bây giờ có gặp con cũng không nhận ra.

Bà Giao đoán già đoán non :

- Như vậy chắc con bé rất tầm thường, nếu không muốn nói là xấu xí ? Mà nếu nó chẳng có gì đặc biệt, sao bà cụ lại thích nó dữ vậy ?

Dy nhún vai :

- Cô đi mà hỏi nội.

- Chẳng lẽ con không có chút cảm giác nào ?

Dy bật cười :

- Lúc đó nghe nội nhằn thấu xương, còn cảm giác gì cơ chứ ?

Bà Giao tủm tỉm :

- À quên . Hôm đó có cả Thảo Hương mà, làm sao con dám liếc dục, liếc ngang.

Dy khó chịu khi nghe nhắc đến Thảo Hương theo kiểu gán ghép như vậy . Anh buột miệng :

- Thảo Hương thì nhằm nhò gì.

Bà Giao châm chọc :

- Không nhằm nhò nhưng đủ mạnh để sai khiến con đi đánh ghen cho mẹ nó.

Mặt Dy tối sầm lại, tự ái ngút cao lên, anh cau có gắt :

- Đừng bao giờ nhắc chuyện bực bội đó trước mặt con thêm một lần nào nữa . Bà Sương và Hương không tôn trọng người khác nên mới lấp lửng kéo con vào trò ấy.

Bà Giao hơi khựng lại :

- Cô xin lỗi . Nhưng cô nghĩ chị Sương và Thảo Hương xem con là người trong nhà nên mới...

Dy cắt ngang lời bà Giao :

- Đó là do chủ quan của họ, riêng con chưa bao giờ có ý nghĩ đấy, hiện tại và sau này cũng vậy . Con không thích bị đặt đẽ, cô đừng gán ghép như thế.

Mặt bà Giao sượng ngắt vì những lời thẳng thừng của Dy, nhưng vẫn cố vớt vát :

- Sao lại thế ? Đó là ý của bà nội và ba con mà . Dầu sao chúng ta cũng biết gia đình của Thảo Hương, đó là một gia đình tốt, giàu có...

Dy bước bình :

- Vẫn còn nhiều gia đình tốt hơn gia đình đó, giàu có hơn gia đình đó.

Bà Giao vẫn ôn tồn :

- Con là người duy nhất thừa kế tài sản của dòng họ . Ba con không an tâm để con tự chọn vợ mà không rõ ngọn nguồn về vợ.

Dy vùng tay lên :

- Chuyện đó rất xưa . Con nhất định làm chủ cuộc đời mình, cô không cần nói thêm gì nữa . Bản thân ba con cũng tự chọn vợ đấy thôi, chả lẽ ba và cô đã quên điều ấy ?

Dứt lời, Dy lăm li bước ra đứng ngay cửa phòng . Bà Giao tái người vì câu nói sau cùng của Dy . Cái thẳng... độc thật . Nhưng nó vẫn là chú ngựa non háu đá, rồi bà phải to nhỏ, ngon ngọt nói kiểu mưa dầm thấm đất với ông Chánh để ông buộc "Con ngựa non" của mình vào cương mới được.

Vào phòng bà Văng, bà Giao vừa ngọt ngào, vừa lễ phép ngồi xuống kế bên.

- Để con bóp chân cho má.

Bà Văng trở mình giọng trống không :

- Dy đâu ?

- Dạ, nó trên lầu ạ !

- Cái thẳng... chẳng biết làm gì cứ ở lý trong phòng, má nhờ có chút chuyện cũng làm không xong.

Bà Giao cười cười :

- Má kêu nó đi tìm con bé trong chùa phải không ?
- Ờ . Con nhỏ thấy thương lắm.
- Má định tìm nó làm gì ?
- Thì thăm hỏi , trò chuyện, bữa đó má đã hỏi han gì nó đâu . Về nhà tự nhiên má thấy nhớ, thấy mến con nhỏ . Sai thằng Dy vào chùa hỏi mà không được . Tức mình thiệt ! Phải chi chân má đừng đau, má đi tìm cái một.

Bà Giao xoa lưng cho và Văng :

- Má tính tìm ở đâu, ngoài hỏi thăm mấy ni cô trong chùa ?

Bà Văng chép miệng :

- Cứ vô chùa mừng một, ngày rằm thế nào cũng gặp . Mẹ muốn nhận nó làm cháu ghê, nhất định phải tìm cho được con bé.

Bà Giao cau mày, khó chịu . Bà cụ sắp lắm lắm rồi đấy . Tự nhiên muốn nhận đứa bá vợ, chỉ gặp một lần làm cháu, thật buồn cười . Không hiểu mặt mũi nó ra sao, lời ăn tiếng nói thế nào mà bà cụ lại thích đến như vậy.

Người ta bảo bà già và trẻ con giống nhau ở chỗ thích đồ ngọt, thích được tâng bốc, chiều chuộng . Con nhỏ đó được lòng bà cụ, chắc nhờ biết nịnh bợ . Lời nói không mất tiền mua . Thấy bà cụ và đám cháu giàu có sang trọng, một bước lên xe du lịch đời mới thì bỏ công sức ra cống, hoặc nói vài câu nịnh để được bố thí chút tiền ở những nơi đền chùa là chuyện thường của bọn lang thang mà . Không khéo con nhỏ dàn cảnh để thủ lợi cũng nên.

Bà Giao nói :

- Muốn tìm một đứa cháu gái để sai vặt, để có người trò chuyện, con sẽ tìm cho má đứa biết gốc gác gác đền hoàng, má cần gì tìm con bé mình không rõ tông tích đó.

Bà Văng xua tay :

- Thôi, thôi đi ! Tôi sợ mấy đứa biết gốc gác gác đền hoàng của... cô quá rồi . Đứa nào cũng vừa lười vừa gian dối . Mà tôi đâu cần con ở sai vặt . Tôi muốn có đứa cháu gái kia.

Bà Giao nuốt nghẹn xuống khi nghĩ tới chuyện vô sinh, hiếm muộn của mình . Cố mỉm cười, bà bảo :

- Nếu vậy chắc má hải mau hỏi Dy, con thất Thảo Hương thương Dy lắm.

Bà Văng nhướn mày, giọng hờ hững :

- Có chuyện đó sao ?
- Da... chị Sương và anh Thắng cũng thích ngồi sui với gia đình mình, vì hai bên đều môn đăng hộ đối, đã vậy lại đang cùng hợp tác làm ăn.

Bà Vãng khinh khinh :

- Chà ! Cô mà cũng quan trọng chuyện môn đăng hộ đối nữa à ? Có nghĩ lại bản thân không vậy ?

Bà Giao đau nhói như bị chọc trúng vết thương, song bà vẫn nhỏ nhẹ :

- Dạ thưa má, chính vì nghĩ lại bản thân, nên con mới nghĩ tới Dy và vợ nó sau này . Anh Chánh không muốn Dy quen một đứa chả ra gì như nó đã từng quen rồi đau khổ . Chắc má vẫn chưa quên dạo nó thất tình con nhỏ Vân Khánh ?

Bà Vãng im lặng một lát mới nói :

- Tôi không ưa con Thảo Hương đó chút nào . Cách xử sự của nó y như đứa vô học, làm sao môn đăng hộ đối được . Tôi lại nghe phong phanh từ mấy người quen, mẹ con nó đi đánh ghen, làm mất mặt chồng . Thảo Hương giống tính tự cao và nông cạn của con Sương . Đàn bà như vậy vừa ngu vừa thiếu bản lĩnh, nhắm sẽ giúp được gì cho chồng trên đường công danh sự nghiệp ?

Bà Giao dối như thật :

- Chị Sương tình cờ gặp anh Thắng ngồi với đối tác làm ăn, đôi bên chào hỏi rất vui vẻ chứ làm gì có chuyện đánh ghen, thiên hạ thấy gia đình chị ấy hạnh phúc nên ganh ghét mà má.

Bà Vãng dài giọng :

- Vậy sao ? Tôi còn nghe đâu bữa đó thằng cháu đích tôn của tôi cũng có mặt nữa mà.

Bà Giao gật đầu xác nhận :

- Dạ đúng . Mẹ cứ hỏi Dy sẽ biết ngay mà !

Bà Vãng bảo :

- Nó là đứa tự cao. lẽ nào lại kể chuyện mình có mặt lúc đấy, xem ra cô chả hiểu gì về thằng Dy rồi . Thảo Hương không đủ sức làm Dy quên được Vân Khánh đâu.

Uể oải chống tay đứng dậy, bà nói tiếp :

- Muốn đi dạo trong vườn cũng không ai đỡ, không ai chuyện trò cho khuây khỏa, cuộc sống gì chán quá !

Bà Giao vội nói :

- Để con đỡ má đi.

Bà Vãng băng quơ :

- Bữa nay rảnh dữ vậy sao ?

Bà Giao nhẩn nhẩn :

- Da.

- Vậy thì đi !

Lật đặt, bà Giao lấy cây gậy chạm trở đầu con chim phượng thật tinh

xảo đưa cho bà Văng.

Một tay chống gậy, một tay vịn con dâu, bà chậm chạp bước ra vườn. Buổi sáng nắng thật ấm, ấy vậy mà lâu nay bà cứ ru rú trong nhà thật là buồn chán, mà bà đã gần chết đâu nào.

Giọng quỳên hành, bà Văng bảo :

- Tôi muốn đi chùa.
- Bữa nay đâu phải rằm hay mồng một má.

Bà Văng cao giọng :

- Đi chùa cũng coi ngày sao ? Cô không đi, cứ bảo tài xế chở tôi đi.

Bà Giao ngập ngừng :

- Chân má còn yếu, má đi, anh Chánh về là con chết.
- Nó dám la cô sao ? Không thích thì thôi.
- Đừng đổ thừa người khác, chuyện vẫn còn là dự định

Rồi bà ra lệnh:

- Gọi thằng Dy ra đây

Bà Giao vội nói:

- Vâng

Nuốt sự bức dọc vào lòng, bà Giao gọi Dy Anh chả hào hứng gì với yêu cầu của bà Văng, nên cương quyết bác ra. Thế là bà cụ hết trách cháu tới đâu, con.

Dy bức bối xách xe ra khỏi nhà. Anh chẳng biết đi đâu đành tấp vào nhà thằng bạn

Trầm ra mở cửa cho anh với vẻ ngạc nhiên:

- Chúa nhật mà không có... mục nào sao lại tấp vào đây?

Buông người xuống ghế, Dy chép miệng:

- Tìm quán nào làm vài chai bia, mày

Trầm xoa cằm:

- Uống hả? Dạo này tao hơi bị dị ứng mấy chuyện bia bọt. Cà phê thì được

Dy nhướng mày:

- Dị ứng nghĩa là sao?

Trầm khoát tay:

- Là dị ứng . Ra quán rồi tao sẽ kể cho nghe.

Dy tò mò:

- Nhưng mà chuyện của ai?
- Chuyện thiên hạ, tao chỉ đóng vai phụ.

Dy nói không mấy hào hứng:

- Dị thì đi!

Hai người rong xe ra quán Yokoyama tìm một chỗ thích hợp vào ngày cuối tuần ở quán cà phê nổi tiếng và ấm cúng này không phải dễ, hai

người bước tí vào trong và ngồi xuống chiếc bàn nhỏ có một nụ hồng cam.

Trầm háy mắt:

- Mà thấy không? Vào quán này bao nhiêu buồn bã, chán chường đều tan biến hết, nhạc lại hay nữa chứ

Dy gật gù:

- Ờ nhạc hay. Nhưng chuyện mà sắp kể chắc phải hay hơn rồi

Trầm hơi mơ màng:

- Biết nói như thế nào nhỉ? Rằng trái tim của tao dạo này đang lảng đãng một bóng hình à?

Dy gật gù:

- Cũng được chứ sao. Nhưng đó là bóng hình ai vậy? Chẳng lẽ là Kim Khánh?

Trầm cười khẩy:

- Tao quên cái tên này lâu lắm rồi. Sao tự nhiên mà nhắc làm gì nhỉ?

Dy thành thật:

- Vì tao vẫn chưa quên Vân Khánh.

Trầm thoáng ngỡ ngàng:

- Tao cứ tưởng Thảo Hương đã thay thế vị trí của Vân Khánh rồi không thôi

Dy nhếch môi:

- Không có ai nhạt nhẽo hơn Thảo Hương. Tao đã cố yêu để tìm quên, nhưng có được đâu

Trầm im lặng. Nhạc vang lên nhỏ đủ để thấm vào tâm can từng người

"Người đi qua đời tôi trong những chiều đông sầu. Mưa mù lên mấy vai, gió mù lên mấy trời...".

Trầm chép miệng:

- Tao và mà cùng yêu hai chị em rồi cùng bị cả hai từ chối. Đúng là một ngẫu nhiên đau lòng

Dy nói:

- Ờ, một ngẫu nhiên đau lòng. Nhưng không phải mà vừa bảo tim mà đang lảng đãng vì một bóng hình khác à? Cô nàng chắc phải hơn Kim Khánh mọi mặt?

Trầm lắc đầu:

- Điều đó thì chưa chắc, Kim Khánh mãi mãi là Kim Khánh, tao không bao giờ yêu người này qua hình bóng người khác

Bưng ly cà phê lên, Dy hỏi:

- Thế người yêu mới của mà là người ra sao? Chẳng lẽ không giống

Kim Khánh tí nào?

Trầm bảo:

- Chắc chắn là thế, nếu không muốn nói cô bé trái ngược với Kim Khánh, "chị" trăm phần trăm

Dy trợn mắt:

- Cô bé? Đừng bảo với tao là mày yêu một con nhóc nhé?

Trầm nhíp tay lên bàn:

- Có sao đâu. Tao rất thích hai câu thơ:

" Ngoài hai mươi tuổi yêu mười sáu

Tim tím ban chiều, tim tím mai... "

Dy há hốc mồm:

- Con nhỏ mới 16 tuổi hả? Coi chừng mày phạm tội dụ dỗ trẻ con vị thành niên đó

Trầm nhăn mặt:

- Ai bảo cô bé của tao 16?

- Thì mày vừa đọc câu thơ thôi.

- Tao thích hai câu thơ ấy đâu có nghĩa tao yêu 16, dù tao cũng là người ngoài 20.

Dy phẩy tay:

- Quan họ, rắc rối quá. Thế cô nàng thế nào?

Trầm ngập ngừng một chút rồi tung ra:

- Hôm đó, tao đi dự sinh nhật của nhỏ Diễm Uyên, tiệc gần tàn thì có một con nhóc xuất hiện. Con bé chỉ nói vài câu chúc mừng nhỏ Uyên xong là bê chai rượu còn phân nửa lên nóc như bọm thứ thiệt

Dy chất lưỡi:

- Chà! Mày đụng nữ lưu linh rồi

Trầm có vẻ phật ý vì lời mỉa mai Dy:

- Không phải. Nhìn con bé... nóc rượu thấy... thương lắm

- Và mày đã thương liền?

Trầm thú nhận:

- Chắc là vậy. Cứ như bị sét đánh

- Đúng là chuyện ly kỳ. Rồi sao nữa?

Trầm kể tiếp:

- Bọn con gái lẫn mấy thằng nhóc tỳ đứng ra nhìn cô bé như nhìn vật thể lạ ngoài hành tinh. Không đưa nào vào can thiệp, trái lại chúng còn vỗ tay bảo: "Vô... Vô " nữa. Đúng là con nít vô tâm đến độ không biết nên giận hay thương

Dy vẫn tiếp tục giọng châm chọc:

- Thế là... bậc đàn anh đành ra tay nghĩa hiệp cứu vớt đời... chai rượu?

Trầm xoa cằm:

- Ờ... Thoạt đầu tao dễ dàng, ngon ngọt, nhưng con bé phớt lờ. Nhìn tao bằng cái nhìn rực lửa căm hận, cô nàng tỉnh bơ nốc tiếp. Sốt ruột quá, tao giật đại chai rượu. Thế là con bé nổi điên lên nhào vào tao.

Dy nhìn Trầm trân trối:

- Nó dám đánh mày à?

Trầm gật đầu. Dy kêu lên:

- Trời! Mày gặp sư tử cái rồi

- Ồ! Đúng là sư tử cái. Con bé... phập vào tay tao một cái chảy máu luôn. Rồi sau đó khóc tu tu như con nít. Thú thật, khi bị cắn, tao nổi điên lên định xáng cho cô nàng vài bạt tai để chữa thói hỗn với người lớn. Nhưng khi thấy con bé khóc, ruột gan tao cứ nẫu ra mới khổ đời chớ. Ngay lúc đó, trái tim vốn đã chai của tao chột mềm yếu lạ thường. Tao chột lúng túng vụng về y như mình là người có lỗi làm cô bé khóc. Tất cả bạn bè xúm lại vỗ về một hồi, con bé mới nín. Nín xong, cô nàng đòi uống nữa, nhưng đâu có ai chọ Rượu ngấm, con bé bắt đầu quậy. Chả đứa nào dám để cô nàng về một mình

- Thế là mày tình nguyện làm tài xế?

Trầm gật đầu:

- Đêm ấy về, tao không ngủ được. Đúng là kỳ cục đến mức buồn cười

Dy tò mò:

- Tại sao con bé uống rượu rồi khóc? Phải cô nàng thất tình không?

Trầm ngả lưng vào ghế:

- Tao không biết

- Sao mà không thử tìm hiểu. Lẽ nào mày lại bị hớp hồn một con nhóc chưa rõ cả họ lẫn tên?

Nhìn Trầm, Dy lên giọng:

- Mày cũng gần 30 rồi, chớ còn trẻ trung gì đâu để yêu bông bột như trai mới lớn

Trầm phản bác:

- Tình yêu đâu phân biệt tuổi tác

Dy gắt:

- Có chắc đó là tình yêu chưa?

Trầm có vẻ dối:

- Tao đã từng yêu và từng khổ vì yêu mà

Dy bưng ly cà phê của mình lên và nghe Trầm thở dài:

- Tao điện thoại tới thăm hỏi, chỉ cần nghe giọng, Vân Ánh cúp điện thoại ngay. Con bé ghét tao ra mặt

Dy gật gù:

- Vân Ánh, tên nghe vừa lạ vừa quen. Nó làm tao liên tưởng đến một người

Nghe Dy nói thế, Trầm hỏi tới:

- Ai vậy?

Dy ngập ngừng:

- Có thể là người tốt, nhưng bà mẹ có vấn đề, chắc không liên quan gì tới Vân Ánh của mày đâu

Trầm hồn hậu:

- Gia đình Vân Ánh thì rất đàng hoàng. Hôm đưa con bé về nhà, tao đã có nhận xét như thế. Lần uống rượu đó chắc là lần bốc đồng đầu tiên trong đời cô bé. Nhất định tao sẽ chinh phục được Vân Ánh

Dy bùi ngùi:

- Tao chúc mày... thành công. Riêng tao thì...

"Em đi từ tỉnh mộng đầu

Mình anh ở lại mong sầu trăm năm"

Trầm vỗ vai Dy:

- Rồi mày sẽ yêu lại thôi chứ không thể mang sầu trăm năm như thơ ca thường thậm xưng đâu

Giọng Dy chắc nịch:

- Khó lắm, vì tao rất khác mày.

Lòng Son Vãn Trọn

Chương 4

Ông Sinh bực bội kêu lên:

- Còn không đồng ý để Vân Sam sang ở nhà cô Thịnh với má

Bà Năm dài giọng:

- Nhưng đó ý thằng Nghiêm. Nó muốn như thế

Ông Sinh cười nhạt:

- Hai Nghiêm chả có quyền gì trong vấn đề này hết, đừng có mà chỉ đạo từ xa.

Bà Năm nói:

- Nó chỉ muốn con bé sướng thôi

- Thế sống với con, nó cực khổ lắm sao? Mẹ thật ích kỷ và bất công khi muốn bắt con Sam theo mình

Mặt bà Năm đỏ bừng:

- Mày mắng cả tao đấy à?

Ông Sinh nhún vai:

- Con chỉ nói những gì mình nghĩ
- Thế may có nghĩ tại sao tao muốn đưa con Sam về ở cùng không?

Lúc ông Sinh còn ấp úng, bà Năm đã nói tiếp:

- Vợ mày dạo này vắng nhà luôn, con Ánh cũng vậy. Tao không muốn con Sam bị lỗi sống của chúng nó làm ảnh hưởng

Ông Sinh cau mày:

- Vắng nhà luôn là sao? Con không hiểu má muốn ám chỉ gì

Bà Năm cười khẩy:

- Rờ lên đầu xem đã mọc sừng chưa?

Mặt ông Sinh tái mét rồi đỏ ửng. Ông ngồi chết trân trên ghế lâu lắm mới thốt lên vài ba chữ rời rạc:

- Ngân... Ngân không phải hạng người đó

Bà Năm nói một hơi:

- Nó đánh bài, hện hò với đàn ông ở nhà hàng, chỗ nó làm việc, ai cũng biết trừ mày

Ông Sinh trấn tĩnh lại:

- Chỉ là giải trí thôi mà má
- Giải trí! Hừ! Tao chả thèm can thiệp chuyện vợ chồng bây. Nhưng dứt khoát con Sam về ở với tao. Con bé đó biết nghe lời người lớn, chứ không cứng đầu như Vân Ánh

Ông Sinh khó chịu:

- Cũng đều là cháu, sao mẹ lại đưa thương đưa ghét?

Bà Năm hất hàm:

- Vợ chồng bây có đối xử công bằng với chúng nó đâu mà trách tao

Ông Sinh cương quyết:

- Nhưng dầu gì con cũng không để Vân Sam sang bên đó. Nếu má thương nó quá, thì trở về ở với vợ chồng con. Đây mới thật là nhà của má mà

Bà Năm chỉ chiết:

- Mô phật! ĐÓ còn là nhà của tao sao?

Ông Sinh nhăn nhó:

- Má làm ơn đừng đay nghiến con cháu nữa

Bà Năm giầy nẩy lên:

- Mày đay nghiến tao thì có, gọi con Sam ra đây

Ông Sinh cương quyết:

- Dứt khoát con không cho nó theo má. Nó là con của con mà

Bà Năm nói:

- Từ nhỏ tao đã nuôi nấng, chăm sóc nó, không có nó, tao nhớ lắm

Ông Sinh hạ giọng:

- Nhớ thì má về đây với vợ chồng con. Tánh Ngân vó hơi nhiều lời, nhưng vẫn là dâu tốt. Ngân đã chăm sóc mẹ bao nhiêu năm rồi
 Bà Năm bủm môi:
 - Xí! Chuyện đó cần xét lại à
 Rồi bà gọi to:
 - Sam... Sam ơi!
 Dưới bếp, Vân Sam hấp tấp chạy lên. Bà Năm ra lệnh:
 - Vào sửa soạn quần áo về bên cô Thịnh ở với nội
 Vân Sam nhìn ông Sinh trân trối. Cô đáp ứng:
 - Con không đi đâu
 Ông Sinh thở phào:
 - Đó mà nghe chưa? Con nhỏ không muốn đi mà
 Bà Năm giậm chân làm trợn làm thượng
 - Con cháu thời nay bất hiếu như vậy đó. Bây muốn tao chết sớm phải không?
 Sam khỏ sở:
 - Ngày nào con cũng qua thăm nội. Nhưng con không ở luôn bên đó được
 Bà Năm giận dữ:
 - Không cần phải phân bua Từ giờ trở đi, mày khỏi qua nhà cô Thịnh nữa. Tao không cần. Hừ! Coi như tao vô phúc không có đứa cháu nội nào hết
 Đứng dậy, bà te te bước ra đường, nơi chiếc xích lô quen vẫn còn neo đợi bà về
 Ông Sinh và Sam vội chạy theo. Bà Năm quát:
 - Vào đi! Tao đã nói là không có con cháu như vậy mà
 Ông Sinh chắt lưỡi:
 - Khổ quá là khổ với các bà lão
 Vân Sam quay vào trước. Cô không hiểu sao bà nội cứ đòi cô phải sang đó. Rồi bác Hai Nghiêm cũng vậy. Ở tận đất Mỹ xa xôi, ông biết gì về giai đình bên này mà yêu cầu ba phải cho cô sống với nội. Bộ bác Hai không biết ép con xa cha mẹ là ác hay sao chứ? Dù mỗi tháng bác cho Sam năm trăm đi nữa, cô cũng không thể sống ở nhà cô Thịnh
 Ông Sinh bảo:
 - Ngồi xuống, ba có chuyện muốn hỏi
 Vân Sam chột dè dặt khi nghĩ tới mẹ. Cô Thịnh không ưa mẹ nên hay thể thọt với bà nội những gì liên quan tới mẹ và Vân Anh. Để gì lần này cô Thịnh để yên khi nghe đâu "vụ" mẹ bị đánh ghen đã được loan truyền trong công ty mẹ đang làm việc. Đúng là tiếng dữ đồn xa,

Sam không hiểu sao mọi người lại biết chuyện của mẹ, nhưng hôm gặp Mai Cúc, con bé đã rỉ tai với Sam rằng bà Kim Em đã ra quán phở nhà nó nói xấu mẹ cô với bà Diễm. Thế mới biết sông bài là nơi người ra sát phạt nhau đủ mọi mặt, mà có lẽ mặt nào mẹ Sam cũng thua trắng

Ông Sinh nhìn xoay vào mặt Sam:

- Đã xảy ra chuyện gì khi ba vắng nhà?

Vân Sam cố giữ tự nhiên:

- Đâu có gì đâu a.

- Con không cần phải nói láo

Sam ậm ừ:

- Thỉnh thoảng mẹ có đánh bài thật, nhưng chỉ chơi cho vui thôi. Dạo này mẹ ở nhà không hà

Ông Sinh bực dọc:

- Nghĩa là trước đây mẹ con thường vắng nhà?

Vân Sam im lặng, cô không biết phải nói sao để ba mẹ không gây gổ với nhau. Mỗi tháng ba về nhà một lần, cô và Vân Ánh đâu muốn trong gia đình có chuyện lục đục

Ông Sinh phát tay:

- Vào trong đi!

Vân Sam lặng lẽ bước, lòng nặng như đeo đá. Một lát mẹ về, chắc chắn sẽ nổ ra chiến tranh. Sam rửa rổ nhặt cọng rau héo úa ra khỏi rổ. Cho tất cả vào thau, cô mở rôbinê cho nước chảy, khoa? tay vào nước, Sam tỉnh tá đôi chút, nhưng không sao vui được. Kể từ buổi tối hôm đó, ba mẹ con cô như ba chiếc bóng ở cạnh nhau. Mẹ không biện minh gì cho mình. Vân Ánh làm làm lì lì đi chơi cả ngày lẫn đêm, chẳng cần xin phép, thưa gởi như trước kia. Sam biết nó buồn và thất vọng vì mẹ lắm. Nó đi như để phản kháng, trong khi cô chỉ biết trút hết lòng mình vào những trang nhật ký. Sam có thể giam mình suốt ngày ở nhà. Ra đường, cô cảm giác bị dòm ngó soi mói, nhột nhột vô cùng, nên Sam cứ ru rú trong phòng với quyển sách trên tay. Đọc truyện ngắn, ngắm nghĩ một bài thơ chính là cách để quên. Dần dà, Sam cũng bình tâm trở lại khi đọc thấy bao nhiêu là số phận bi thảm hơn cô được các nhà văn thể hiện trên từng trang giấy. So với họ, chuyện lục đục tí chút ở gia đình cô chẳng thấm vào đâu.

Nhưng mỗi gia đình, mỗi người đều có những buồn vui riêng. Đâu thể nói buồn nào ít khổ hơn buồn nào cơ chứ.

Có tiếng chuông ngoài cổng, chắc là mẹ về. Vân Sam thức thở chau tay vào tạp dề. Cô định ra mở cửa nhưng nghe tiếng ông Sinh quát:

- Mày đi đâu từ sáng tới giờ?

Rồi giọng Vân Ánh hết sức tỉnh táo:

- Con đi chơi chớ ở nhà biết làm chi cho hết ngày

Ông Sinh nắm tay xuống bàn:

- Đúng là hết nói nổi. Nạnh mẹ mẹ đi, nạnh con con đi. Bảo sao không thành đứa hư hỏng. Đưa chì khoá xe đây. Bắt đầu ngày mai, cầm mày động vào chiếc xe này. Ở nhà giặt giũ, nấu cơm cho ta sẽ thấy hết ngày ngày.

Vân Ánh nói:

- Vâng. Nếu ba nghĩ thế là đã giữ được con. Rồi ba lại đi, đâu lại vào đấy

Ông Sinh hét:

- Đồ mất dạy!

Mặc cho ông hét, Vân Ánh đi nhanh xuống bếp. Tránh mắt của Sam, nó nói:

- Đừng nhìn em như vậy. Mà sao tự nhiên hôm nay ba... sung thế.

Đã có ai...méc moi gì rồi phải không?

Vân Sam giận lắm, cô nói:

- Lúc nào mày cũng muốn cha mẹ phải khổ, mày mới vừa lòng. Mở tủ lạnh, cầm chai nước tu một hơi như một đứa con trai vô giáo dục, Vân Ánh gằn:

- Thôi đi... bà. Đừng lên gân nữa. Tôi chán lắm rồi đây. Cha mẹ với con cái, ai làm khổ ai, chưa biết á

Rồi nó hạ giọng:

- Bà nội mới đây về đúng không? Chắc này giờ nội chửi mẹ và em đã đời...

Vân Sam làm bầm:

- Nếu không làm điều gì sai thì sợ gì chuyện bị chửi

Vân Anh hát hàm:

- Em làm gì sai? Chị nói đi! Hừm!

Môi mím lại, nó hỏi:

- Lúc nãy đi uống cà phê em... đụng với Thúy Hà. Chị biết nó ngồi với ai không?

Vân Sam tò mò:

- Với ai?

- Với con quỷ mắng mẹ tối hôm đó ấy

Sam cũng bất ngờ:

- Thiệt hả?

Ánh cười nhạt:

- Em bịa ra làm gì. Nó đúng là đồ hạ cấp. Vừa trông thấy em là nó lồng lộn lên liền

Vân Sam hỏi tới:

- Nó làm gì em?

Vân Ánh gọn lớn:

- Chửi! Y như đang đánh ghen. Tội bạn không can là con nhỏ đó tàn đời với em rồi. Tức nhất là Thúy Hà lơ như không biết em là ai, nó không hề ngăn con kia mà ngồi tỉnh như nó với em là gương gương nước lã.

Vân Sam nhếch môi:

- Đã bao giờ nó coi mình là người nhà đâu.

- Thế mà ngày nào chị cũng sang bên đó

- Chỉ vì bà nội thôi. Lúc nãy nội bắt chị Ở cùng, chị không chịu thế là nghe mắng

Vân Ánh bắt mắt:

- Nội buồn cười thật. Bắt chị về bên để làm con hầu cho nhà cô Thịnh chắc...

- Đừng nên nói như vậy.

- Chớ phải nói sao? Nói tại nội sợ chị Ở đây phải đi chợ nấu cơm cực hả?

Vân Sam nhăn mặt:

- Sao mày chua ngoa quá vậy?

- Vậy mà còn sống hồng nổi với đời. Ngờ nghịch như bà thì thiên hạ nuốt trọng

- Điều đó thì chưa chắc

Rồi Sam chợt nhớ ra:

- À! Cái gã hôm trước kè em về nhà vừa gọi điện tới tìm em nữa đó

Vân Ánh không giấu vẻ thích thú:

- Buồn cười thật! Anh ta muốn gì ở một đứa chả ra thể thống nào ngay cả buổi đầu gặp gỡ như em nhỉ? Tới bây giờ em vẫn chưa nhớ nổi anh ta mặt tròn mặt vuông ra sao, vậy mà cứ điện thoại tìm hoài

- Em không nhớ mặt thật à?

Ánh lim dim:

- Hôm đó say khướt, làm làm sao em nhớ được. Thế anh ta có đẹp... chài không?

Vân San nhún vai:

- Chắc là đẹp, trông lại chừng chạc đang hoàng chớ không lóc cóc, khoe mê như mấy thằng nhóc tỳ bạn em.

- Vậy chắc anh ta thuộc hàng... cụ rồi. Em không chơi với những tay đạo đức giả đâu

- Chưa tiếp xúc với người ta, lại đánh giá là đạo đức giả?

Điện thoại reo, Sam nói ngay:

- Chắc anh ta gọi nữa đó
- Chị bảo em không có ở nhà
- Nói như vậy hoài, bộ không biết ngượng à? Chị không nói
Vân Ánh tỉnh queo:
- Vậy cứ để chuông reo thoải mái
- Ba mắng cho mà xem
Sam vừa dứt lời thì nghe ông Sinh gọi ầm:
- Sam! Điên thoại!
Vân Ánh xoá cằm:
- Ai gọi chị thế nhỉ?
Vân Sam liếc con nhỏ:
- Tò mò!
Cô cầm ống nghe lên, giọng Mai Cúc nheo nhéo:
- Có một công ty đang tuyển nhân viên tiếp thị. Mà muốn thử việc thì đi với tao
- Chừng nào?
- Ngày mai.
Rồi giọng Mai Cúc chột nhỏ xuống:
- Nè! Ba mày về rồi phải không?
- Ờ...
- Cả nhà vẫn... bình yên chứ?
- Ờ
- Vậy thì tao mừng. Thôi ghen.
Vân Sam chưa kịp nói gì thêm, Cúc đã gác máy. Sam trở xuống bếp, không thấy Ánh đâu. Chắc nó đã về phòng của mình. Sam buông tiếng thở dài. Cô không đoán được chuyện gì sẽ đến khi mẹ về và cô thấy ngọt ngào quá mức
Thay quần áo, Sam tới phòng Ánh gõ vào cửa
- Chị đi đây một chút
Vân Ánh hỏi gặng:
- Đi đây là đi đâu?
Sam nói:
- Nếu ba mẹ hỏi, cứ bảo chị tới chỗ Mai Cúc
Vân Ánh nhìn cô:
- Mẹ chã ưa bà dì ghẻ của chị Cúc đâu.
Sam lầu bầu:
- Chị cũng có ưa đâu. Nhưng chã lẽ vì ghét dì Diễm rồi không chơi với Mai Cúc? Tụi chị đang tìm việc làm, hy vọng mau sớm tự nuôi lấy mình
Đắt xe ra, Vân Sam đạp loanh quanh. Giờ này không nên ghé Mai

Cúc, nó không rảnh đâu. Nghe cách nó gọi điện gấp rút là đủ hiểu rồi . Sam vì muốn thoát khỏi sự nặng nề đang phủ lên nhà mình nên mới đi như vậy, và bây giờ cô chưa biết sẽ tới đâu đây. Sam không có thói quen thổ lộ buồn vui với bạn nào khác Mai Cúc . Với cô, có một người bạn thân đã đủ rồi ! Tiếc rằng đứa bạn thân ấy lúc nào cũng bận rộn, nên không được bao nhiêu thời gian dành cho Sam. Hy vọng tìm được việc làm, Mai Cúc sẽ không suốt ngày đứng bên thềm nước lèo bán phở cho bà mẹ kế nữa

Vân Sam chạy xe vào hẻm rồi ngừng trước chùa . Mai Cúc từng nói cửa chùa là nơi thanh tịnh, lúc nào cũng rộng mở với tất cả mọi người . Có buồn phiền cỡ nào vào chùa nghe kinh kệ cũng vui hết Sam từng vào chùa với tâm hồn vô tư, là cần một chỗ để học bài, cô không nghĩ có ngày nào cô phải tới đây để trút bỏ ư phiền

Tới gốc cây thường ngồi, Sam lặng lẽ trầm tư khi chuông chùa vang tiếng công phụ Cô cầu xin sao cho gia đình mình qua cơn sóng gió này, cô cầu xin cho Vân Ánh đảm tính lại. Mai Cúc tìm được việc làm. Sam cầu bà nội mạnh khỏe và đừng giận ba mẹ cô nữa Cô có quá tham không khi xin nhiều thứ đến thế? Vân Sam tự cười mình . Cô không phải là tính đồ, chưa quy y, nhắm những lời cầu xin của cô có tội tận Bồ Tát không?

Vân Sam mở bừng mắt khi có người gọi:

- Chị gì ơi...

Một chú tiểu bé xíu, tóc còn để chỏm đang chăm chú nhìn cô.

Chú nói:

- Lâu quá không thấy chị tới học bài

Sam mỉm cười:

- Chị đã thi xong rồi

- Nghĩa là không phải học nữa?

Sam gật đầu. Chú tiểu nói tiếp:

- Có người tìm chị đó chị Sam

Vân Sam ngạc nhiên nhìn quanh:

- Ai tìm chị đâu?

- Anh kia kìa! Nhưng mà về rồi. Ảnh hỏi thăm "Cô bé ngồi học bài dưới gốc cây xoài". Em bảo không biết. Ảnh hỏi mấy lần luôn. Ảnh gởi lá thư này bảo em giữ, nếu gặp chị thì đưa tận tay

Nhìn phong thư trắng trên tay chú tiểu, Sam từ chối:

- Chị đâu biết anh ấy là ai, sao dám nhận thư?

- Ảnh nói chị biết ảnh. Nhận thư đi vì thư này ghi tên chị mà

Vân Sam đành cầm lá thư Cô thấy tên mình được viết thật đẹp ở một góc

Ngần ngừ một chút, Sam mở phong thư ra. Tờ thư được viết giấy trắng, khổ A4, bằng nét thật hay

Sài Gòn, ngày 01.08 năm...

Gửi Vân Sam,

Tôi là Vũ Dy, hy vọng em chưa quên người mang tên này . Tôi có vào chùa tìm Sam tất cả ba lần và lần nào cũng không gặp . Ước một nỗi là cả ba lần về nhà tôi đều bị bà nội mình mắng...

Số là bà rất quý Vân Sam và rất muốn gặp lại em nên "ra lệnh" cho tôi đi tìm em.

Không biết người xưa ngậm ngãi tìm trầm khó khăn thế nào chớ tôi đi tìm em khó quá . Thôi thì gửi lá thư này nhờ nhà chùa trao lại Vân Sam, nếu em có trở lại chốn này.

Nếu hữu duyên với bà nội tôi, mong em hãy nhín chút thời gian tới thăm bà

Địa chỉ gia đình chúng tôi: Số... đường... quận...

Rất mong sớm gặp lại Vân Sam

Vũ Dy

Vân Sam băng khuâng nhìn ngày tháng ghe trong thư Đó là khoảng thời gian trước khi xảy ra chuyện ở nhà hàng Hoàng Hồng. Lúc đó khác, bây giờ khác. Chắc gì Dy và cô bé dễ ghét đấy kể lại chuyện ghen tuông ấy

Gấp đôi lá thư, Vân Sam bỏ nó vào túi xách, lòng lại nặng trĩu chuyện ghen tuông ấy

Có lẽ Sam không bao giờ ghé thăm bà cụ, dù trong thăm thăm cô rất quý bà. Và cũng có lẽ giờ đây cái hình của bà cụ lẫn của Vũ Dy về Sam đã khác, khác rất nhiều, họ không thích cô nữa đâu. Mối nhếch lên cam chịu, Vân Sam đứng dậy dẫn xe ra về. Tiếng mõ công phu vắn trầm trầm vang lên như cội nào rất xa mà cũng rất gần. Khổ soa lòng Vân Sam vẫn nặng nề, nặng nề...

Những vòng bánh xe quay hết sức khó nhọc Sam tự lằm nhằm đông viên mình

"Cuộc đời là một thách thức, hãy biết đối đầu

Cuộc đời là u sầu, hãy vượt qua".

- Tối nay, nếu viết nhật ký, Vân Sam sẽ nắn nót hai từ Vũ Dy rồi sau đó gạch chéo lên bằng bút bi đỏ.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 5

Vân Sam xếp tất cả tài liệu, sổ sách vào bìa sơmì. Đó là sổ liệu điều tra về các chủng loại sản phẩm của công ty cô vừa được nhận vào. Công việc không cực nhọc gì, nhưng tốn thời gian, Sam chẳng biết người ta bắt cô làm chuyện này làm chi khi trong máy tính có lưu đầy đủ sổ liệu. Nhưng dù sao việc này cũng có ích cho cô, một nhân viên tiếp thị nhưng lại chẳng có kinh nghiệm gì ngoài sổ vốn liếng kiến thức sách vở ở ghế nhà trường.

Bước đi tới bàn của tổ trưởng, Sam rút rờ đưa sơmì sổ liệu.

Chẳng cần liếc qua xem Sam ghi gì ở trong. Hoài nói:

- Ngày mai đi làm sớm hơn bình thường nửa tiếng. Nhớ đó!

Vân Sam thắc mắc:

- Để làm gì ạ?

- Mang sản phẩm đi tiếp thị. Có xe đưa đi đón về, nếu vào trễ ráng chịu.

Vân Sam lại hỏi:

- Đi gần hay xa vậy chị?

Không trả lời Sam, Hoài liếc cô một cái, giọng kéo dài ra:

- Gần thì sao, còn xa thì sao? Bộ xa thì không đi à?

Sam làm thinh. Ma cũ ăn hiếp ma mới là chuyện đương nhiên, nhưng thú thật, Sam ghét... con mụ ma cũ này quá. Mụ ta cứ y như ma cà rồng, lúc nào cũng sẵn sàng nhe nanh ra với những người cấp dưới, nhưng với sếp trên lại tận tụy, nịnh bợ đến mức đáng khinh bỉ? Công ty Sam mới xin vào là một công ty sản xuất hàng mỹ nghệ cao cấp, chuyên xuất khẩu sang các nước châu Âu. Đạo này công ty bắt đầu chú ý tới thị trường trong nước nên đã làm nhiều mặt hàng chất lượng cao phục vụ giới tiêu dùng trung lưu mà chủ yếu là sản phẩm trang trí nội thất, đồ gia dụng thủ công tinh xảo. Chính vì có hướng phát triển mới, nên công ty mới tuyển thêm nhân viên, mở thêm nhiều chi nhánh ở thành phố và miền Bắc.

Tiếp thị sản phẩm là chuyên môn mà Sam được đào tạo trong trường. Thế nhưng cô vẫn lo khi ngày mai phải va chạm thực tế. Lo nhất là Hoài sẽ không cung cấp chút thông tin nào cho Sam, cô ta vốn tự cao, ích kỷ, để gì tạo điều kiện cho người khác qua mặt. Dù mới vào làm hai ngày, nhưng Vân Sam vẫn sớm nhận ra Hoài là người khó gần gũi, hay có thể nói là "khó chơi".

Chuông điện thoại để trên bàn Hoài reo vang. Cô ta nhấc máy, giọng ngọt như đường:

- Vâng. Em nghe đây ạ!

Rồi tiếp theo là một điệp khúc "ạ ..vâng" được nhắc đi nhắc lại khi

lên bỗng lúc xuống trầm nghe thật du dương.

Vân Sam thoáng thấy những người cùng phòng tùm tùm cười với nhau. Cô vờ cúi xuống lật những tờ giấy trên bàn

Gác máy, Hoài nghiêm giọng:

- Ông giám đốc đang tới đó. Làm việc đi!

Vân Sam chột hời hợt. Cô chưa gặp giám đốc công ty bao giờ. Công ty nay có nhiều mặt hàng mỹ nghệ với nhiều cơ sở khác nhau. Sam cũng chưa biết hết địa chỉ các cơ sở ấy. Với cô, tất cả đều còn quá mới mẻ, và nếu Sam không cố gắng, cô sẽ khó lòng làm tiếp tục khi hiện tại Sam còn đang là nhân viên thử việc

Hoài đã ra khỏi phòng. Chắc là để... nghênh tiếp ngài tổng giám đốc. Nghe đâu Hoài là dạng người thượng đội hạ đạp. Vân Sam chột thấy xem thường vị nhóm trưởng tiếp thị của mình. Nếu những lời nhân viên ở đây xì xào về Hoài là đúng, chắc Sam sẽ gặp khó khăn dài dài

Hoài trở vào với hai người đàn ông.

Vừa thoáng thấy một trong hai người, mặt Sam đã tái xanh khi nhận ra ông Thắng, người mẹ đã phân bua bảo là "bạn cũ", lâu lắm rồi mới gặp lại, nhưng bị bà vợ Ông ta hiểu lầm nên làm ầm ĩ lên.

Lẽ nào ông ta lại là tổng giám đốc công ty này? Vân Sam thoáng thấy ông ta cau mày khi nhìn mình. Chắc ông Thắng đã nhận ra Sam rồi

Qua cách nói chuyện của họ, Vân Sam nhẹ bớt khi biết người đàn ông kia mới là tổng giám đốc công ty, còn ông Thắng chỉ là giám đốc phân nhánh nơi cô làm việc thôi. Dù vậy, Sam cũng nặng lòng không yên. Có lẽ cô nên nghĩ việc thì hơn. Phải làm việc trong sự thấp thỏm mỗi khi chạm mặt ông ta về lâu dài, đây là một áp lực tâm lý nặng nề. Đã khó thoải mái, sao làm việc cho tốt được

Hoài và hai người vừa ra khỏi phòng là mọi người đã nhao nhao:

- Tha hồ cho mẹ Hoài theo nịnh bợ để lấy điểm với ông tổng nha.

- Xì! Con trai Tổng giám đốc là Thiếu gia tiền tài danh vọng gì cũng có đủ, lẽ nào mẹ Hoài dám mơ tưởng

- Ôi dào! Lắm khi ốc cũng đeo chân hạc đó thôi

- Ốc nào chới cỡ ốc... Hoài không có... đâu

Một giọng khác vang lên:

- Nghe đâu chừng bà tổng giám đốc chắm con gái ông Thắng cho con trai cưng mà

- Phải không đó! Lẽ nào sau chuyện đánh ghen lộn xộn của bà Thắng, bà Tổng giám đốc vẫn còn chịu làm sui gia với họ?

- Ôi dào! Ông nào không ham đeo bông, bà Tổng bộ không từng khổ

vì chồng sao? Nghe đâu chừng trước đây bà Giao cũng từng đi đánh ghen cho mình, nên chắc bà thông cảm với bà Thắng

Hoài bước vào, cô ta nhìn một loạt khắp phòng rồi gằn giọng:

- Hừ! Lại họp chợ hả ? Rảnh dữ vậy sao? Công ty này không hoan nghênh những kẻ lảm điều nhiều chuyện, nhất là nói sau lưng cấp trên đâu

Cả phòng lập tức im lặng . Vân Sam vẫn chưa hết hoang mang vì sự xuất hiện của ông Thắng

Cô càng lo lắng hơn khi chuyên ghen tuông của vợ Ông ta đã có nhiều người biết . Nếu tiếp tục làm ở đây, Sam sẽ không gặt hái được gì ngoài sự bất lợi về mọi mặt

Điện thoại reo, Hoài nhắc máy . Cả phòng lại nghe điệp khúc dạ... của cô ta.

Gác máy, Hoài ném về phía Sam cái nhìn tò mò, lạ lẫm

Cô ta lạnh tanh:

- Vân Sam lên phòng giám đốc có chuyện.

Vân Sam nhếch môi cay đắng . Hừ! Nếu thấy khó chịu, ông ta chỉ cần yêu cầu bộ phận nhân sự cho Sam thôi việc, cần gì phải... đòi cô lên gặp như vậy . Bộ Ông ta không sợ Sam sẽ có phản ứng khi nghĩ tới mẹ sao?

Nghĩ lung tung trong đầu, nhưng Sam vẫn đi đến phòng giám đốc .

Cô gõ cửa và chờ... nghe hai tiếng " Mời vào", nhưng Sam không nghe gì cả . Sam đang thắc mắc và định .. gõ thêm thì cánh cửa bật mở?

Ông Thắng mỉm cười khá thân thiện:

- Vào đi cháu

Vân Sam lúng túng thấy rõ, cô tự nhủ mình không việc gì phải sợ người đàn ông này cả, dù ông ta đang là ông chủ của Sam. Ngược lại, cô phải tự tin nghĩ rằng ông ta đang ngại cô mới đúng

Sam ngồi xuống bộ salon kê ở góc phòng . Cô nhìn ông Thắng đang tự tay rót trà cho mình

Ông bắt đầu câu chuyện bằng một câu hỏi:

- Công việc của cháu thế nào ? Có gặp gì trở ngại không?

Vân Sam nhẹ nhàng:

- Dạ không cho tới hôm nay.

Ông Thắng bật cười:

- Cháu nghĩ là sắp tới sẽ gặp trở ngại ?

Vân Sam bình tĩnh đáp:

- Cháu cảm thấy như thế

- Và đang tìm cách giải quyết ?

Sam im lặng . Ông Thắng hỏi:

- Ngoài cách bỏ việc, cháu còn cách nào khác không?

Vân Sam chột tự ái, cô ngẩng cao đầu, giọng hơi thách thức:

- Cháu có nhiều cách giải quyết nếu gặp khó khăn, nhưng không có cách bỏ việc . Cháu nghĩ việc cháu là nhân viên của công ty chẳng liên quan gì tới mẹ cháu hết

Ông Thắng gật gù:

- Khá lắm! Thế nếu tôi không sử dụng cháu thì sao?

Vân Sam cắn môi:

- Thì cháu được biết rõ hơn về một người a.

- Thắng thắng lắm . Thế cháu đã biết gì về tôi?

Vân Sam từ tốn:

- Mẹ cháu bảo bác là bạn cũ . Cháu tin như thế và thấy mẹ mình bị xúc phạm

Ông Thắng có vẻ bối rối:

- Tôi rất áy náy trước chuyện đã xảy ra. Tôi tìm Ngân nhiều lần để xin lỗi, nhưng cô ấy không tiếp . Vợ tôi đã ghen lắm, khiến tôi xấu hổ quá . Về gặp mẹ, cháu chuyển lời xin lỗi của tôi đến cô ấy hộ.

Vân Sam gật đầu:

- Vâng. Cháu sẽ nói với mẹ.

- Cám ơn cháu . Hy vọng cháu sẽ là nhân viên giỏi của công ty

Vân Sam chào ông Thắng rồi trở về phòng . Cô đã bớt căng thẳng nhưng không có nghĩa đã hết lo nghĩ

Hoài nhìn cô soi mói:

- Giám đốc gọi chi vậy ?

Sam liếm môi:

- Ông thăm hỏi nhân viên mới

Hoài cười nhạt:

- Đó không phải thói quen của ông. Công ty này biết bao nhiêu công nhân, mỗi tháng tuyển vào rồi... thấy ra biết bao nhiêu người, làm sao giám đốc đủ hơi sức lẫn thời gian để thăm hỏi

Vân Sam thủng thỉnh:

- Vậy đi mà thắc mắc với giám đốc, chớ sao lại hỏi em?

Mặt Hoài đanh lại khó chịu:

- Trả treo đấy à ? Hừ! Cứ chờ mà xem

Vân Sam ngồi xuống bàn, mặc kệ Hoài bực tức, Sam cao giọng:

- Em muốn biết địa điểm phải tới vào ngày mai

Hoài nuốt nước bọt:

- Vững Tàu!

- Cám ơn chị nhé

Hoài làm thinh, thái độ xù xuống hằm của cô ta khiến Sam khoái chí . Cô ta bắt đầu dè chừng với Sam, bảo đảm từ giờ trở đi, Hoài sẽ ngọt ngào tử tế với Sam. Bất giác, Sam nhếch môi. Nếu Hoài biết mối quan hệ giữa mẹ Sam và ông Thắng là một mối quan hệ tai tiếng, chắc chắn cô ta sẽ tha hồ dè bui. Nhưng điều đó thì quan trọng gì . Cây ngay không sợ chết đứng . Sam sẽ là một nhân viên giỏi của công ty và Hoài sẽ không còn cơ hội để lên mặt ăn hiếp cô. Hết giờ làm việc, Vân Sam cút két đạp xe về . Vân Ảnh ra mở cửa, con bé cười cười:

- Công việc thế nào... bà Hai?

Vân Sam uể oải ngồi xuống võng:

- Ngày mai sẽ đi tiếp thị hàng tận Vũng Tàu

- Đi mấy ngày ?

- Sáng đi chiều về . Chắc mệt xỉu!

Vân Ảnh nói:

- Nội vừa gọi điện hỏi chị đó

Sam chép miệng:

- Lại chuyện bảo tao nghĩ việc chứ gì ? Thật khổ ghê!

Vân Ảnh nhếch môi:

- Tại thương chị quá, nên nội xót khi nghĩ chị đi làm cực khổ, hoặc bị ăn hiếp chẳng hạn . Nếu em là chị, chắc nội bỏ mặc chứ không lo vậy đâu. Được quan tâm còn than

Vân Sam nhìn nó rồi lảng sang chuyện khác:

- Mẹ đi Đà Lạt chừng nào về ?

- Mẹ có tiêu chuẩn an dưỡng nửa tháng . Bữa nay đã được 10 ngày .

Chị hỏi chị vậy ? Bộ nhớ giọng... Oanh vàng của mẹ rồi hả ?

Cô im lặng . Một lát sau mới ngập ngừng:

- Có chuyện này không biết mẹ sẽ nghĩ sao?

Vân Ảnh tò mò:

- Mà chuyện gì ? Chuyện của ai?

Vân Sam đang đưa võng:

- Lúc nãy chị đã gặp giám đốc công ty mình . Em biết ai không?

Trán Vân Ảnh nhíu lại, con bé vốn rất thông minh nên kêu lên ngay:

- Đừng nói với em là ông Thắng ghen

Sam rầu rĩ:

- Khổ nỗi đúng là ổng

Vân Ảnh hỏi tới:

- Rồi sao? Thái độ của ổng thế nào ?

- Dĩ nhiên là "hai bên nhìn nhau trợn trừng con mắt". Lúc đó ông ta đi với tổng giám đốc nên chả nói năng gì, một lát sau ổng cho gọi chị.

Vân Ảnh nóng nảy:

- Ông ta nói gì ? Không bảo chị làm hết tháng rồi cuốn xéo chứ ?
- Thoạt đầu tao cũng nghĩ thế, nhưng ông ta không tệ như vậy . Hồi hạn công việc tao đang làm, sau đó ông đề cập rất nhẹ nhàng tới chuyện xảy ra ở một nhà hàng Hoàng Hồng . Ông ta bảo rất xấu hổ vì bà vợ của mình và nhờ tao gửi lời xin lỗi mẹ.

Vân Ảnh cười nhạt:

- Hừ! Sao ông ta không trực tiếp làm chuyện đó ?

Sam bảo:

- Vì mẹ không chịu gặp lại ông

Vẫn giọng điệu cay độc, Vân Ảnh nói:

- Chà! Lúc này mẹ mới ra vẻ đạo đức chính chuyên, em e muộn quá rồi . Giờ thì tai tiếng tùm lum. Tai tiếng đến mức mẹ phải tạm thời lánh nạn bằng cách đi an dưỡng

Vân Sam ngồi thừ ra trên văng . Mong muốn trở thành nhân viên giỏi của công ty bỗng trở nên xa vời Sam khi nhỏ Ảnh nói tiếp:

- Mọi người sẽ nghĩ gì khi biết chị làm việc cho ông Thắng . Nhất là ba, ông sẽ tự ái lên đùng đùng cho mà coi.
- Nhưng giữa mẹ và ông chỉ là bạn bè bình thường

Vân Ảnh giậm chân:

- Trời ơi! Thường chị rất sau sắc, sao lúc này lại suy nghĩ nông cạn thế ? Cho dù ba tin mẹ và ông Thắng không có gì đi chăng nữa, ba cũng sẽ khó chịu, rồi còn vợ con ông ta nữa . Bà ấy sẽ dễ yên khi biết chị làm cho ông sao? Vì danh dự gia đình, tốt hơn hết chị nên nghĩ việc trước khi bị đuổi

Vân Sam cương quyết:

- Chị thấy chớ chuyện gì phải nghĩ việc hết . Chị là nhân viên của công ty chớ đâu phải của ông tã Bà vợ Ông ta mà quạu chị cũng sẽ quạu lại chớ chị hồng ngân đâu

Vân Ảnh nhún vai:

- Chị nói nghe ngon lắm . Nhưng sợ chị không dám
- Hai chị em chìm vào yên lặng . Một lát sau, Vân Sam hỏi:
- Không đi đâu chơi à ?

Vân Ảnh lắc đầu:

- Không thích, chị tắm đi rồi ăn cơm

Sam ngạc nhiên:

- Ai nấu ?
- Em

Sam tròn mắt:

- Chuyện lạ nghe. Sao tự nhiên lại ngoan hiền vậy ta.

Vân Ảnh nhún vai:

- Không phải chị bảo em sớm nắng chiều mưa sao? Cứ coi như hôm nay trời mưa em không đi chơi ở nhà nấu cơm để giải khuây

Vân Sam vẫn thắc mắc:

- Nhưng trước đây trời có mưa em vẫn đi mưa đi chơi mà

Vân Ảnh xịu mặt:

- Chị không thích em ở nhà sao?

Sam cười:

- Thích chứ, song chị muốn biết lý do

- Không có lý do nào hết

- Xạo!

Vân Ảnh hất mặt:

- Có đi tắm không thì bảo ?

Vân Sam vội đứng dậy:

- Đi, đi ngay đây

Vân Sam vươn vai. Cô thấy vui vì Vân Ảnh bắt đầu để ý chăm sóc tới chị . Rõ ràng nó đang thay đổi dù sự thay đổi ấy còn khá mơ hồ .

Nhưng tại sao Ảnh lại như thế nhỉ ? Sam suy nghĩ mãi vẫn chưa ra

Tắm xong, Sam ra dọn bàn ăn. Cô lên nhà trên định gọi Ảnh xuống ăn cơm, thì thấy nó đang nghe điện thoại

Giọng con bé vẫn ngang ngược như bản tính của nó

- Đã nói là tôi không thích, đừng quấy rầy nữa

Dứt lời, nó gác máy mạnh đến mức Sam phải giật mình

Cô ngạc nhiên:

- Làm gì giận dữ vậy ?

Ảnh bực bội:

- Dai như đĩa đói

- Mà ai?

- Lão Trầm . Cứ điện thoại tới mãi . Phát ghét

Vân Sam nhìn con bé . Nó nói ghét, nhưng cô có cảm giác nó không hề ghét chút nào

Giọng Ảnh vang lên:

- Mấy hôm nay lão gọi tổng cộng 10 lần, đúng là lão bị dư hơi

- Em đếm à ?

Ảnh gật đầu:

- Hừ! Để xem lão lì tới cỡ nào

Vân Sam tủm tỉm cười:

- Thì ra là thế

Ảnh cau mày:

- Chị cười gì vậy ?

- Có gì đâu. Giờ thì chị hiểu tại sao em không đi chơi rồi
Mặt Ảnh đỏ lên như bị bắt quả tang ăn vụng, con bé cau có:
- Hừ! Em cho chị nhìn đói luôn.
Vân Sam nhỏ nhẹ:
- Anh ta không phải là người xấu, lại chứng chắc hơn lũ bạn em
nhiều
Vân Ảnh bấu môi:
- Điều này chị nói rồi, nhưng với em anh ta chẳng có go-ram nào hết
. Thôi, ăn cơm
Hai chị em ngồi vào bàn . Nhỏ Ảnh cho cô ăn trứng chiên, đậu qua
xao thịt bò và canh tôm khô nấu với cà chua.
Nó thối thối thật buồn cười:
- Ăn được không?
Sam gật đầu:
- Được, dù trứng có hơi bị khét
Ảnh cười toe:
- Ngày mai em sẽ nấu nữa
- Nhưng không phải ba món này chứ ?
Nó gật đầu:
-Sẽ là món khác, nhưng em vẫn chưa nghĩ ra là món gì
Rồi nó ngập ngừng:
- Chị nhất định tiếp tục làm ở đó à ?
Vân Sam im lặng, một lát sau cô mới mạnh bạo nói:
- Đúng vậy, sẽ không có chuyện gì đâu. Em đừng có lo
Chuông điện thoại lại reo, Vân Ảnh bảo:
- Chị nghe đi!
- Nếu tìm em thì sao? Lại bảo đi vắng à ?
- Chị muốn nói thế nào tùy ý, nhưng em không gặp lão ta đâu
Vân Sam nhắc máy, giọng bà Năm vang lên khào khào . Bà lại bị
cảm và muốn Sam ở cạnh để đánh gió, xoa lưng. Vội vàng thay quần
áo, dắt xe ra, cô che Vân Ảnh cầu nhàu:
- Hừ! Cháu ngoại cưng Thúy Hà đâu, sao chuyện gì nội cũng réo chị
hết vậy ?
Vân Sam làm thinh, cô rờ ga chiếc Dream của mẹ rồi nhắm hướng
nhà cô Thịnh chạy thẳng.

Lòng Son Vãn Trọn

Chương 6

Vân Sam mệt mỏi dắt xe ra khỏi công ty. Sau một ngày kiếm hàng không ngơi tay, Sam đừ quá rồi. Với cô, lúc này không gì hạnh phúc bằng được về nhà tắm rửa, ăn cơm rồi ngủ. Chỉ tưởng tượng đến giấc ngủ thôi, hai mắt Sam đã muốn dúi lại. Ngay lúc đó, Sam nghe có người gọi, giật mình cô ngơ ngác tìm

Một chiếc Spacy màu xám bạc thủng kít lại sát bên như muốn ép Sam vào lề rồi một giọng đàn ông vang lên mừng rỡ:

- May quá! Tôi đã gặp lại em rồi

Vân Sam chớp mắt khi nhận ra Dy, anh ta đang nhìn cô với nụ cười hết sức rạng rỡ

Sam chưa kịp nói gì, Dy đã đề nghị:

- Chúng ta vào quán, tôi có chuyện cần nói với em

Nhớ tới buổi tối ở quán Hoàng Hồng, Sam lạnh lùng:

- Tôi không nghĩ chúng ta có chuyện gì để nói với nhau cả?

Dy từ tốn:

- Có đấy, chúng ta có chút hiểu lầm và tôi muốn giải thích

- Tôi không quan tâm cũng không thắc mắc gì tới anh hết. Xin lỗi.

Hãy để tôi đi

Vân Sam nhún pê- đan, chiếc xe đạp cộc cạch lăn bánh. Dy lì lợm dè một bên làm cô phát cáu:

- Anh không thấy như vậy là kỳ cục sao?

Dy thản nhiên:

- Có thấy, nhưng vì người khác, tôi không ngại gì hết

Sam ngạc nhiên:

- Vì người khác nào?

Dy không trả lời, anh ta hỏi:

- Em đã nhận được lá thư tôi gửi ở nhà chứ?

Vân Sam gật đầu:

- Có

- Từ lúc biết em đã nhận thư, bà nội tôi mong em từng ngày. Như tôi từng nói, bà rất quý em...

Sam nhếch môi:

- Ngay cả khi những gì đã xảy ra à?

Dy nhíu mày:

- Em muốn nói vấn đề gì?

Vân Sam cười nhạt:

- Lẽ nào anh không nhớ mà còn hỏi đồ tôi nữa

Dy ngập ngừng:

- Chuyện ở nhà hàng ấy hả? Thật lòng tôi luôn bứt rứt vì đã vô tình

tham dự một chuyện hết sức riêng tư và tế nhị của gia đình người khác

Sam nói:

- Tôi không hiểu cái từ "vô tình" của anh. Chẳng lẽ anh tình cờ có mặt lúc đó ? Mà dù thế nào chẳng nữa, tôi vẫn không có phép mình gặp lại bà cụ, mong anh hiểu và thông cảm

Dy gật đầu:

- Tôi hiểu . Nhưng thật lòng tôi buồn và ray rứt vì đã không đáp ứng được mong muốn của bà nội mình

- Mong muốn à ? Anh có thể phòng vấn đề không vậy ?

- Không hề! Bằng chứng là tôi đã cố tình tìm em và luôn mong được gặp em.

Vân Sam mím môi:

- Nhưng khi gặp lại, anh đã gián tiếp tặng tôi một cú đâm vào mặt

Dy từ tốn:

- Đó là chuyện tôi rất muốn giải thích với Sam

Giọng cô dài ra:

- Anh sẽ bảo là vô tình chứ gì ?

Thấy Dy cứ kè kè theo mình, cô gắt:

- Đừng làm phiền tôi nữa mà

Dy tự ái:

- Vâng, tôi không làm phiền Sam nữa, hy vọng là em sẽ nghĩ lại và đến thăm bà nội tôi, dù chỉ một lần . Chào!

Vân Sam chớp mắt khi Dy phóng vèo qua mặt mình . Gia đình anh ta chắc hẳn rất giàu có, bước chân tới nhà họ không phải dễ, cho dù họ nhiệt tình mời mọc Sam

Không biết Dy và gia đình ông Thắng có quan hệ gì . Lỡ tới thăm bà cụ mà gặp vợ con ông ta ở đó, họ la rùm lên chắc là Sam có vận số cũng không trốn được xấu hơ?

Mà nghĩ tới điều đó làm gì nhỉ ? Nó không thực tế chút nào

Người mở cửa cho Sam là bà Ngân. Bà vẫn chưa biết cô đang là nhân viên dưới quyền ông Thắng, cô đã nói láo chỗ mình đang làm và mẹ cũng chẳng thắc mắc gì . Nhưng hôm nay sao lại nhìn cô bằng ánh mắt lạ thế nhỉ ?

Vân Sam hơi chột dạ, cô vừa bước lên cầu thang đã bị mẹ gọi giật lại:

- Xuống mẹ bảo!

Ngần ngừ để chuẩn bị tinh thần xong, Vân Sam ra ngồi ở salon đối diện với mẹ.

Bà nghiêm mặt:

- Con đang làm việc ở đâu?

Sam liếm môi:

- Con đã nói với mẹ rồi mà

Bà Ngân cười nhạt:

- Mà muốn biến mẹ thành đồ ngốc trước mặt mọi người à ? Nếu bà Kim Em và bà Diễm không nói, mẹ đâu biết mà đang làm ở công ty của ông Thắng

Vân Sam phân bua:

- Vì sợ mẹ bắt nghỉ việc, con mới nói dối

Giọng bà Ngân lạnh tanh:

- Công việc là công việc, sao lại phải nghỉ ? Mẹ chỉ bực mình vì bị con mình qua mặt

Im lặng một chút, bà hỏi:

- Ông ta có nhắc tới mẹ không?

Sam liếc vội bà:

- Ông ta bảo rất tiếc và nhờ con chuyển lời xin lỗi mẹ.

Môi nhếch lên, bà Ngân bảo:

- Dối trá! Đàn ông như thế tồi lắm . Ông ta đã không còn là bạn của mẹ nữa

Vân Sam ngập ngừng:

- Thật ra, ông ta là người thế nào, con muốn biết thêm để thuận tiện khi làm việc dưới quyền ông ấy

Bà ngân hơi xa xôi:

- Nói là bạn học cũ của mẹ cũng không chính xác lắm, vì ông Thắng học trên mẹ hai cấp lớp

- Nghĩa là hai người học chung trường ?

- Đúng vậy . Hồi đó ông Thắng có để ý tới mẹ, nhưng vì gia đình quá nghèo, ông ta mặc cảm nên chỉ yêu đơn phương mà không dám nói

Vân Sam tò mò:

- Vậy sao mẹ biết ?

- Sau này gặp lại, ông ta mới thổ lộ.

Sam bặm gan hỏi tới:

- Và điều này khiến mẹ cảm động ?

Bà Ngân bật cười chua chát:

- Phụ nữ bao giờ cũng nhẹ dạ . Mẹ không những cảm động mà còn tội nghiệp khi nghe ông ta tâm sự về cuộc sống hiện tại . Thời gian là sinh viên, ông ta phải vất vả làm thêm để có tiền ăn học . Ông ta không yêu, nhưng chấp nhận làm chồng một người lớn hơn mình nhiều tuổi, giàu có . Nhờ vợ, ông ta mới tiến thân. Ông Thắng có nhiều tham vọng . Qua những lần trò chuyện, mẹ manh nha hiểu ông

ta chưa hài lòng với cương vị giám đốc đâu. Ông Thắng rất muốn nắm gọn cả công ty cổ phần ấy

Vân Sam nhíu mày:

- Bằng cách nào hả mẹ ?

Bà Ngân nhún vai:

- Thiếu gì cách . Mua thêm cổ phần, lợi dụng sự tín cẩn của tổng giám đốc để làm những việc mờ ám, thu lợi về cho cá nhân rồi hất cẳng cấp trên. Nói chung, ông Thắng là một kẻ thủ đoạn trong công việc

Môi nhếch lên tự đắc, bà Ngân nói tiếp:

- Nhưng rong tình yêu lại là một gã si tình chung thủy . Ông ta rất còn yêu mẹ.

Vân Sam trở mắt nhìn mẹ, cô chột ngượng thay cho bà . Mẹ biết nói "phụ nữ bao giờ cũng nhẹ dạ", nhắm phải bà là người nhẹ dạ nhất không, mà đi nói với con gái những lời như thế ?

Cô liếm môi:

- Không phải mẹ vừa bảo ông ta là đồ tồi, đồ dối trá, không còn là bạn mẹ nữa sao?

Bà Ngân hơi khựng lại giọng xìu xuống:

- Ờ... Ở góc độ nào đó thì đúng là như vậy.

Rồi bà im lặng, Vân Sam dè dặt:

- Mẹ sẽ không gặp ông Thắng nữa chứ ?

Bà Ngân khoát tay:

- Không. Bạn cũ gặp lại bao nhiêu đó đã quá đủ rồi

Vân Sam lảng sang chuyện khác:

- Nhỏ Ảnh đâu mẹ ?

- Nó đi chơi rồi . Ở nhà được ba bữa bố đã chịu hết nổi . Thật khổ !

Chép miệng, bà nói tiếp:

- Ngang ngược như nó cần có một đứa thật cứng cựa mới trị được

Vân Sam im lặng, cô nghĩ Vân Ảnh chỉ có lớp vỏ bọc chứ thật sự nó yếu đuối hơn ai hết . Lẽ ra mẹ phải nhận thấy điều đó

Tắm rửa, cơm nước xong, Sam rút vào căn phòng bé xíu của mình Mở quyển nhật ký ra, cô nắn nót ghi: "Vũ Dị Một câu hỏi không thể giải đáp . Mong sẽ không gặp lại hắn thêm lần nào nữa, dù biết điều mong ước đó là cả một sự dối trá... "

Vân Ảnh lò đầu vào khiến Sam giật mình . Con nhỏ cười phá lên:

- Đang làm gì mờ ám mà phải giật mình vậy... bà Hai Sam?

Gấp quyển sổ lại, Vân Sam lườm nó:

- Đang tính chuyện... xé phay mày đây. Hừ! Đi đâu? Với ai? Khai mau!

Nằm lẩn xuống giường, Ảnh nói:

- Đi với tụi mà chị gọi là quỷ chứ ai nữa

Vân Sam bắt chệt:

- Nói láo! Tụi nó vừa điện tới tìm mày kìa

Vân Ảnh hơi khựng lại, nhưng vẫn hỏi:

- Đứa nào điên, chị nói tên xem?

- Nhỏ Phương Anh với thằng Ti Bo...

Ảnh liếm môi:

- Đúng là hai đứa đó không đi với em...

Sam cười cười:

- Thế Ảnh Linh, Hải Yến có đi với mày không?

Ảnh gắt gỏng:

- Làm gì hỏi như hỏi cung vậy ? Mẹ còn chưa khi nào tra xét em, nói chi là chị.

Vân Sam nheo mắt:

- Tao không tra xét mà chỉ quan tâm tới mày . Có vấn đề mà giấu kín dễ bị suy nhược thần kinh lắm đó... con

Vân Ảnh làm thinh. Nó lẩn qua lẩn lại trên giường với tất cả bốn chân bứt rứt

Một lát sau, nó khều nhẹ vào chân Sam:

- Em vừa gặp... lão ta

Vân Sam lật tới lật lui quyển truyện ngắn:

- Lão nào ?

- Chắc! Lão Trầm ấy

Vẫn ra vẻ hồ hững, Sam ậm ự:

- Thế à ? Có... đỡp lão ta thêm miếng nào không?

Vân Ảnh giãy nảy:

- Hỏi gì kỳ!

Rồi cô bé trầm giọng:

- Thì ra Trầm cũng không tệ như em từng tưởng tượng . Anh ấy nói chuyện lời cuốn và khôn khéo lắm . Em phang ngang bỗ cửi, nhưng anh ta cứ tỉnh bơ

Vân Sam gật gù:

- Anh ta phải là kẻ bản lĩnh, nếu không dễ gì... dụ được em. Đã tâm phục, khẩu phục rồi phải không?

Dường như không chú ý đến cách nói trêu chọc của Sam, Vân Ảnh như chìm trong cõi riêng

- Trầm gọi lời thăm mẹ và chị.

- Lịch sự nhỉ! Thế mẹ bảo sao?

- Em có dám nói với mẹ đâu

Vân Sam kéo dài giọng:

- Trời! Em mà sợ... ai

Vân Ảnh nhìn lên trần nhà:

- Không phải sợ mà em thấy kỳ kỳ

Vân Sam chớp mắt, bỗng dưng cô nghĩ tới Vũ Dy rồi nhanh chóng gạt hình ảnh hấn ra khỏi tâm trí mình. Cô và Vũ Dy đâu giống Vân Ảnh với Trầm, thế sao tự nhiên Sam lại nhớ đến hấn ngay lúc này nhỉ!

Giọng nói Ảnh lại vang lên đều đều:

- Có nên tiếp tục... chơi với Trầm không chị Hai?

Vân Sam nói:

- Chắc chắn em đã có câu trả lời rồi. Nên hay không do em quyết định chứ đâu ai quyết định thay em được

Vân Ảnh với tay bật nhạc. Căn phòng nhỏ chìm trong những âm thanh mơ màng của nhạc Trịnh Công Sơn

Khác với những lần trước, Ảnh luôn cầu nhàu chê Sam nghe nhạc già nua lụ khụ, lần này nó lim dim mắt để nhạc Trịnh thấm vào hồn "Tôi đã yêu em bao ngày nắng. Tôi đã yêu em bao ngày mưa. Yêu em bên đời lặng lẽ... yêu trong nỗi đau tình cờ..."

Vân Ảnh chép miệng:

- Yêu một người chắc khổ lắm. Tốt hơn hết là đừng yêu, đừng thêm yêu. Nè! Tối nay em ngủ với chị ghen?

Vân Sam gạt đầu, trong khi bài ca vẫn tiếp tục:

"Tôi đã yêu em trong mưa gió, khi lá cây khô bay đầy ngõ... những sáng mênh mông tôi ngồi nhớ, yêu em trái tim thật thà..."

Lòng Son Vẩn Trộn

Chương 7

Ông Chánh bồn chồn nhìn bà Văng:

- Huyết áp cứ sáng tụt chiều tăng thế này thì nguy hiểm quá. Con không biết má đang buồn bực chuyện gì nữa

Đẩy cái máy đo huyết áp ra xa mình, bà Văng dài giọng:

- Tôi có dám bực gì đâu. Gần theo ông bà nên mới khiến như thế đó chứ

Ông Chánh liếc vội bà Giao rồi nói:

- Đạo này vợ con bận quá nên ít khi ở nhà để chăm sóc má, má

muốn đi chùa nào con bảo tài xế đưa má đi

- Chớ không phải "anh" không cho tôi đi chùa vì cái chân đau à ? Hừ! Riết rồi tôi thấy mình như đang ở tù, làm gì cũng không được, đi đâu cũng không cho. Thế thì để tôi chết cho xong

Bà Giao nhỏ nhẹ:

- Tại ocn đâu dám không cho, nhưng không an tâm để má ra ngoài một mình thôi

Bà Văng cười nhạt:

- Chỉ vì như vậy rồi... nhốt tôi trong nhà à ? Số tôi đến là khổ, một người ở bên cạnh để trò chuyện cũng không có nữa là...

Bà Giao nhìn chồng, giọng phân bua:

- Em có ý tìm một đứa ở quê lên cho má sai vặt, nhưng má không đồng ý

Bà Văng khinh khỉnh:

- Tôi cần gì một đứa sai vặt

Ông Chánh mềm mỏng:

- Thế má muốn sao? Má cứ nói với con

ba Văng nói một hơi:

- Tôi muốn nhận đỡ đầu một con bé . Nhận nó làm cháu gái để có người thủ thi?

Ông Chánh sốt sắng:

- Dạ được, nhưng má định đỡ đầu ai vậy ? Con biết không?

Bà Văng ngập ngừng:

- Tôi chưa tìm được đứa ưng ý . Nhưng muốn nói trước, không thôi tới lúc đó có người tìm đủ lý do để ngăn cản

Bà Giao ngọt sớt:

- Má thích đứa như thế nào, chúng con sẽ tìm giúp má

Bà Văng chua chát:

- Cái tôi muốn là một con người, chớ không phải đồ vật, mà khả năng của "chị" chắc chỉ tìm được cho tôi một món đồ

Bà Giao tím mặt làm thinh. Bà biết chưa khi nào mẹ chồng vừa ý mình, trong mắt bà ta, bà chỉ là một nhân công tạp vụ gặp thời cơ ngồi lên làm phu nhân Tổng giám đốc . Mười mấy, hai mươi năm đã trôi qua, bà đã thay đổi thật để biến mình thành một người khác hoàn toàn . Đã không còn ai nhớ hay nhắc đến quá khứ của bà, thế nhưng với bà Văng, bà vẫn là một kẻ hèn mọn . Không xứng phận con dâu một gia đình giàu có . Hòa theo bà Văng là thằng cháu đích tôn duy nhất Vũ Dy. Nó càng lớn càng không coi bà ra gì . Đương nhiên bà không thể thay thế người mẹ quá cố của Dy, nhưng nó phải chấp nhận sự thật bà đang là vợ chính thức của ba nó chứ, đằng này nó

luôn tìm đủ cách để làm nghịch ý bà

Giá mà bà có được với ông Chánh một đứa con nhỉ ? Nếu có con, chắc bà Văng sẽ đối xử khác... Nghĩ tới con, trái tim bà đau nhói lên khi tưởng tượng tới cảnh về già sẽ không biết nương tựa vào đâu. Nỗi ám ảnh này luôn theo bà, chính vì vậy bà luôn muốn tự mình chọn vợ cho Dy, bà muốn đứa con dâu này sẽ hoàn toàn nghe lời bà . Bà đã khắp khởi mừng vì thấy Thảo Hương và Dy có vẻ duyên duyên nhau.

Ông Chánh cười cười:

- Con thấy má kiếm một đứa cháu dâu chắc còn dễ hơn tìm một đứa cháu đờ đầu

Bà Văng hừ trong mũi:

- Chuyện đó anh phải nói với con trai mình chứ sao lại nói với tôi.

Ông Chánh chưa kịp trả lời, đã nghe giọng Dy vang lên:

- Chuyện gì liên quan tới con vậy ?

Ông Chánh nói:

- Nội muốn con lấy vợ.

Dy xoa cằm:

- Chà! CON biết lấy ai bây giờ nhỉ ?

Bà Giao buột miệng:

- Đương nhiên là lấy một người ngoan hiền, gia đình nề nếp và có địa vị xã hội rồi

Dy gật gù:

- Ngoan hiền, nề nếp và nhất là phải biết hiếu thảo với cha mẹ, ông bà . Thế là đủ, con không cần một người vợ có địa vị.

Bà Giao vẫn giữ nguyên ý mình:

- Nhưng ít ra gia đình cô gái ấy cũng phải là gia đình danh giá chứ

Dy nói bằng quơ:

- Lấy vợ chứ có phải lấy gia đình vợ đâu, quan trọng cô vợ ấy có yêu thương mình thật lòng không kia

Bà Văng khen:

- Nói câu rất hay, con gái bây giờ khó dò được lòng dạ lắm . Hôn nhân với chúng nhiều khi chỉ là một cuộc mua bán, đôi? chắc lấy thứ vật chất nó cần chứ không phải là một việc thiêng liêng quan trọng nhất đời người . Bởi vậy phải thận trọng con à

Bà Giao tiếp tục đưa ra ý kiến:

- Tốt nhất vẫn là phải biết rõ nguồn gốc gia đình của người ta, rồi bản thân cô gái ấy có cơ hội đủ những tiêu chuẩn ngoan hiền, nề nếp, hiếu thảo không. Phải tra xét kỹ lưỡng để không nhầm lẫn

Dy nheo mắt chăm chọc:

- Xét như xét lý lịch để chọn nhân viên vậy à ? Con thấy có thể nhờ máy tính làm chuyện này chứ không cần sự rung động của trái tim
Bà Giao nhấn mạnh:

- Người ta vẫn có thể rung động trước những đối tượng đã được lựa chọn chứ

Đút hai tay vào túi quần, Dy ung dung:

- Điều đó chắc khó vì con không thích mọi sự lựa chọn, sắp xếp trước của bàn tay con người

Ông Chánh vội giảng hoà khi thấy không khí có vẻ như nóng lên.

- Hôn nhân là duyên phận, không ai nói trước được đâu. Bởi vậy má đừng hối thằng Dy làm gì

Bà Văng gắt giọng:

- Tao hỏi nó hỏi nào ? Chuyện gì do mày... reo lên à ghen. Tao chỉ mong có một đứa cháu nuôi

Dy vội dìu bà vào nhà . Bà Giao than:

- Lại tăng huyết áp nữa rồi, khổ ghê Sao đông tí gì mẹ cũng giận được vậy kìa . Riết rồi em không biết phải làm sao cho vừa ý mẹ.

Ông Chánh trầm giọng:

- Bà già rồi, muốn gì mình cũng phải chiều . Nhưng không biết bà thích ai làm cháu nuôi đây nữa

Bà Giao bất bình:

- Thích ai cũng được sao? Mình phải biết gốc gác họ chứ . Lỡ nuôi ông tay áo thì khổ cho cả nhà

Ông Chánh chép miệng:

- Sao em lo xa quá, một đứa cháu nuôi thì làm được gì chứ ?

- Sao lại không? Nếu đó là đứa có ý đồ

- Chưa biết má chọn ai, em đã sợ người ta có ý đồ . Đúng là đa nghi

Bà Giao dặn dò:

- Anh phải cương quyết không đồng ý, nếu như má đưa một đứa bá vợ nào đó về nhà

Dy bước ra:

- Con cho nội uống thuốc rồi . Huyết áp đang khá cao. Cứ để nội giận dữ, bực bội hoài là không ổn đâu

- Ba cũng biết, nhưng làm sao mà chiều để nội vui đây?

Dy chép miệng:

- Phải tìm cho ra cô bé ấy thôi

Ông Chánh ngạc nhiên:

- Con bé nào ?

Bà Giao vọt miệng:

- Con bé má gặp trong nhà mà hôm trước em đã kể cho anh nghe rồi

đó . Ý má là muốn nhận nó làm cháu đỡ đầu . Khổ nỗi nó là dân trời
oi, ăn chùa ở chợ biết đâu mà tìm

Dy nhíu mày khó chịu trước cách nói đầy vẻ miệt thị của bà Giao.

Anh cương quyết:

- Dù khó khăn, con cũng ráng tìm ra để nội vui

Dy trở lại phòng mình . Anh nhấc sổ di động của ông Thắng và chờ
trả lời:

Ông Thắng có vẻ ngạc nhiên:

- Có chuyện gì không cháu ?

Dù đã chuẩn bị, Dy vẫn không biết bắt đầu như thế nào và nói năng
ra sao để không bị từ chối

Ngần ngừ một chút, anh bảo:

- Cháu cần biết số điện thoại của một người, rất mong được bác giúp

Ông Thắng sốt sắng:

- Được thôi . Nếu bác biết số điện thoại đó . Mà ai vậy Dy?

Dy thẳng giọng:

- Dạ... bà Ngân a.

Đầu dây bên kia im lặng hoàn toàn . Mấy giây sau, Dy mới nghe ông
Thắng hỏi:

- Để làm gì ?

Dy khó khăn giải thích:

- Cháu có chút chuyện riêng đầy thiên ý ? Mong bác giúp cháu

Ông Thắng đắn đo:

- Nhưng ít ra bác phải biết chút ít chuyện riêng này chứ

Dy nói:

- Cháu muốn tìm một người, mà chỉ có bà Ngân mới biết . Bác hãy
tin tưởng cháu, cháu không làm gì bất lợi cho bà Ngân và bác đâu

Ông Thắng dặn:

- Nhưng không được nói là bác cho số điện thoại đấy

- Vâng, cháu sẽ giữ kín chuyện này, mong bác cũng thế, sẽ không
người thứ ba nào biết cháu xin bác số điện thoại của bà Ngân

Ông Thắng thở dài:

- Bác hiểu bí lỏm cháu mới hỏi bác . Không nói cũng không được
Dy rối rít cảm ơn. Anh ghi số điện thoại và nhờ tổng đài cho biết địa
chỉ bà Ngân rồi phóng xe đi tìm nhà

Cũng không khó khăn gì vì ngôi nhà đó nằm trong hẻm lớn . Dy vào
quán cà phê nằm đối diện với nhà Sam và lấy di động ra gọi số ông
Thắng vừa cho

Đầu bên kia, một giọng con gái vang lên và có lẽ không phải giọng
Vân Sam...

Dy nghiêm nghị:

- Cho tôi gặp cô Vân Sam

- Dạ... anh chờ máy

Rồi độ một phút sau, giọng con gái khác đầy dè dặt vang lên:

- Sam đây a.

Dy mỉm cười:

- Chào Sam! Tôi là Vũ Dy. Tôi rất mừng vì đã liên lạc được với em

Vân Sam cà lăm:

- S... a... O... S... ạ.o.. anh biết số điện thoại nhà tôi vậy ?

Dy nói:

- Tôi hỏi thăm. Chuyện đó đâu có khó khi người ta đã quyết tâm tìm cho ra

- Tôi có mắc nợ anh đâu. Thôi nhé!

- Đừng nhần tâm như vậy, Vân Sam. Nội tôi không được khoẻ, vì vậy tôi đành làm phiền em

Vân Sam chép miệng:

- Anh muốn tôi làm gì đây?

- Tôi có thể nói chuyện trực tiếp với em chứ ? Hiện giờ tôi đang ở quán cà phê trước nhà Sam đây. Nếu em ngại vào quán, tôi sẽ sang nhà em vậy

Vân Sam thẳng thốt:

- Trời ơi! Anh đúng là quỷ, không được vào nhà tôi đâu

- Vậy mời em sang đây. Tôi chờ

Gác máy xuống, Sam rửa thềm trong bụng . Cô không sao biết được ai đã cung cấp số điện thoại nhà cô cho Vũ Dy, để bây giờ hấn làm áp lực với cô như vậy

Có đúng là bà nội hấn đang mệt không? Lẽ nào mới gặp một lần mà bà lại mền cô dữ vậy ? Người già thường trái tính trái nết với những đòi hỏi, yêu cầu nhiều khi rất vô lý.

Lòng vòng trong căn phòng hẹp tở, Vân Sam nghĩ tới nghĩ lui rồi đành thay quần áo . Tới phòng mẹ, cô nói dối:

- Con tới chỗ Mai Cúc một chút nha mẹ.

Đợi bà Ngân ừ xong, cô mở cổng rào băng ngang đường . Đúng là Vũ Dy đang ngồi trong quán . Vừa thấy Sam, anh đã đứng dậy, miệng cười khiến tim cô đập mạnh

Trần tĩnh lại, Sam ngồi xuống đối diện với Dy, giọng lạnh lùng:

- Tôi phải làm gì để đừng mang tiếng nhần tâm đây?

Dy dịu dàng nhìn cô

- Nội tôi luôn tấm tức khen Vân Sam là một người tốt bụng, đầy nhân ái, nhưng gặp lại vừa rồi và lần gặp này, em hoàn toàn không cho tôi

cảm nhận đó . Hình như lòng trắc ẩn của em không còn nữa ?

Sam thẳng thắn:

- Thật ra, tôi rất muốn thăm hỏi bà cụ, nhưng anh thấy đó, tôi không thể?

Dy nói ngay:

- Gia đình ông Thắng và gia đình tôi chỉ là chỗ quen biết làm ăn, bởi vậy nếu Sam vì ngại mà không đến gặp bà thì thật là... là... khổ . Nội tôi chẳng biết gì chuyện này hết

Sam nói:

- Nhưng con gái ông Thắng chắc không quên tôi, lỡ gặp cô ta ở nhà anh thì thật khó chịu

Dy trầm giọng:

- Sẽ không xảy ra trường hợp đó . Tôi xin hứa với em

Vân Sam chớp mắt . Đợi người phục vụ đặt hai ly cocktail xuống bàn xong, cô mới nói:

- Tôi không nghĩ anh quý nội mình đến thế

Vũ Dy nói:

- Với tôi, bà nội là số 1 rồi mới tới ba

Sam buột miệng:

- Còn mẹ anh?

Dy cười buồn:

- Bà mất lúc tôi mới 3 tuổi và tôi không nhớ chút gì về mẹ hết . Từ nhỏ, tôi chỉ biết bà nội, nội nuôi nấng, chăm sóc, dạy bảo tôi cho tới bây giờ . Tôi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để bà vui mà sống hoà với tôi

Vân Sam cảm động:

- Trước đây, tôi không biết nên đã từ chối anh. Bây giờ tôi hứa sẽ đến thăm bà cụ.

Mắt Dy như có đốm lửa nhỏ, và đốm lửa ấy đang bùng cháy lên:

- Cám ơn . Rất cám ơn Vân Sam

Vân Sam nhìn anh:

- Giờ tôi về được rồi chứ ?

Dy nói:

- Sam vẫn chưa đựng môi tới ly nước cơ mà, sao vội về thế ?

Sam ngập ngừng:

- Tôi không quen ngồi quán với người lạ.

Dy trầm giọng:

- Người ta bảo: "Trước lạ sau quen". Chúng mình nằm trong lẽ thường tình này thôi. Thêm bạn, cuộc sống sẽ bớt tẻ nhạt hơn. Không thấy thế sao?

Vân Sam thản nhiên:

- Đúng là vậy, nhưng còn tùy xem người ấy là ai kia, không khéo rước họa vào mình

Dy gật gù:

- Sam thận trọng quá

Sam nhếch môi:

- Đó là bài học tôi rút ra từ chuyện của chính mình . Ông Thắng với bà bà bạn cũ, rất may năm nay mới gặp lại . Thế mà vợ Ông ta ghen lồng lộn lên, rồi sỉ nhục mẹ tôi giữa đám đông như vậy . Bạn gái anh chắc chắn cũng có dòng máu Hoạn Thư như mẹ bởi vậy tôi rất ngại nếu vì người khác mà bị hiểu lầm

Dy lắc đầu:

- Sẽ không có trường hợp đó xảy ra đâu. Tôi bảo đảm với Sam như thế . Nếu em ngại, hãy đưa cô em gái tới cùng thăm bà nội tôi

Vân Sam bảo:

- Con bé ấy ham vui và nhộn lảm, sợ bà cụ càng mệt thêm khi gặp nó

- Sam chỉ có hai chị em thôi à ?

Cô gật đầu:

- Vâng, hai chị em, và nhỏ em tôi tánh tình bướng bỉnh, ngang ngược như con trai

Dy hỏi:

- Em của Sam tên gì nhỉ ?

- Vân Ảnh

Trần Dy nhíu lại, anh nhớ ngay tới Trâm . Lẽ nào có sự trùng hợp này ?

Anh ngập ngừng:

- Vân Sam, Vân Ảnh . Tên hai chị em thật đặc biệt

Sam buột miệng:

- Tên anh cũng lạ vậy

Dy cười:

- Đây là tên làng ngoài xứ, nội tôi đặt để nhớ về cố hương

Vân Sam bỗng khen:

- Bà anh đẹp lão thật, cứ y như bà tiên tóc bạc phơ trong cổ tích

Dy tủm tỉm:

- Đúng là giống bà tiên, nhưng không phải lúc nào tiên cũng dễ chịu đâu nhé

Sam gật gù:

- Tôi biết chứ . Vì tôi cũng có bà nội mà . Trước đây bà nội ở chung nhà với chúng tôi, nhưng mới cách đây không lâu, nội giận mẹ nên

đã sang sống với bà cô

Dy tò mò:

- Em không thuyết phục được nội quay về sao?

Vân Sam le lưỡi:

- Chịu thua! Nội tôi giận dai lắm

Rồi dường như nhận ra mình đã nhiều lời, Sam bối rối đan hai tay vào nhau.

Dy mỉm cười vì nét ngượng ngùng rất dễ yêu của cô . Nội anh quý Vân Sam có lẽ vì sự dịu dàng đầy nữ tính này . Thoạt nhìn Sam rất bình thường, nhưng qua trò chuyện mới thấy Sam có sức quyến rũ ngầm rất lạ . Chính sức thu hút đó, khiến anh cứ muốn được trò chuyện tiếp với cô Tự dưng Dy muốn biết nhiều hơn về gia đình, cuộc sống và bản thân Vân Sam

Anh hỏi:

- Em đang làm việc ở đâu?

Sam ngần ngừ:

- Công ty Biển Đông

Dy kêu lên:

- Thật à ?

Vân Sam:

- Anh ngạc nhiên cũng phải . Tôi mới được nhận vào công ty đó một tháng nay mà hoàn toàn không biết giám đốc là ông Thắng . Sau đó tôi định nghỉ việc

Dy nói:

- Đâu cần phải thế

Sam gật đầu:

- Tôi cũng thấy như vậy, nên thôi

Dy cười cười:

- Không bị ăn hiếp đấy chứ ?

Vân Sam liếc anh:

- Trông tôi dễ bị ăn hiếp lắm à ?

Dy hơi nheo mắt:

- Tôi chỉ hỏi hờ vậy thôi. Nếu bị ăn hiếp nhớ... mách tôi

- Để anh mách lại ông Thắng đúng không?

Dy lại hỏi:

- Em có gặp khó khăn trong công việc không?

Sam nói:

- Nếu có, anh cũng đâu giúp được gì

Dy lơ lửng:

- Điều đó thì chưa chắc

Sam tò mò:

- Anh đang làm việc ở đâu?

Dy trả lời:

- Bà nội vẫn còn nuôi tôi

Vân Sam nhìn anh:

- Trời ơi! Có người... sướng như vậy sao?

Dy bật cười:

- Em không mĩa mai tôi đấy chứ ?

Vân Sam nhún vai:

- Tôi chỉ hơi ganh tỵ một chút . Nhưng lẽ nào anh cũng đường đường một... đồng như vậy mà để mà nội nuôi ?

- Cũng được chứ sao. Vì có .. bề thế cỡ nào, tôi cũng là... thằng bé của bà

Vân Sam chợt hụt hẫng vì những gì vừa nghe. Một gã đàn ông vai dài lưng rộng ra vẻ hết sức lịch lãm, trí thức lại ăn không ngồi rồi vì được bà nội nuôi. Gã ta không biết xấu hổ sao nhỉ ?

Bỗng dưng chút mơ mộng, lãng mạn về Dy tan thành mây khói, Vân Sam không còn chút hứng thú nào trò chuyện tiếp với anh nữa . Cô chợt tiếc cho những tình cảm dù rất mong manh, mình từng dành cho anh ta.

Sam nhìn Dy:

- Tôi phải về

Dy kêu lên:

- Vẫn còn sớm mà

Vân Sam nhấn mạnh:

- Nhưng tôi hết chuyện để nói rồi . Sau một ngày làm việc cực nhọc, tôi đã thấm mệt

Vũ Dy hơi bất ngờ vì sự thay đổi đột ngột trong ứng xử của Sam

Cô mai mĩa:

- Nếu được ăn ở không như anh, tôi thừa sức ngồi tán gẫu đến sáng

Dy gượng cười:

- Thì ra là thế . Tôi vô ý quá . Xin lỗi Sam vậy

- Đâu có sao.

Đứng dậy, Sam nói tiếp:

- Tôi sẽ tới thăm bà cụ vào ngày gần nhất . Chắc chắn là thế

Dy nhìn theo cô và buột miệng:

- Cảm ơn và chúc Sam ngủ ngon

Về nhà, Sam ngồi thần thờ trước quyển nhật ký . Cô muốn viết rất nhiều điều, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào

Cô sẽ viết là mình vui, mình thất vọng hay mình buồn ? Tất cả những

cảm giác đó đều không đúng khi nghĩ tới Dy. Với Sam, anh ta vẫn là một câu hỏi chưa có giải đáp. Nhưng vì lời hứa, chắc chắn Sam sẽ ghé thăm bà cụ một lần.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 8

Đứng tần ngần trước biệt thự vừa to vừa sang trọng một hồi, Vân Sam mới nhấn chuông. Chó bên trong sủa rân rân làm cô thoáng thấy ngại.

Lẽ ra Sam nên điện thoại báo với Dy là hôm nay cô sẽ tới, nhưng cô đã không làm thế, vì Sam không thích mọi sự chuẩn bị sắp xếp trước. Để ngay lúc này, khi đối diện với cánh cổng sắt cái mái uốn éo cong queo bao nhiêu là hoa. tiết phức tạp, Sam mới thấy khó xử. Cô cứ tưởng tới nhà Dy, đứng ngoài nhìn vào là đã thấy bà nội anh bên trong, Sam chủ quan nghĩ nhà anh cũng bé như nhà cô, hoặc to hơn cũng không to thế này. Giờ thì rắc rối rồi đây.

Một phụ nữ trung niên dáng vẻ giống người giúp việc nhà hé cổng ra. Bà ta nhìn chiếc xe đạp của cô rồi hỏi:

- Tiếp thị hả? Nhà này không nhận quà đâu, khỏi mất công đưa.

Vân Sam vội nói:

- Không phải...

- Chớ... em hỏi gì?

Sam liếm môi:

- Cháu tới thăm... bà nội của anh Dy.

Bà ta càng nhìn Sam kỹ hơn:

- Có hẹn trước không?

- Dạ có.

- Ủa! Sao tôi không nghe nói cả? Em tên gì?

- Dạ, Vân Sam.

- Chờ một chút đi.

Cánh cửa đóng lại, không mạnh, nhưng Sam vẫn khó chịu khi thấy mình giống một kẻ đang tới đây để cầu cạnh điều gì đó. Nếu Sam nói trước với Dy, chắc chắn mọi chuyện phải khác.

Cánh cổng sắt lại mở ra. Lần này là mở hẳn. Bà giúp việc đã dẹp bộ mặt nghi ngờ, cau có, thay vào đó là nụ cười xuề xòa:

- Mời cô vào, nghe tên cô, bà cụ mừng lắm.

Vân Sam dắt xe đạp theo bà ta trên con đường được lát bằng những phiến đá vuông to bản dẫn vào nhà . Hai bên đường là khoảng vườn rộng trồng cỏ được cắt tỉa thẳng tắp, tòi những bồn hoa, chậu kiểng xanh tốt trông như trong vườn thượng uyển được sắp xếp hợp lý trên sân.

Cơ ngơi thế này, thảo nào Tiểu thiếu gia chỉ ở nhà để hưởng thụ. Dựng cái xe đạp cà tàng vào một bên vườn dưới gốc cây ngọc lan rụng đầy những cánh hoa trắng ngà, Sam theo người đàn bà vào trong

Phòng khách sang trọng với bộ bàn ghế mun đen chạm trổ xà cừ bầy sắc cầu vòng loá mắt . Dọc tường là những hàng kệ đặt những pho tượng, tượng đá, những bình hoa lọ gốm được sắp xếp khá mỹ thuật khiến Sam khó rời mắt được...

Ngay lúc đó, Sam nghe giọng bà Văng . Bà nói bằng giọng trách yêu:

- Trời ơi! Tới bây giờ mới chịu tới thăm bà

Vân Sam bước tới đỡ tay bà:

- Con chào bà . Bà có khoẻ không ạ ?

Ngồi xuống chiếc trường kỷ dài, mát lạnh, bà Văng nói:

- Già rồi, sức khoẻ nay vầy mai khác . Như bữa nay bà cũng đang bứt rứt khó chịu đây. Bà buồn vì không ai trò chuyện

Móm mém cười, bà Văng nói tiếp:

- Giờ thì vui rồi

Vân Sam chớp mắt, cô không ngờ chỉ gặp có 1 lần mà bà cụ quý mình đến thế

Cô ngập ngừng:

- Con muốn đến thăm bà lắm, nhưng con ngại nên cứ lần lữa mãi

- Sao lại ngại khi bà rất trông con ? Bữa nay con ghé thật là bất ngờ .

Mà làm sao con biết chỗ này ?

- Dạ, anh Dy đã cho con địa chỉ trong lá thư ảnh gửi lại chùa

Bà Văng gật gù:

- Thì ra là vậy Đạo này con còn vào chùa học bài không?

Sam trả lời

- Con đã đi làm được 1 tháng rồi

Lấy trong giỏ xách ra gói trà sâm, cô ngập ngừng:

- Con biếu bà a.

Bà Văng kêu lên:

- Bà đặt chưa. Làm sao bà nhận của con cho đành

Vân Sam thật tình:

- Tiền lương tháng đầu tiên. Con mua hai gói trà biếu nội con một gói, bà một gói . Con chỉ lo không biết bà có thích uống trà này

không?

Bà Văng cảm động:

- Thích chứ, con đúng là có lòng

Cầm hộp trà lên, bà Văng cười:

- Để bà kêu tụi nhỏ pha ra hai bà cháu mình uống

Dứt lời, bà lớn tiếng gọi:

- Út à !

Bà giúp việc lúc nãy đi lên, trên tay là hai đĩa trái cây đủ thứ đã ca9t sẵn . Đợi bà Út để mọi thứ lên bàn, bà Văng bảo pha trà và dặn dò mang thêm bánh kẹo gì đó

Sam và bà vừa ăn trái cây, vừa nói đủ thứ chuyện gia đình của hai bên. Qua đó, cô được biết Dy có bà mẹ kế nhưng lại không có thêm đứa con nào, do đó bao nhiêu tình thương bà cụ dành hết cho anh. Qua lời bà, Dy là đứa cháu hiếu thảo bậc nhất trong thiên hạ, nó chưa khi nào làm điều gì trái ý bà hết, kể cả việc làm ăn riêng lẻ của... nó

Bà Văng có vẻ tự hào:

- Cái thằng mộng cao lắm . Nó đang muốn thành lập công ty riêng đó . Nó chê công ty của ba nó làm ăn không hiện đại

Sam chưa kịp hỏi tên công ty của gia đình Dy thì một người đàn bà ăn mặc sang trọng từ ngoài bước vào . Thấy Vân Sam, bà ta có vẻ ngạc nhiên:

Dù không biết bà là ai, Vân Sam vẫn đứng dậy, lễ phép chào

Người đàn bà khẽ gật đầu đáp lễ . Nhìn Sam bằng cái nhìn ước lượng, đánh giá, bà ta hỏi:

- Chắc đây là cô bé ở trong chùa mà má vẫn thường nhắc ?

Bà Văng gật đầu:

- Đúng vậy Vân Sam đó ! Còn cô Giao đây là con dâu của bà

Bà Giao vẫn không rời mắt khỏi Sam:

- Cậu chủ nhà nay làm cách nào tìm được cháu tài vậy ?

Sam đang ngập ngừng, bà Văng đã trả lời:

- Cái thằng thông minh lắm, nó nhờ nhà chùa nhắn tin giúp

Bà Giao vẫn dài giọng đầy ác ý:

- Nghe được tin nhắn là cháu vội tới thăm cụ ngay Nhanh chân thật đó . Sao? Cháu thấy cơ ngơi của chúng tôi thế nào ? Chắc không tệ chứ ?

Vân Sam nuốt nghẹn xuống . Người đàn bà này... chua quá . Chua nhất là bà ta đã cố tình hiểu sai thiện ý của cô Cũng không nên trách làm gì vì người giàu nào lại không đa nghi, không đánh giá kẻ khác bằng bề ngoài

Rất từ tốn, cô nói:

- Thăm người lớn đang mong mình là việc phải làm ngay, nhưng vừa rồi cháu đã không làm ngay được, nên rất áy náy trong lòng. Cháu đến thăm bà, nhưng hoàn toàn không hình dung được nơi bà ở sẽ thế nào. Khi đặt chân tới đây, cháu mừng vì bà ở nơi tiện nghi và sang trọng quá. Khu vườn quanh nhà, chắc rất tốt cho sức khỏe của bà

Bà Giao nhếch môi khó chịu trong khi bà Văng lại mỉm cười thích thú khi nghe Sam nói thế

Làm như không để ý tới bà Giao, bà Văng hỏi:

- Lúc này con nói quê con ở đâu?

Vân Sam trả lời:

- Dạ Ở Vĩnh Long

Nghe tới Vĩnh Long, bà Giao vụt hỏi:

- Huyện nào của Vĩnh Long?

- Dạ, tại thành phố a.

Bà Giao lại hỏi tiếp:

- Đường nào? Phường mấy?

Vân Sam hơi ngạc nhiên vì cách hỏi của bà ta, cô thấy mình chẳng... tội gì phải khai báo nên nói:

- Dạ... cháu lên đây từ bé nên không nhớ a.

Bà Văng cau mày:

- Hỏi gì mà lảm thế? Con nhỏ tới thăm tôi, chứ đâu phải để mấy người tra vấn

Bà Giao vẫn nhỏ nhẹ:

- Con chỉ thăm hỏi thông thường mà má

Bà Văng phẩy tay:

- Để bà cháu tôi nói chuyện. Chị vào lo cơm nước để tôi đãi con nhỏ một bữa

Vân Sam vội vàng từ chối:

- Cháu xin phép để lần khác. Giờ cháu phải về để nội cháu trông

Bà Văng chắc lưỡi:

- Tiếc chưa! Lần khác là chừng nào đây? Chúa nhật này nhé?

Vân Sam ngần ngừ:

- Chúa nhật này cháu phải làm ngoài giờ a.

- Vậy thì chừng nào?

Sam nói:

- Dạ... chắc phải cuối tháng cháu mới rảnh được

- Vậy thì cuối tháng. Cháu cho địa chỉ, bà cho xe tới nhà rước.

Vân Sam thoáng thấy cái nhếch môi khinh khỉnh của bà Giao, cô lắc

đầu:

- Nhà chau rất khó tìm, xe không vào được đâu bà a.
- Khổ chưa! Thôi thì để bà chờ cuối tháng vậy . Nhưng nhớ nói trước để bà đón

Vân Sam đứng dậy . Bà Văng ôm cô bịn rịn:

- Tiếc là bữa nay không có Dy ở nhà

Bà Giao hùa theo:

- Ờ , tiếc thật ! Không thì một lần thăm được cả hai người rồi

Vân Sam không sao cảm tình được với bà Giao, cô lẳng lặng bước tới chỗ dựng xe đạp, bà ta đi theo:

- Đây là chiếc xe đạp đầu tiên ghé thăm ngôi biệt thự này . Vinh hạnh cho bà cụ thật

Đến gần cổng, bà Giao gần giọng:

- Tôi nghĩ cháu không cần thiết phải ghé đây nữa . Mẹ tôi đâm ra trái tính nết, được con cháu nuông chiều nên bà có những đòi hỏi khác thường như đòi tìm cháu tới thăm chẳng hạn . Thật là phiền

Vân Sam dịu dàng:

- Cháu có thể nhín chút thời gian ghé thăm bà mà

Bà Giao cười nhạt:

- Tôi biết chứ . Cháu sẵn sàng dành nhiều thời gian hơn nữa cho những chuyến thăm viếng thế này . Vì điều đó sẽ có lợi cho cháu . Ai không mê kết thân với nhà giàu cơ chứ

Vân Sam nóng mặt vì câu nói cuối cùng được bà Giao cố ý nhấn mạnh, cô nói:

- Cháu hiểu ý cô rồi
- Vậy thì tốt

Vân Sam đạp mạnh cái pê- đan. Chiếc xe cộc cạch không chạy nhanh như cô mong. Thế đấy! cuộc sống bao giờ cũng có mặt trái, Sam vừa chạm một trái gai đầy gai góc ấy đây. Có như vậy, những mộng mơ cô mang trên vai mới rụng xuống để thấy thực tế rất trần trụi chứ không như cô tưởng tượng, dù đó là thực tế của một việc làm tốt đẹp, nhằm vui lòng người khác

Vân Ảnh luôn giấu cô là sống ở trên mây. Có lẽ con ranh ấy đúng Định ghé sang cô Thịnh thăm bà nội, nhưng trong cô chán chường bỗng dưng lên lớp lớp . Sam đạp thẳng về nhà . Cửa đóng, vậy là mẹ và Vân Ảnh còn về muộn hơn cả Sam nữa . Không chìa khoá biết làm sao, cô đành quay xe ra quán phở?

Thấy cô, bà Diễm đơn đả:

- Vào đây Sam. Mẹ con chưa về, đúng không?

Cô gượng gạo:

- Vâng ạ!

Bà Điểm nói:

- Để tao... chiều đãi cho tô phở.

Sam từ chối:

- Con không ăn đâu ạ.

- Ồi dào! Ngại gì cơ chứ . Con có ăn năm tô đặc biệt cũng chả lố

Sam ngập ngừng:

- Mai Cúc chưa về hả dì ?

- Ờ! Bữa nay nó đi Bình Dương, cầu tối mới về . Sao bây giờ đi làm cực quá, lúc nào cũng thêm giờ rồi công tác liên miên

Vân Sam nói:

- Tại tụi con làm khâu tiếp thị nên mới cực thế đó

Bà Điểm tò mò:

- Bên công ty con làm có hay phải đi về tỉnh không?

- Dạ có chứ

Bà Điểm cười cười:

- Ông Thắng không chằm chước cho con sao?

Vân Sam làm thinh. Bà Điểm giả lã:

- Tao hỏi đùa vậy mà

Vân Sam thắc mắc:

- Sao dì Kim Em biết con làm chỗ ông Thắng vậy ?

Bà Điểm vừa bưng tô phở tới bàn Sam ngồi vừa nói:

- Bà có họ hàng với ông Thắng . Thì qua bà, ông mới gặp lại mẹ mày . " Tình cũ hồng rủ cũng tới " mà

Vân Sam phản ứng liền:

- Mẹ con đâu có tình ý gì với ông

- Ờ... Nhưng ông thích mẹ mày từ hồi còn đi học . Bởi vậy...

Thấy bà Điểm bỏ lửng . Vân Sam hỏi tới :

- Bởi vậy... thế nào hả dì ?

Bà Điểm thản nhiên:

- Bởi vậy bây giờ gặp lại, ông ta đeo theo ngay

Vân Sam hỏi:

- Vậy là ông Thắng cũng người Vĩnh Long?

- Ờ... Thôi, ăn đi kéo nguội

- Vâng

Nhưng Sam chưa ăn được mấy miếng thì bà Điểm đã hỏi tiếp:

- Đạo này bác hai con có hay gọi điện về không?

Sam nuốt vội miếng thịt:

- Dạ có, nhưng bác con gọi về bên cô Thịnh . Ủa! Sao dì Điểm biết bác Hai con?

Bà Diễm chớp mắt:

- Hồi đó dì ở cũng xóm bên nội con mà . Tại bác hai con chê nên dì buồn tình bỏ quê lên SaiGon. Số phận dun rủi sau này mới chấp nối với ba Mai Cúc đó chứ

Vân Sam buột miệng:

- Vậy mà con đâu có biết

Bà Diễm bỗng hạ giọng:

- Có bao giờ con nghe bà nội nhắc đến người vợ trước của bác Hai không?

Vân Sam trố mắt:

- Ủa! Bộ bác Hai còn bà vợ nào khác bà vợ đang ở bên sao?

Bà Diễm nhướng mày:

- Chớ con không biết à ?

- Dạ không. Con chưa hề nghe chuyện này

Bà Diễm ra vẻ ân hận:

- Chết rồi! Tao lỡ nhiều chuyện rồi . Nội mày mà biết thế nào bà cũng chửi

Vân Sam không ngăn được tò mò:

- Bà vợ trước của bác hai là người như thế nào ? Dì có quen bà ấy không? Con sẽ không nói với bà nội đâu, dì kể đi

Bà Diễm nhìn Sam hồi lâu mới nói:

- Đó là một người rất duyên dáng với sắc sảo . Nếu cô ta không xuất hiện chắc chắn bác Hai con đã không quay lưng với dì

Vân Sam thắc mắc:

- Ủa ! Lúc dì quen với bác Hai, cô ta ở đâu mà sau này mới xuất hiện

Bà Diễm trầm giọng:

- Lúc đó khó khăn lắm bác Hai phải qua Long Hồ để làm ăn. Chính tại đất Long Hồ, bác đã gặp cô ta Hai người sống với nhau một thời gian, bác mới đưa cô ta về ra mắt gia đình . Mới đầu, nội con đâu có chịu, nhưng nghe đâu cô ta đã có bầu nên bà đành nhận con dâu

Vân Sam ngậm ngửng:

- Chắc dì buồn lắm ?

Bà Diễm nhếch môi:

- Cuộc đời ai biết đâu mà lường hả con ? Dì bỏ lên SaiGon luôn. Nếu bà nội con không mua nhà gần đây, ba con không ra quán phở của dì, thì dì cũng đã không gặp lại... đồng hương, cũng như đâu hề biết bác hai con đã đi nước ngoài và đã có 1 người vợ khác

Sam thắc mắc:

- Vậy bà vợ trước của bác Hai đâu?

- Dì không biết , nên mới tính hỏi con đó

Bà Diễm ậm ừ:

- Nghe đâu là như thế . Mà thôi, mọi chuyện đã thành quá khứ cả rồi . Không nên nhắc lại

Bà Diễm trở lại quầy khi có vài người khách bước chân vào quán .

Bổng dưng Vân Sam hết ác cảm với bà như trước đây. Thì ra bà Diễm cũng có nỗi niềm riêng, bà cũng từng đau khổ vì thất tình, bà cũng có một trái tim biết thổn thức chứ không phải chỉ biết la mắng, dè dặt tiền như Mai Cúc thường nói

Cám ơn xong, Vân Sam đạp xe về . Cô vái sao khi về đến nhà đã có Vân Ảnh ra mở cửa . Và hên là lời van vái đã ứng

Con bé hết mặt:

- Lúc này chị có điện thoại

Vân Sam hờ hững:

- Ai vậy ?

- Không biết... Nhưng giọng... thằng cha này đã nghe 1 lần... "Cho tôi gặp Vân Sam". Trinh trọng lắm ! Chắc là trong công ty rồi

Sam nhíu mày khi nghĩ tới Dy:

- Hắn ta có nói gì không?

- Nửa tiếng sẽ gọi lại, mà chắc sắp nửa tiếng rồi đó

Vân Sam ngập ngừng:

- Nếu hắn gọi lại, em cứ bảo là chị chưa về

Vân Ảnh tròn mắt:

- Chuyện gì nữa đây? Đừng... ăn cắp kịch bản của em chứ

Vân Sam buông mình xuống ghế:

- Chẳng có chuyện gì ráo . Đơn giản là tao muốn nghỉ ngơi vì mệt quá rồi

Vân Ảnh nhún vai:

- Nói láo với em là chuyện nhỏ!

Con bé vừa dứt lời thì điện thoại reo. Nó hắng giọng:

- Nghe me láo nè!

Nhắc ông nghe lện Ảnh nhào nhẹt:

- A... lô

Giọng đàn ông thật ấm bên kia khẽ cười:

- Chắc là Vân Ảnh rồi . Chào em

Con nhỏ sững người lại:

- Xin lỗi, ai ở đầu dây thế ạ ?

- À! Anh là bạn của chị Sam. Cho anh gặp chị em một tí

Vân Ảnh chua ngoa:

- Chị tui nhiều bạn lắm . Anh nói tên ra, sợ còn trùng tên hướng hồ chỉ xưng là bạn, ai biết bạn nào

- Anh là bạn đặc biệt, cứ bảo với Sam như thế
 - Thưa anh... đặc biệt, chị tui vẫn chưa về
 - Lại nhỉ ! Vân Sam còn đi đâu vào giờ này kìa ?
 Vân Ảnh nhíp chân:
 - Tui cũng đang thắc mắc như anh đây. Thôi .. nhớ...
 - Ấy khoan! Nhờ Ảnh nhắn với Sam là anh Dy gửi lời cảm ơn Vân Sam. Cảm ơn nhiều thật nhiều . Chào em và cảm ơn em
 Gác máy, con nhỏ tra:
 - Anh Dy nào đặc biệt mà chị khai cả tên em cho thằng chả biết vậy ?
 Vân Sam nói dối:
 - Chậc! Lúc nãy em đoán chung công ty là đúng rồi đó
 - Chắc phải thân lắm nên... thằng chả mới dám cho rằng mình là người đặc biệt . Nhưng chị đã làm gì em nghe... lão cảm ơn lắm thế ?
 Vân Sam lại vòng vo:
 - Ờ... thì... vợ hấn sanh, hấn xin nghĩ nuôi vợ, vì thế chị đã làm hộ hấn ở công ty
 Vân Ảnh dài giọng:
 - Thế mà lịch sự gớm! Nhưng sao chị lại tránh gặp để nhận những lời cảm ơn ngọt ngào ấy nhỉ?
 Sam bức bối:
 - Càng nghĩ, càng thấy mình ngu Ờn nghĩa gì cơ chứ . Nếu sau này hấn gọi điện lại cứ nói là không có chị Ở nhà
 Vân Ảnh nhíp chân:
 - Tránh ở nhà, nhưng vào công ty có tránh được không?
 Vân Sam gắt:
 - Mặc xác chị . Sao em lắm điều thế ?
 Đứng dậy, Sam vào phòng mình, ngồi trước quyền nhật ký, Sam vụng về vẽ một vòng tròn . Nhưng điều tốt đẹp cô làm trong buổi chiều nay hoá ra là vô nghĩa.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 9

Chuông điện thoại reo, ông Thắng nhắc máy, giọng bà Giao vang lên :
 - Anh đi Vĩnh Long về hồi nào ?

Ông Thắng đáp :

- Hôm qua . Định gọi điện cho em, nhưng thấy không tiện lắm, nên thôi.

- Em đang ngồi quán August . Anh có thể ghé qua không ?

- Được . Em chờ đi . Mười phút nữa anh sẽ tới.

Sang phòng Hoà, ông dặn dò công việc xong dắt xe ra . Ông biết bà Giao đang nôn nóng gặp ông . Thế mới biết người ta càng lớn càng bị quá khứ khuấy động, muốn quên nhưng chắc gì đã quên được những cái gọi là dĩ vãng.

Tới quán ông đã thấy bà Giao ngồi với vẻ bồn chồn.

Ngồi xuống đối diện với bà, ông Thắng cười :

- Lam` gì em căng thẳng dữ vậy ?

Bà Giao gượng gạo :

- Đâu có.

Gọi cà phê cho mình xong, ông Thắng nói :

- Xem như mò mã ông bà đã làm lại xong hết rồi, phận con cháu mình tạm yên thân.

Bà Giao trầm tư :

- Em mừng vì đã thực hiện được ước muốn bao nhiêu năm của mình.

Ông Thắng bảo :

- Anh có chụp hình mả ông bà nội, mả ba má em và ba má anh . Rửa xong, anh sẽ đưa em xem . Mình xa xứ lâu quá, khi trở về thấy chỗ nào cũng lạ.

Bà Giao thở dài :

- Cũng hơn hai mươi năm rồi còn gì . Với em khác nào một đi không trở lại.

- Giờ em trở lại cũng có sao đâu, ở Long Hồ hay Vĩnh Long cũng chẳng còn người quen.

Bà Giao nhú mày :

- Anh nói vậy là sao ?

Ông Thắng đáp :

- Anh có tới tìm địa chỉ em cho ở Vĩnh Long . Hỏi mãi mới ra nhà, vì đó là địa chỉ cũ, tên đường phố, số nhà đổi lâu rồi.

Bà Giao liếm môi :

- Rồi anh gặp ai ?

- Không gặp ai cả . Người ta cho biết căn nhà đã đổi chủ nhiều năm.

Bà Giao nhìn ông trân trối :

- Họ đi đâu ? Anh có hỏi hộ em không ?

Ông Thắng nhấp một ngụm cà phê :

- Anh hỏi hàng xóm chớ người chủ mới bảo là không biết.

Bà Giao hấp tấp :

- Họ nói sao ?

Ông Thắng chép miệng :

- Cũng không rõ lắm . Người nói cả nhà lên Sài Gòn, người bảo cả gia đình được thân nhân bảo lãnh sang Mỹ . Có lẽ họ sang Mỹ rồi.

- Gia đình gồm những ai ? Anh biết không ?

- Hình như một bà cụ, vợ chồng người con trai út và hai cô con gái.

Thấy bà Giao ngồi thừ ra, ông Thắng hạ giọng :

- Nói thật anh mừng nếu họ đã sang Mỹ.

Bà Giao im lặng, một lát sau, bà nói như rên :

- Thế là em không bao giờ biết được tin tức của Quỳnh Như.

Ông Thắng nhún vai :

- Đã hơn hai mươi năm, tất cả đã quá muộn . Em không nhận ra điều đó sao ? Chẳng lẽ nếu biết được tin tức của Quỳnh Như, em sẽ thăm hỏi và tự giới thiệu mình có quan hệ gì với nó ? Em có nghĩ tới địa vị hiện tại của mình không ? Em đã đánh đổi bao nhiêu thứ để có được nó ?

Bà Giao chột đánh giọng :

- Em chỉ muốn biết tin tức của Quỳnh Như . Chớ nếu nó có xuất hiện trước mặt em cũng không nhìn . Em không muốn cuộc sống hiện tại bị đảo lộn.

Ông Thắng vỗ nhẹ lên tay bà :

- Biết nghĩ thế là tốt . Ngày xưa, anh em mình quá nghèo, nghèo đến mức mình phải chấp nhận đánh đổi hạnh phúc để có được cuộc sống khá hơn . Bây giờ anh luôn sợ hãi khi nghĩ vì lý do nào đấy mình phải trở lại cuộc sống thiếu thốn hồi đó.

Bà Giao chột rùng mình :

- Em cũng sợ... Dầu sao anh cũng có con . Em thì không . Về già em sẽ nương tựa vào ai khi thằng Dy lúc nào cũng ngằm chống đối em ?

Ông Thắng có vẻ ngạo nghễ :

- Không phải lo chuyện đó . Nên nhớ, nó sẽ là con rể anh . Anh thừa sức dạy dỗ một chú ngựa non như nó.

Bà Giao nói :

- Sau vụ chị Sương đánh ghen, Dy rất giận vì kéo vào chuyện đàn bà . Em thấy tình cảm nó dành cho Thảo Hương có nhợt nhạt.

Ông Thắng ngượng khi nghe nhắc tới vợ :

- Anh cảm暮 sự tử nhà anh quá sức . Chỉ toàn làm mất mặt chồng . Đã vậy, còn lôi thằng Dy vào cho thêm xấu hổ.

- Đàn bà ai lại không ghen . Cũng tội chị Sương, chị ấy lớn tuổi hơn

anh nên ghen là phải . Mà em chưa hỏi, "Người đẹp" nào khiến bà Sương nổi cơn tam bành vậy ?

- Mỗi tình đầu của anh đấy.

Bà Giao bật cười :

- Mỗi tình đầu nào ? Sao em không biết kìa.

Ông Thắng cũng cười theo :

- Hồi đó nhà nghèo quá, chỉ yêu thâm nên có dám kể với ai đâu.

- Bây giờ kể cũng chả muộn.

Ông Thắng trầm giọng :

- Năm cấp ba anh từ Long Hồ ra Vĩnh Long học, anh có để ý Tuyết Ngân, nhưng người ta đâu thèm nhìn tới anh . Sau này anh dạt lên Sài Gòn thế là bật tin luôn . Mới đầu không lâu, Kim Em có nhắc tới Tuyết Ngân ngày xưa rồi... bắt cầu cho anh gặp lại . Dù có chồn có con, lớn bằng Thảo Hương nhà anh nhưng cô ấy vẫn còn đẹp . Gặp lại, bao nhiêu tình cảm dồn nén từ xưa bỗng trào dâng, anh không thể ngăn lòng mình để không nghĩ tới Ngân.

- Anh còn lãng mạng quá nhỉ !

Ông Thắng thở dài :

- Thú thật, anh rất muốn có được cô ta.

Bà Giao giãy nẩy :

- Trời đất ! Anh tính đùa với lửa chắc . Muốn gì không muốn lại muốn vợ người khác . Tan nhà nát cửa, tán gia bại sản đấy.

- Đó chỉ là ước mơ thôi, nếu mà có được Tuyết Ngân thật, chắc chắn anh sẽ chán ngay.

Bà Giao lắc đầu :

- Đàn ông các anh thật đáng sợ.

Ông Thắng tủm tỉm cười :

- Anh đùa vậy mà.

Rồi ông nghiêm mặt :

- Bộ thằng Dy có ý định lập công ty riêng à ?

Bà Giao nhếch mép :

- Em nghe bà nội nó .. rao lên như thế . Còn hư thật thế nào, em không biết, vì nó kín như bưng.

Ông Thắng khinh khỉnh :

- Thằng nhãi ấy phải cỡ anh mới trị được, còn lão Chánh thì thương con quá rồi gì cũng chiều, đâm ra nó tự cao tự đại mình là thiên tử . Hừ ! Ba nó lấy đâu ra tiền cho nó lập công ty chứ.

Bà Giao nói :

- Nếu cần bà nội nó cho . Bà già ấy giàu lắm đấy . Dạo này bà đâm ra trở chứng muốn nhận con nhỏ bá vợ nào đó làm cháu nuôi.

Ông Thắng nhún vai :

- Thì cứ để bà cụ nhận, nếu điều đó làm bà ta vui, không mất nặng, mặt nhẹ với em.

- Chỉ sợ "Nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà" . Mà em không chút cảm tình với con nhỏ đó.

- Sao thế ?

Bà Giao ngập ngừng:

- Chẳng hiểu sao nhìn nó, em cứ liên tưởng tới một điều gì đó như là tai ương, nghiệp chướng chẳng hẹn sẽ đến với em.

Ông Thắng xua tay :

- Ôi dào ! Đàn bà các cô đúng là đồng bóng. Ở không quá rồi suy nghĩ vớ vẩn.

Nhìn đồng hồ, ông Thắng nói :

- Anh phải đi thôi . Dạo này công việc bận rộn lắm.

- Em có nghe ông Chánh than gì đâu.

- Anh khác, lão ta khác . Thôi , anh đi đây.

Còn lại một mình bà Giao như chìm trong cõi riêng của quá khứ, một quá khứ bí mật của bà mà chồng và gia đình chồng không hề biết .

Cái quá khứ ấy đã xa lắm rồi, bà cứ tưởng quên được nó là vui sống với cuộc sống đầy đủ , an nhàn hiện nay, nhưng không phải như thế .

Vật chất càng thừa thãi bao nhiêu thì tâm hồn bà càng nghèo nàn , xơ cứng bấy nhiêu . Đã rất nhiều đêm dài thao thức, mắt trừng nhìn trong bóng tối , bà tự hỏi mình là người hạnh phúc hay là một kẻ bất hạnh ? Bà đã đánh đổi nhiều thứ để lấy tiền tài danh vọng . Đang là Tổng giám đốc phụ nhân đầy địa vị, bà còn muốn gì nếu than rằng mình là kẻ bất hạnh chứ ?

Bất giác bà nhếch môi chua chát . Dĩ vãng là những bóng mây đen tối, rồi một ngày kia nó sẽ là cơn bão lớn ập vào đời bà . Bỗng dưng bà sợ hãi khi nghĩ ngày ấy sắp tới.

Trả tiền cà phê, leo lên chiếc taxi chờ khách gần quán, bà về nhà .

Ngôi nhà mà bà tin bất cứ ai thấy cũng thèm muốn . Nhưng chính lúc này đây khi sống trong ngôi nhà ấy, bà lại nhớ da diết cái chòi lá xác xơ của gia đình bà xưa kia . Hồi đó, sao mà nghèo đến thế . Bà rùng mình như đang bị những cơn giông tạt vào mặt . Bà lớn lên giữa muôn bề thiếu thốn . Ba má bà dù nghèo vẫn cố cho con ăn học, nhưng bà luôn sống trong mặc cảm thua kém chi, để rồi năm mười bảy tuổi, bà ưng người đàn ông đó đơn giản vì nghĩ anh ta sẽ đưa bà rời xa ngôi nhà rách nát ấy mà không cần cưới hỏi . Đúng là sau đó, ông ta đã đưa bà về quê mình ở tận Vĩnh Long . Nhưng cuộc đời đâu như bà tưởng... cũng vì cuộc sống ông ta bỏ bà ở lại với mẹ chồng

để ra nước ngoài...

Thấy chiếc taxi sắp chạy lối nhà qua nhà mình, bà Giao hấp tấp bảo ngừng . Trả tiền xe, bà bấm chuông, chờ một chút bà Út mới ra mở cửa.

Bà Út nói :

- Nghe chuông gọi của bà cụ nghĩ là cô Vân Sam tới không hà.

Bà Giao lừ mắt :

- Nó có tới chị cũng bảo không . Tôi đã dặn mấy lần rồi, sao bây giờ chị còn nói thế ?

Bà Út ngờ mặt ra :

- Nhưng cô Sam đâu có tới.

Bà Giao nhếch môi :

- Xem ra mặt nó cũng chưa dày như tôi tưởng . Hãy nhớ, nó tới chị phải đuổi về.

Vào tới phòng khách, bà Giao thấy bà Văng ngồi chễm chệ trên tràng kỷ . Mặt bà xụ xuống khi bà Giao chào.

Quay mặt ngó chỗ khác, bà lầu bầu :

- Sao mà chán thế cơ chứ ?

Dù thừa biết bà Văng muốn nói gì, bà Giao vẫn ngọt ngào :

- Thừa... chuyện gì làm má chán vậy ?

Bà Văng không trả lời mà gọi to :

- Út ! Út à !

Vừa vào tới bếp, bà Út vội trở ra . Bà Văng cao giọng :

- Chuẩn bị đi với tôi.

Bà Út rụt rè :

- Dạ đi đâu ạ.

Bà Văng cau có :

- Đi chơi.

Bà Giao vội vàng lên tiếng :

- Để con đi với má chơi chị Út bận nấu cơm.

Bà Văng hất mặt lên :

- Chị đi theo để canh chừng tôi hả ? Hừ ! Tôi muốn đi với con Út .

Nghe chưa ?

Bà Giao nhỏ nhẹ, nhưng cương quyết :

- Anh Chánh dặn con phải chăm sóc má, con không dám để má đi một mình.

Bà Văng chưa kịp phải ứng thì có tiếng ken` xe ngoài cổng.

Bà Út kêu lên :

- Cậu Dy về.

Rồi te tái chạy ra mở cửa . Bà Văng dụi xuống :

- Tôi sẽ đi với thằng Dy.

Bà Giao mỉm cười :

- Con không cần nếu nó đồng ý đi với má.

Dy huyết gió liên hồi dù đã vào tới phòng khách . Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cả hai người đang nhìn mình.

- Có chuyện gì thế ạ ?

Bà Giao mỉm cười :

- Chuyện thường ngày ấy mà.

Dứt lời, bà ngoe nguẩy về phòng mình . Bà Văng căm ghét nhìn theo :

- Đồ chết bầm !

Dy chất lưỡi :

- Cứ như thế mãi rồi trách con sao không chịu lấy vợ . Thú thật, trên đe dưới búa, con hồng đảm yêu luôn chớ đừng nói tới chuyện vợ con.

Bà Văng giận :

- Hử ! Mà làm như nội độc ác lắm không bằng.

Dy so vai :

- Con đâu dám nói thế.

Rồi anh lảng đi bằng cách pha trò :

- Sao... lão phật gia không được vui vậy ?

Bà Văng than thở :

- Suốt ngày một mình trong ngôi nhà thênh thang vắng ngắt, nội không biết mình sống để làm chi nữa.

Dy hấp háy mắt :

- Nội sắp nhắc nhở Vân Sam nữa rồi.

Bà Văng gật đầu :

- Ờ . Nó hẹn cuối tháng sẽ ghé thăm nội, nhưng bữa nay ló quá mười tây rồi, có thấy con nhỏ đâu . Bây giờ làm sao tìm nó cho nội đây ?

Dy ganh tỵ :

- Con là cháu đích tôn của nội hay con nhỏ đó ? Sao nội nhắc nó hoài vậy ? Nhỏ thấy ghét !

Bà Văng bật cười :

- Đàn ông con trai gì đi cà nhanh với con gái . Mặc cỡ quá đi mà ời.

Dy reo lên :

- Thấy chưa ! Con cũng làm nội vui được vậy.

- Bộ lúc nào con cũng ở nhà với nội sao ?

Dy đưa tay lên đầu :

- Rồi... rồi . Con sẽ đi tìm Vân Sam cho nội.

- Tìm bằng cách nào ?

Dy âm ư :

- Lão... phật gia đã ra lệnh, nhi thần phải có cách thôi . Nhưng để nhi thần tắm táp, cơm nước cái đã.

Chui vào phòng tắm, Dy suy nghĩ lan man . Vân Sam rõ ràng không mặn mà lắm chuyện tới thăm bà nội anh . Cứ làm phiền con bé hoài cũng kỳ . Kỳ nhất là màn làm đàn ông, phải hạ mình năn nỉ . Xem ra cô nàng cũng... chẳng gớm !

Sau lần Sam đến thăm bà nội, Dy có gọi điện cho con bé, nhưng lần nào người bắt máy cũng là Vân Ảnh.

Nhỏ em của Vân Sam đúng là chanh chua và cô nàng hóa ra chính là "Người trong ..ác mộng" của Trầm . Trái đất này sao mà bé đến thế !

Dy đã dặn lòng đừng để lập lại chuyện "Hai thằng bạn thân cùng... mét hai chị em ruột". Thế nhưng rõ ràng Dy và Vân Sam vẫn còn mắc nợ nhau . Anh lại phải đi tìm con nhỏ cho bà nội vui lòng.

Cái cơ nghe thật đáng khen vì hiếu thảo, và Dy... thích được khen hiếu thảo mới kỳ.

Đứng thật lâu dưới vòi sen , Dy nghĩ cách gặp Sam . Không hiểu con nhỏ .. phịa gì với Vân Ảnh mà lần nào Dy gọi điện nó cũng đều nhon mỗ bảo anh "Để dành hơi thổi lửa nuôi vợ để, đừng làm phiền chị tui nữa "

Ác thật ! Dy tủm tủm cười một mình.

Ăn cơm xong, Dy dắt xe đi . Ghé chỗ bán trái cây quen, anh mua một giỏ ba bốn thứ bơ, nho, lê, hồng... được bày xếp thật đẹp với nơ hồng, nơ đỏ chạy tới nhà Vân Sam.

Người mở cái cổng gỗ xinh xinh là Vân Ảnh . Nhìn con bé, Dy chợt nhớ thái độ hung hăng như gà chọi của nó hôm ở nhà hàng Hoàng Hồng.

Vân Ảnh ngó Dy chăm chú . May sao nó không nhận ra Dy từng cùng phe... kẻ thù của mẹ nó.

Hất mặt lên, Ảnh hỏi trống :

- Kiểm chị Hai... phỏng ?

Dy cười cầu tài :

- Đúng vậy ! Vào nói với Vân Sam có anh Dy tới thăm.

Tay chống ngang hông, Ảnh kên kên :

- Chị tui khỏe re chứ có bệnh hoạn gì mà thăm . Giỏi kiểm chuyện !

Con ông khóc òe ọe lòi cả rốn ở nhà kia.

Dy cười như mếu :

- Trời ơi ! Vân Sam đùa mà em cũng tin sao Ảnh ?

Vân Ảnh hất hàm :

- Ê ! Ai cho phép gọi tên tui một cách thân mật vậy ?

Dy không biết nói sao cho qua giọng điệu chua ngoa của Vân Ảnh .
Anh đang giậm chân tại chỗ thì may sao Vân Sam bước ra.

Mặt cô tái xanh khi gặp anh . Vân Ảnh cười cười :

- Hên cho anh đó.

Đợi con nhỏ khuất sau cửa phòng khách, Vân Sam mới kêu lên :

- Trời ơi ! Sao anh dám tới đây ?

Dy từ tốn :

- Sam thừa biết tại sao rồi còn gì.

Sam nhăn nhó :

- Tôi không thể tới thăm nội anh được.

Dy nheo nheo mắt :

- Nhưng tôi tới thăm Sam chắc không có vấn đề gì chứ ?

Vân Sam ngần ngừ :

- Mẹ tôi và nhỏ Ảnh sẽ nhận ra anh đó.

- Ăn thua gì . Tôi phải có cách biện minh cho mình chứ . Sam nè ! Lẽ nào em để tôi đứng gác cửa nhà em như vậy.

Vân Sam đẩy rộng cánh cổng ra :

- Vào đi ! Nhưng chỉ tới... ghế đá thôi đấy . Tôi không muốn mẹ tôi gặp anh.

Dy chép miệng :

- Tất cả vì chữ hiếu . Tôi chấp nhận thua thiệt.

Đặt giỏ trái cây lên ghế, anh nói :

- Bà tôi gọi cho Sam.

Vân Sam thở dài, cô hạ giọng :

- Anh có biết rằng tôi rất khó xử không ?

Dy dụi dằm :

- Tại sao ? Em cứ nói đi.

Sam đan hai tay vào nhau :

- Hôm tới thăm bà cụ, tôi có gặp cô Giao, nội anh giới thiệu đó là con dâu.

Dy vội nói :

- Cô ấy là vợ sau của ba tôi.

- Tôi cũng nghĩ vậy . Chính cô Giao bảo tôi không cần thiết phải tới thăm bà cụ nữa.

Dy thẳng thốt :

- Thật vậy sao ?

Vân Sam nhếch môi :

- Cô Giao rất ít lời, nhưng câu nào cũng có trọng lượng và trọng lực để chạm tự ái người khác.

Dy bứt rứt :

- Tôi hiểu . Thì ra là thế . Tôi thành thật xin lỗi em.
- Anh có lỗi gì cơ chứ.
- Lỗi đã để em bị xúc phạm . Hừ ! Bà ta thật ác khi cố tình dập tắt niềm vui, niềm hy vọng rất đơn giản của bà nội.

Vân Sam ái ngại :

- Tôi không rõ nội bộ gia đình anh có rối rắm gì . Nhưng tôi thật rất tiếc...

Dy buồn bã :

- Nội tôi trông em từng ngày . Đi ra đi vào, nghe chuông gọi cửa là nhắc tới em ngay . Tôi hứa sẽ bằng mọi cách tìm ra em cho bà . Nhưng giờ thì khó mà mở miệng.

Vân Sam tò mò :

- Hình như bà nội và cô Giao không hợp nhau ?

Dy gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng Sam tới chơi với nội đâu ảnh hưởng gì đến cô Giao . Tôi không chịu nổi thói nhỏ mọn, ích kỷ đó.

Vân Sam nhỏ nhẹ :

- Cũng đừng nên trách tội cô Giao . Cô ấy có lý riêng khi yêu cầu tôi như vậy.

Dy cười khẩy chớ không nói gì, nhưng nhìn thái độ của anh, Sam biết Dy rất bức bối.

Anh chép miệng :

- Giờ tôi đã hiểu tại sao Sam luôn tránh nhận điện thoại của tôi rồi . Mà em đã nói với Vân Ảnh thế nào về "Anh đặc biệt" để nghe giọng tôi là con bé cứ bảo là dành hơi để thổi lửa nuôi vợ đẻ, nào là con khóc oe oe lòi cả rốn.

Vân Sam bật cười ròn rã . Nụ cười tự nhiên của cô khiến Dy ngẩn ngơ nhìn rồi anh cười theo.

Sam nói :

- Con bé đùa ấy mà !
- Đùa kiểu này chắc tôi ế mất . Vân Ảnh đúng là độc đáo.

Vân Sam lại tủm tỉm :

- Tất cả tại tôi . Tôi đã bảo với nó anh làm chung công ty vì bận nuôi vợ đẻ nên cứ điện thoại tìm tôi để nhờ gánh bớt việc, rồi còn mượn tiền nữa chứ.

Dy gãi ót :

- Ôi trời ! Tôi tệ dữ vậy sao ?

Sam thản nhiên :

- Chắc ! Thử có vợ con xem, biết đâu anh còn tệ hơn.

Dy bỗng đổi giọng... tâm sự :

- Nội tôi cũng... hỏi chuyện vợ con hoắt ấy chứ . Nhưng thấy hai người phụ nữ trong nhà tôi sợ quá, rồi khi nghĩ nếu xuất hiện nhân vật thứ ba.

Vân Sam dài giọng :

- Nghe anh than, tội nghiệp ghê . Muốn được thương, tôi nghĩ anh nên chọn vợ theo ý bà nội.

Dy chỉ vào ngực mình :

- Chọn vợ cho tôi mà phải theo ý bà nội . Chuyện đó chắc khó.

Nhìn Sam một cái, Dy nói tiếp :

- Nội thường thích những người tôi ghét.

Sam chớp mắt :

- Ra là vậy ! Cám ơn Chúa ! Nhưng tại sao anh lại ghét ?

Dy lấp lửng :

- Chắc chắn Sam biết . Hỏi đồ tôi làm gì.

Vân Sam kêu lên :

- Làm sao tôi biết được cơ chứ.

- Muốn biết em cứ hỏi bà nội . Nếu gặp em, bà sẽ nói đủ điều về tôi.

Sam bấu môi :

- Xì ! Anh có phải siêu sao đâu mà người ta phải nghe chuyện đời anh . Đừng hòng dụ khị.

Dy buột miệng :

- Nói chuyện với em vui thật.

- Chớ không phải rất dễ ghét sao ?

- Tôi có nói Vân Sam dễ ghét à ?

Sam liếc Dy :

- Mồm mép !

Dy xoa cằm :

- Không biết Sam khen hay chê ấy nhỉ ?

Sam khịt mũi :

- Anh nghĩ sao cũng được.

Dy hớn hờ :

- Vậy là em khen rồi . Nội cũng hay khen tôi như thế . Ý em giống ý bà, thảo nào bà rất quý em . Dạo này bà có thói quen mới là hay nhắc đến Vân Sam . Bà cứ nhắc mãi, khiến tôi tủi thân hết sức.

Vân Sam nói :

- Tôi không giành bà của anh đâu mà lo.

Dy tha thiết :

- Trái lại, tôi xin Sam hãy làm điều đó . Chả lẽ Sam không biết câu "Mẹ già như chuối chín cây" sao ? Nội tôi già hơn mẹ già nhiều lần, bởi vậy để làm cho bà nội vui, tôi không ngại gì cả.

Vân Sam có vẻ bị thuyết phục bởi Dy :

- Lỗi đâu phải ở tôi . Anh thừa biết tôi rất quý bà, nhiều lúc tôi định ghé thăm, nhưng nghĩ xa nghĩ gần đành thôi.

Dy nhấn mạnh :

- Nếu tôi biết cô Giao đã cố tình ngăn cả em bằng lời nói thì mọi việc chắc chắn sẽ khác.

Im lặng một lát, Dy đề nghị :

- Ngày mai hết giờ làm` việc tôi sẽ đón Sam tới thăm bà . Em đừng từ chối nhé.

Vân Sam nói :

- Anh đã tới đây, đã nói những lời như vậy, tôi có thể từ chối sao.

Dy cười thật tươi :

- Rất cảm ơn em.

Sam dẫn đo :

- Chắc tôi phải kiểm lý do nào đó để lý giải cho sự thất hẹn của mình vừa rồi.

Dy mau mắn :

- Cứ bảo là đi công tác.

Sam gật đầu :

- Ừ, thì đi công tác.

Rồi hai người cùng cười . Tự dưng Dy thấy như mình đã thân thiết với Vân Sam từ đời kiếp nào.

Trong thâm tâm anh chợt nghĩ tới Trầm . Nếu một lần nữa hai thằng bạn thân cùng yêu hai chị em ruột cũng đâu có sao.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 10

Bà Giao gượng gạo cười cho vui lòng bà Vãng, nhưng trong bụng bà tức anh ách khi thấy gương mặt rạng rỡ của Vân Sam . Nó đã không coi lời răn đe của bà ra gì, không những thế Vân Sam còn lấn thêm một bước tới Dy.

Nhìn nó nói nói, cười cười bà khó chịu đến mức muốn đập, phá một thứ gì đó cho hả hết sức . Nhưng vốn là người trầm tĩnh, bà đâu dễ đến mức phải để lộ cảm xúc của mình trước mặt một con ranh như thế.

Khi yêu cầu Vân Sam đừng tới thăm bà Vãng, bà Giao không tính

đến việc Dy vì bà nội đã tự nguyện tới tận nhà chờ Sam về đây . Bà không ngờ mình đã vô tình khiến Vân Sam có cơ hội lên mặt với bà.

Bà Văng nói:

- Chị xem đã có cơm cho bà cháu tôi chưa ?

Bà Giao lễ phép :

- Dạ có rồi ạ.

Vũ Dy mau mắn :

- Vậy mình ăn rồi đi là v`a.

Bà Giao nhíu mày :

- Con định đi đâu hả Dy.

Dy nói như khoe :

- Con, bà nội, Vân Sam sẽ đi xem kịch.

Vân Sam đỡ bà Văng đứng dậy, vốn nhạy cảm cô biết bà Giao đang rất ghét mình.

Giọng Dy lại vang lên :

- Biết cô không thích kịch nên con không dám mời.

Bà Giao nói ngay:

- Thảo Hương thích lắm đó . Lẽ ra người cùng đi với nội và con phải là Hương mới đúng.

Bà Văng tăng hăng :

- Sao lại có chuyện "Lẽ ra" ở đây nhĩ ?

Bà Giao ngọt ngào :

- Con chỉ nhắc Dy sở thích của Thảo Hương thôi ạ.

Bà Văng lầu bầu :

- Lộn xộn !

Bà Giao vẫn chưa thôi :

- Chắc Vân Sam không biết Thảo Hương đâu nhĩ ?

Vân Sam thoáng lúng túng, nhưng dau đó cô nói :

- Dạ, cháu có biết ạ.

Bà Giao ngạc nhiên :

- Ủa ! Hay vậy ? Dy đã giới thiệu... người yêu của mình với cháu à ?

Dy vỗ tay thật to :

- Xin mời dùng cơm, mọi chuyện khác xin gác qua một bên.

Vân Sam ngồi xuống kế bà Văng . Cô không bắt ngờ khi nghe nhắc tới Thảo Hương, nhưng khó chịu vì bà Giao cố tình nhấn mạnh mối quan hệ giữa nó và Dy . Vì Thảo Hương, nhỏ Thủy Hà đã lên mặt với cô.

Lần đó ghé nhà cô Thịnh thăm nội . Thủy Hà đã nói nó không nhận cô là chị em cô cậu vì xấu hổ với bạn bè . Cụ thể là xấu hổ với nhỏ Thảo Hương . Giờ đây nghe bà Giao nhắc tên con nhỏ đó, Vân Sam chột

ngán ngẫm.

Bà Giao gấp thức ăn cho Sam :

- Ăn nhiều nhiều vào nhé Vân Sam . Toàn món đặc tiền không đó, những món này không phải nhà nào cũng có mà ăn đâu . Gặp cơ hội đừng nên giữ kẽ.

Dy nhíu mày vì cách nói làm như thân thiện, nhưng đây ác ý đó . Anh đã tới nhà Sam thêm lần nữa gặp trực tiếp bà Ngân, để xin phép bà cho Vân Sam được thường xuyên tới nhà anh cũng như xin phép mời Vân Sam đi xem kịch với bà nội tối nay.

May là bà Ngân không nhận ra anh, bà tỏ ra ngạc nhiên lẫn thích thú khi biết Vân Sam được bà nội anh quý như thế . Sam đã đến được đâu, Dy không thể để bà Giao làm hỏng việc . Anh không thể để bà xúc phạm Vân Sam vì những lời thường là rất ác của bà.

Vân Sam cố thản nhiên trước những lời của bà Giao . Nếu cô tỏ ra tức giận hay tự ái tức là cô đã rơi vào đúng ý đồ của bà ta . Bữa cơm sẽ mất ngon và Sam sẽ trở nên bố lịch trong mắt Dy lẫn bà Văng.

Chuông ngoài cổng reo vang, bà Giao nói :

- Chắc anh Chánh về . Để con mở cửa, mọi người cứ ăn tự nhiên, nhất là Vân Sam . Cháu mà làm khách là đối đấy.

Ngay lúc đó, dì Út bưng một đĩa chả giò và một chén nước mắm đầy sóng sánh lên . Tàn ngần chưa biết để vào đâu nên dì đứng bên cạnh bà Giao . Bà đứng dậy quay nhanh người tay hươ một cái khiến chén nước mắm đổ tóe lên người Vân Sam trước sự sững sờ của Dy, bà Văng và sự hoảng hốt của dì Út.

Giận dữ, bà Văng dần chén cơm xuống bàn :

- Sao lại vô ý thế chứ ?

Dy vội vàng đưa khăn giấy cho Sam, nhưng với nước mắm thì khăn giấy làm được gì.

Trấn tĩnh lại, cô bước vào Toilette . Mùi nước mắm bốc ra thật khó chịu . Vân Sam biết mình chỉ còn nước về nhà chứ chả đi đâu được . Bà Giao đúng là thâm độc, bà ta đã dùng thủ đoạn với cô . Tại sao bà lại làm thế nhỉ ?

Nhìn mình trong gương, Vân Sam chỉ muốn khóc vì ức.

Trở ra ngoài, cô nói với bà Văng.

- Con xin phép về...

Bà Văng gật đầu :

- Dy sẽ đưa con về thay quần áo rồi trở sang đây chúng ta cùng đi .

Bà sẽ chờ.

Sam lắc đầu :

- Sẽ trễ giờ mất.

Bà Giao ra vẻ khổ sở :

- Cô xin lỗi . Vì quá vội, nên .. nên ..

Bà Văng tức tối :

- Người ta đổi bình gaz chớ có ai về đâu... "Chị" đúng là vô tích sự.

Vân Sam nói :

- Chuyện đã lỡ rồi . Bà đừng giận ạ.

Dy nhìn cô :

- Tôi đưa em về.

Ngồi sau lưng anh, Sam ngập ngừng :

- Không khéo nước mắm vẩy vả quần áo anh thì khổ.

- Thì tôi sẽ thay bộ khác, em lo quá !

Vân Sam chép miệng :

- Có lẽ tôi không đi nữa đâu . Anh và bà nội...

Dy hấp tấp :

- Nội thích có em chớ tôi ăn thua gì.

Sam khổ sở :

- Tôi không còn chút hứng thú nào hết . Hơn nữa, bộ anh tưởng thay quần áo khác là hết mùi nước mắm sao . Đầu tóc tôi cũng toàn mùi nước mắm . Tắm gội xong, chắc kịch cũng hạ màn.

Dy lạnh lùng :

- Tôi không cho qua chuyện này đâu . Cô Giao đúng là nhỏ mọn ích kỷ.

- Đừng nên nói như vậy, cô ấy không cố ý đâu.

Dy cười khẩy :

- Em hiểu cô ấy bằng tôi sao ? Lẽ ra chuyện trong nhà không nên để người ngoài biết, nhưng thú thật, tôi hết im lặng được rồi . Cô Giao mà ghét ai thì người đó trước sau gì cũng nếm mùi đau khổ với cô.

Vân Sam ầm ức :

- Tôi có làm gì lỗi đâu để bị ghét.

Dy nói :

- Nội tôi chưa bao giờ thích cô Giao, nhưng lại có tình cảm đặc biệt với Sam, bao nhiêu đó đủ khiến em bị ghét rồi.

Sam tò mò :

- Nhưng sao nội lại không thích cô ?

Dy ngần ngừ :

- Chuyện dài dòng lắm, nhưng tựu trung là vì tánh tình . Cô Giao không đơn giản đâu, bà tôi cũng là người phức tạp bội phần, bởi vậy.

Tới nhà, Vân Sam cương quyết :

- Anh nói với nội, tôi xin lỗi.

Dy thở dài :

- Tôi xin lỗi em mới đúng . Biết phải giải thích sao với bác gái đây.
 Vân Sam hạ giọng :
 - Dĩ nhiên tôi có cách rồi . Anh về đưa nội đi xem kịch đi.
 Dy gật đầu, phóng xe thật nhanh . Sam nhấn chuông . Nhỏ Ảnh ra mở cửa.
 Mắt láo liêng, mũi phồng lên, nó hỏi :
 - Sao chị về ? Mà mùi nước mắm ở đâu nồng nặc thế này ?
 Vân Sam cau lên :
 - Trên người tao đây nè . Mà làm gì đánh hơi như .. .cầu vậy.
 Vân Ảnh trợn tròn mắt :
 - Trời đất ! Bị .. sự cố ẩm thực hả ? Đúng là xúi quẩy . Rồi sao? Có đi xem kịch nữa không ?
 Vân Sam bỗng ê chề chán nản cực độ, cô chỉ muốn khóc cho hả, nước mắt chực trào ra. song cô vẫn cố nén lại :
 - Với mùi đặc trưng này, tắm ba cục xà bông Dove chưa chắc hết . Đi đâu nữa mà đi.
 Sam thẳng một đường vào nhà tắm, cô bảo :
 - Lấy hộ chị cái váy ngủ.
 Vân Ảnh cứ cười mãi khiến cô gắt :
 - Vui lắm hả con yêu con ?
 Ảnh chống nạnh :
 - Nội luôn dạy dỗ là con gái ăn uống không những phải coi nời coi hướng mà còn phải chậm rãi, từ từ để tránh nấc cục, mắc nghẹn, làm đổ tháo... Bữa nay chị bị sao mà quên lời nội dặn vậy ?
 Thay cho câu trả lời, Sam kéo mạnh cửa nhà tắm lại.
 Gội đầu, xát bao nhiêu xà bông, Sam vẫn như nghe mùi nước mắm còn phảng phất . Đứng dưới vòi sen đến mức lạnh run, cô vẫn chưa vừa lòng.
 Vân Ảnh sốt ruột, đứng ngoài nói vọng vào :
 - Gần một tiếng đồng hồ rồi, bà cảm nước bây giờ . Vào chưa thì bảo ?
 Sam khở sở :
 - Nhưng tao vẫn còn nghe mùi.
 - Trời ơi ! Mùi từ quần áo của bà chớ đâu . Xả nước đi là hết mùi ngay.
 Sam vội kéo bộ đồ .. nước mắm xuống sàn và mở rôbinê.
 Lấy khăn lau tóc, lau khô người và xỏ cái áo ngủ vào, Sam hắt hơi mấy cái liên tục.
 Vân Ảnh giục :
 - Sấy tóc đi !

Bà Ngân từ phòng mình bước ra :

- Chuyện gì vậy hai đứa ?

Vân Sam không dẫn lòng được, cô kể một mạch cho mẹ và Vân Ảnh nghe trong âm ức.

Bà Ngân không ngăn được tò mò :

- Bà Giao trông như thế nào ?

Sam ngập ngừng :

- Bà ta trạc tuổi mẹ, miệng lưỡi ngọt ngào, mềm mỏng, cử chỉ ung dung, tự tại ra vẻ mệnh phụ lắm.

Ảnh thắc mắc :

- Vậy tại sao lại vụng về đến mức hát cả chén nước mắm vào người khác . Trừ khi bà ta cố ý để chị khỏi đi coi hát.

Bà Ngân chép miệng :

- Nếu đúng thế, con sẽ gặp khó khăn khi tới lui thăm viếng bà cụ.

Vân Sam nói :

- Không đến thì tội nghiệp, bà cụ thương con thật . Lúc này cụ rất giận, bà mắng bà Giao tại chỗ luôn, khiến con phải nói đỡ mấy câu . Không biết bà cụ có chị đi xem hát với Dy không nữa.

Bà Ngân cao giọng :

- Người già và trẻ con giống nhau ở chỗ thích điều trái khuấy nhưng lại muốn người khác phải chiều ý mình.

Vân Sam nhú mày :

- Theo mẹ thì bà cụ là người gà dờ, trái khoáy ?

- Chớ còn gì nữa . Người bình thường không ai gặp người dưng mới một lần đã thương tới mức bắt con cháu đi tìm cho bằng được . Con dâu bà cụ có thái độ đó với con là vì bất mãn mẹ chồng đó . Con còn tới đây, mâu thuẫn của họ sẽ càng nặng thêm.

Vân Ảnh bỗng nói :

- Nhắc tới .. Ông Dy, em mới nói . Trông ông quen quen như đã gặp ở đâu rồi đấy.

Bà Ngân gật đầu :

-Ồ ! Mẹ cũng có cảm giác đó.

Vân Sam hơi bối rối, cô chưa biết né vấn đề này bằng cách nào thì điện thoại reo.

Vân Ảnh bắt máy rồi đưa cho Sam.

Giọng bà Văng vang lên đầy bức xúc :

- Con sao rồi Sam ?

Vừa lau khô tóc, cô vừa đáp :

- Con vừa tắm xong ạ.

- Có khổ chưa . Tắm gội ban đêm không khéo cảm lạnh mất.

- Dạ con sẽ sấy tóc, chóng khô lắm ạ . Sao bà không đi xem kịch với anh Dy ?

- Ôi dào ! Vui thích chi nữa mà đi . Nãy giờ bà vẫn còn giận đây.

Vân Sam vội nói :

- Đó là rủi ro không ai muốn . Bà đừng giận nữa mà, nếu không sao con dám tới thăm bà nữa.

- Nói cũng phải, nhưng hồng giận hồng được . Nè ! Con có bận gì không vậy ?

- Dạ không.

- Vậy nói chuyện với Dy nghe.

Sam chưa kịp... dạ thưa đã nghe giọng Dy vang lên :

- Em đang rất lạnh phải không ?

- Sao anh lại hỏi thế ?

- Tự nhiên tôi nghĩ như vậy, vì tôi cũng vừa từ nhà tắm ra.

Sam kêu lên :

- Anh cũng bị nước tắm vẩy vào người à ?

- Đúng vậy . Cả vào yếm nữa . Thế mới biết mùi vị thương đau chứ.

Sam khẽ cười :

- Chịu khó rửa xe cho kỹ đi, nếu không chở người yêu thì phiền lắm.

Dy tò mò :

- Bác gái và Vân Ảnh có nói gì không ?

- Dĩ nhiên là có . Hai người bảo trông anh quen quen như đã gặp ở đâu rồi.

- Rồi em bảo sao ?

Sam lim dim mắt :

- Tôi nói anh trông giống thằng cha xe ôm ở đầu ngõ . Hai người tin ngay.

Em phì cười :

- Em đúng là chị Hai của Vân Ảnh.

Giọng Sam chợt nghiêm lại :

- Đó là câu trả lời tình thế , nhưng lâu dài anh sẽ nói thế nào với Thảo Hương khi Hương gặp tôi ở nhà anh.

- Tôi có những mối quan hệ bạn bè riêng đâu liên quan tới cô ấy.

- Sao lại không liên quan.

Dy tĩnh bơ :

- Thì là không liên quan chơi sao . Tôi rất ghét sự ràng buộc và áp đặt.

- Còn tôi lại ghét sự dối trá.

- Chẳng lẽ em tin cô Giao hơn tin tôi ?

Sam im lặng, mấy giây sau cô nói :

- Thôi nhé !

- Chờ một tí . Ngày mai tôi sẽ chờ em ở công ty.

Sam xoa mặt :

- Để làm gì ?

- Chúng ta đi uống cà phê.

- Không được đâu.

- Tôi sẽ ghé và chờ đến lúc gặp được em . Chúc ngủ ngon !

Vân Sam thần thờ gác máy . Dy định làm gì vậy ? Vừa rồi có phải là một cuộc hẹn hò không ? Anh ta thích uống cà phê với cô hay muốn làm cô vui lòng vì nghĩ tới bà nội mình ? Dù vì lý do nào chăng nữa , lòng Dy vẫn rộn ràng niềm vui khi nghĩ đến một cuộc hẹn hò.

Ông Chánh nghiêm nghị nhìn Dy :

- Căn cứ vào đâu mà con có những nghi ngờ như thế ?

Dy đẩy về phía ông một xấp hồ sơ :

- Một tháng nay, con đã bí mật thu thập toàn bộ số liệu xuất nhập của công ty qua máy tính . Con thấy có rất nhiều điểm bất hợp pháp . Con cho rằng chú Thắng cố tình khai khống nhiều mặt hàng để ăn chênh lệch.

Ông Thắng khoát tay :

- Chú Thắng là người nhà, chú không làm thế đâu.

Dy cười nhạt :

- Chú là anh họ cô Giao, với chúng ta chú không có quan hệ bà con chi cả . Ba tin quá sẽ mất trắng đó . Tuy chỉ là giám đốc một chi nhánh, nhưng thế lực của chú Thắng rất rộng, các giám đốc khác nghe lời chú ào ào.

Ông Thắng khó chịu :

- Nói như con vậy ba là bù nhìn à ?

Dy nhỏ nhẹ :

- Con đâu dám . Có thể ba không tin con, nhưng ba cứ đọc hết hồ sơ này đi.

Dy vừa đứng lên thì bà Giao đẩy cửa bước vào . Trán nhíu lại, bà như đang đoán xem Dy đang nói gì với ông Chánh.

Rất ngọt ngào, bà Giao hỏi :

- Hai cha con uống cà phê không ? Tôi pha cho.

Dy xua tay :

- Cám ơn cô . Con đi bây giờ.

Đợi Dy ra khỏi phòng, bà Giao hỏi ngay :

- Dy xin anh chuyện gì à ?

Ông Thắng uể oải :

- Nó có xin gì đâu.

Bà Giao có vẻ dỗi :

- Anh lại giấu tôi rồi . Nghe đồn Dy xin lập công ty riêng mà.
- Ờ thì cũng có, nhưng vốn ở đâu ra chớ.
- Má sẽ cho nó, ông lo gì.

Ông Thắng vươn vai :

- Tôi muốn giao công ty cho nó để nghỉ ngơi chớ không thích nó lập công ty mới.

Bà Giao vội nói :

- Ông vẫn còn sung sức lắm , sao lại đòi nghỉ ngơi ? Dy trẻ người, non dạ biết gì đâu nào.

Ông Thắng nhìn bà :

- Thì anh Thắng sẽ chỉ vẽ cho nó.
- Dy rất tự cao, tôi sợ nó không chịu để anh Thắng dìu dắt chớ.

Ông Thắng bỗng hỏi :

- Đạo này anh ấy thế nào ?
- Thì cũng bình thường.
- Ý tôi muốn hỏi chuyện gia đình kìa ?

Bà Giao nói :

- Anh thừa biết tật ghen của chị Sương rồi . Chuyện nhỏ xé ra to chớ có gì đâu . Chỉ tội nghiệp Thảo Hương... Vì chuyện đánh ghen mà Dy giận nó tới bây giờ.

Ông Thắng cao giọng :

- Nếu là tôi, tôi cũng giận vì bị xỏ mũi.

Bà Giao bênh vực :

- Chị Sương thiệt tình xem nó như con nên mới nhờ nó như vậy ,chớ ai dám xỏ mũi đại thiếu gia nhà ông.

Ông Thắng cười :

- Thật tình à ? Chắc tôi phải xem lại . Thời buổi này, người ta hay lạm dụng cái từ thật tình lắm.

Mặt bà Giao xụ xuống :

- Ông muốn ám chỉ gì khi nói vậy ?

Rồi bà lu loa :

- Tôi biết mà ! Ở với nhau chừng ấy năm, nhưng với tôi, lúc nào ông cũng có một khoảng cách . Tôi có móc hết tim gan ra má và thằng Dy vẫn xem tôi là một con ở không công.

Ông Thắng nhăn nhó :

- Có tôi cái trò ầm ĩ ấy đi không ?

Bà Giao bệu bạo :

- Để tôi đi cho khuất mắt ông.

Ra khỏi phòng, bà tựa lưng vào tường trấn tĩnh lại . Giá bà có được

với ông một đứa con, chắc chắn địa vị và uy tín bà đã khác . Một đứa con gái là mơ ước của chồng bà, bà đã mang giọt máu của ông Chánh nhưng không giữ được , sau đấy bà phải khổ và vĩnh viễn mất khả năng làm mẹ . Từ đó, bà luôn nơm nớp lo sợ Ông có người đàn bà khác.

Giòng họ này thừa của thiếu con, họ rất mong con cháu đông, tiếc là bà không làm được chuyện mẹ chồng mong muốn để bây giờ bà ta định xin một đứa cháu nuôi . Có nghĩa nó sẽ là con nuôi của vợ chồng bà.

Điều ấy hoàn toàn không cần thiết, nhưng vì quá thương mẹ, ông Chánh đã nhắm mắt gặt đầu dù biết có thể gặp rắc rối khi đụng chạm tới chuyện quyền lợi được hưởng của đứa con nuôi sau này.

Càng nghĩ, bà Giao càng phát tức . Tự nhiên con ranh ấy lại có phước có phần đến thế chứ . Chẳng biết nó có bỏ bùa bỏ ngải gì cho bà già, rồi cả thằng Dy nữa . Đạo này Dy hay điện thoại cho Vân Sam . Hai đứa nói chuyện qua lại cả tiếng đồng hồ nghe tâm đắc lắm.

Vân Sam đã buông câu và đã câu dính chú cá vàng quý tộc . Mà trông nó có gì hơn hẳn Thảo Hương đâu . Tại sao Dy lại thích nó chứ ?

Dường như trước đây bà Văng cũng đã có câu hỏi tương tự dành cho ông Chánh khi ông chọn bà chứ không chọn một phụ nữ mà bà Văng đã chọn cho ông . Vân Sam và Dy không giống bà với ông Chánh, nhưng tình cảm muôn đời là chuyện không ai có thể lý giải tại sao , vì sao được.

Bước tới phòng khách, bà thấy Dy, anh đang sửa soạn đi đâu thì phải.

Rất ngọt bà hỏi :

- Lại đến công ty hả con ?

Dy lắc đầu :

- Dạ không.

Dứt lời, anh dắt xe ra . Anh không thích chia sẻ với bà những chuyện riêng của mình . Với bà Giao, Dy luôn có cảm giác không tin tưởng , cảm giác ấy đến với anh ngay lần đầu gặp mặt.

Lúc đó, Dy còn nhỏ,lại vừa mất mẹ không lâu nên rất thèm tình mẫu tử . Bà Giao đã bỏ nhiều công sức, thời gian để lấy lòng anh, nhưng vẫn như không .Tới bây giờ, giữa bà và Dy còn tồn tại một khoảng cách . Anh luôn giữ chừng mực với bà vì nghĩ tới ba mình . Khoảng cách ấy ngày càng rộng hơn khi bà Giao luôn chứng tỏ quyền hạn của bà với anh . Bà Giao thích can thiệp vào chuyện tình cảm

của Dy.

Trước kia, khi anh quen Vân Khánh, bà Giao đã nói ra nói vào với ba, khiến ông có ác cảm với cô ấy. Bây giờ cũng vậy, bà muốn gán Thảo Hương cho Dy, nên anh vừa để ý đến ai, bà sẽ "Đâm bị thóc, thọc bị gạo" ngay.

Cô gái bị gả Giao ghét nhất hiện tại là Vân Sam. Bà chưa dám động mạnh tới Sam, vì sợ bà nội, nhưng Dy tin chắc bà không bỏ qua cho cô bé đâu. Chuyện làm đổ chén nước mắm vào người Sam đã chứng minh điều Dy nghĩ là có cơ sở.

Mấy hôm nay Dy đang tìm cho Vân Sam một chỗ làm mới, nếu được một nơi hợp lý, Dy sẽ thuyết phục cô đổi nơi làm việc, như vậy vẫn tốt hơn đối với Vân Sam, cô sẽ không bị ức chế về mặt tâm lý nữa. Dy cũng không muốn Sam ngại vì đang làm việc cho công ty của gia đình anh.

Dy vừa dừng xe trước công ty thì đã thấy Vân Sam. Cô đi ra với Hoài.

Thấy anh, Hoài chạy bổ tới, giọng điệu xum xoe :

- Ủa, anh Dy. Sao lại dừng xe ở đây ?

Dy chưa kịp trả lời, cô ta đã nói tiếp :

- Giờ này chú Thắng về rồi.

Dy mỉm cười :

- Tôi đâu có tìm chú Thắng.

- Vậy anh tới vì chuyện gì ? Cứ nói với em.

Dy nhả nhận :

- Cám ơn... chị đã quan tâm. Tôi có hẹn với Vân Sam. Đó là chuyện riêng của chúng tôi.

Hoài quay sang nhìn Sam, giọng vừa ngạc nhiên vừa ganh tỵ :

- Hai người quen nhau à ?

Dy gật đầu :

- Chúng tôi là bạn từ lâu rồi mà.

Anh mỉm cười với Sam :

- Mình đi em.

Mặt đỏ bừng, Sam lúng túng trước ánh mắt dịu dàng của Dy và cái nhìn tóe lửa của Hoài.

Thay vì .. cự nự hỏi lý do sao Dy lại bày đặt đến tận công ty đón mình, Sam riu riu bước tới cạnh anh.

Giọng Dy dài ra nghịch ngợm :

- Nghe Vân Ảnh nói, Sam hư xe, mấy bữa rồi toàn đi ké con bé nên chiều nay tôi xung phong làm "Thằng cha xe ôm" ở đầu ngõ nhà em. Nào, mời cô Hai lên... yên.

Vân Sam nói :

- Tôi phải chờ Vân Anh.
- Cô bé không đến đâu.
- Sao anh biết ?

Dy tủm tỉm :

- Bí mật.

Vân Sam ầm ừc :

- Về nhà nhỏ Anh sẽ biết tay tôi.
- Cô bé đâu có lời gì.
- Cùng phe với người dưng mà không lỗi.

Dy nheo mắt trêu :

- Đứng xù mặt sấu lắm, lên xe đi nhỏ.

Liếc anh một cái, Sam ngồi sau lưng Dy, anh lại trêu :

- Tôi không hề sợ mùi nước mắt, em cứ tự nhiên ngồi sát vào, không thôi té đó.

Vân Sam phụng phịu :

- Yên xe này thấy ghét.

Dy cười ruồi . Với cái yên nhổng ngược về phía trước, dù không muốn, người ngồi đằng sau rồi cũng phải sát vào người lái thôi .

Chính vì vậy, lần trước đưa Sam về, Dy cũng bị... Ô nhiễm bởi nước mắt từ quần áo cô vấy sang anh . Từ khi sử dụng chiếc Spacy này, Dy chưa hề chở cô gái nào . Sam là người đầu tiên, Dy bỗng nao nao khi nhớ ra điều này.

Giọng Vân Sam thắc mắc :

- Sao chị Hoài biết anh vậy ?

Dy hóm hỉnh :

- Vì tôi là người nổi tiếng, là niềm mơ ước của các cô trong công ty mà.

Sam bĩu môi :

- Các cô nào chứ không có cô này rồi . Ngồi phía sau người hóm hỉnh cũng thấy xấu hổ thay nữa là...

Dy khịt mũi :

- Tôi có bảo rằng em giống như họ đâu ? Sao nhạy cảm thế !

Vân Sam hậm hực :

- Tôi không nói lại nổi anh rồi . Hỏi một nơi trả lời một nẻo . Thật dễ ghét !

Dy .. đáp lại :

- Những người thừa cơ hội lên mặt cũng thật dễ ghét . Nếu không vì bà nội, bảo đảm tôi và em sẽ là hai đường thẳng song song mãi mãi.

Vân Sam nhấn mạnh :

- Có vì bà cụ tới mức nào chẳng nữa, chúng ta cũng là hai đường thẳng song song.

Dy gật gù :

- Nghĩa là không đời nào gặp ở bất cứ điểm nào chứ gì ?

- Đúng vậy.

Dy hơi nghiêng đầu ra sau :

- Nhưng bây giờ tạm thời là gặp nhau ở quán cà phê . Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với em.

Vân Sam hỏi :

- Đó là chuyện gì mới được.

- Chuyện làm việc của em.

Sam nhú mày :

- Có trở ngại à ?

Dy ra điều kiện :

- Vào quán tôi mới nói.

Vân Sam chất lười :

- Phiền thật !

Hai người chọn cái bàn ngay cửa sổ trên tầng cao nơi có chậu dạ yến thảo màu tím đỏng đưa theo gió.

Dy nhìn cô :

- Em uống gì ?

Thay vì nói tên thức uống cô hơi nũng nịu :

- Như lần trước.

Dy mỉm cười gọi đúng tên thứ cocktail hai đứa từng uống chung rồi nói khẽ :

- Mong những lần sau cũng thế.

Vân Sam chớp mắt . Cô đan hai tay vào nhau, giọng cô thật nghiêm :

- Nào ! Chuyện gì ? Anh nói đi.

Dy nhìn cô :

- Có cần gấp gáp một cách cứng ngắc trong khung cảnh lãng mạn thế này không ?

Vân Sam cứng cỏi :

- Tôi vào đây vì... công chuyện chứ không vì khung cảnh lãng mạn.

- Nhưng khung cảnh xung quanh cũng quan trọng lắm chứ . Nếu không, người ta đâu cần lựa chọn để có những chỗ ngồi ưng ý.

Dy vừa dứt lời, Sam chợt nghe có người gọi tên anh . Quay lại, cô thấy Thảo Hương và Thủy Hà . Thảo Hương nhìn chăm chăm vào Sam rồi như đã nhận ra cô là ai, nó đứng như chết trân, mặt tái xanh, mồm lắp ba lắp bắp.

Mấy giây sau, Thảo Hương mới bật lên thành lời :

- Thì ra là mày . Mày và mẹ Ngân chỉ có một sách...

Dy đứng dậy :

- Đây là bạn anh . Đề nghị em nói năng cẩn thận.

Hương cảm hận :

- Vì nó mà anh lạnh nhạt với em . Như vậy có đáng hay không ?

Thủy Hà kéo Thảo Hương đi :

- Bình tĩnh đi Hương . Chuyện gì cũng phải giữ thể diện cho chính mình.

Nhếch môi nhìn Vân Sam , Thủy Hà làm như không biết cô là ai, giọng nó rít lên :

- Hết mẹ rồi tới con, đúng là... là con nhà gia giáo, nhưng khoái giành tình yêu của người khác.

Vân Sam ngồi như hóa đá, người nóng hừng hực, tay chân tê cứng không động đậy được . Không biết lần ở nhà hàng Hoàng Hồng, mẹ có cảm giác ra sao ? Có như Sam hiện giờ không ? Cũng may phản ứng của Dy không như của ông Thắng và Thảo Hương chưa phải là vợ anh.

Thế nào Thủy Hà cũng sẽ nói lại với bà nội . Cái... mép mỏng còn hơn mép từ trong đầu máy video của nó sẽ tha hồ múa cho bà nội mắng cô . Chỉ nghĩ bao nhiêu đó thôi, Vân Sam đã quá đau lòng. Rồi lại phải thanh minh, giải thích, cho dù nội tin hay không Vân Sam cũng thấy bị xúc phạm.

Dy tức tối :

- Tôi phải yêu cầu Thủy Hà và bạn cô ta xin lỗi Sam mới được.

Vân Sam lắc đầu :

- Tôi xin anh đó . Bạn Thảo Hương là con của cô tôi, Thủy Hà vai chị tôi đấy . Phen này, tôi không ổn với và nội rồi . Nhỏ Hà không bỏ qua chuyện này đâu, nó sẽ mách cho xem.

Dy ngớ ngàng :

- Trái đất này hẹp đến thế sao ?

Sam nhếch môi :

- Chỉ có quán cà phê với khung cảnh lãng mạn mà các người từng chọn là hẹp thôi.

Dy phân bua :

- Tôi chưa khi nào vào đây với Thảo Hương.

- Đâu cần anh phải giải thích.

Dy ray rút :

- Nhưng đó là sự thật . Em phải tin tôi.

- Để làm gì, khi chuyện của hai người không liên quan tới tôi.

Vân Sam nhìn anh :

- Chúng ta về được rồi.
- Tôi vẫn chưa trao đổi với Sam vấn đề chính.

Cô mệt mỏi :

- Tôi không muốn nghe nữa.

Dy nuốt tiếng thở dài khi nghĩ tới bà Giao . Bà ta cũng sẽ không bỏ qua chuyện này . Ôi, tội nghiệp Vân Sam ! Tim anh bỗng bùng lên một nỗi khát khao kỳ lạ . Anh muốn được che chở cho cô bé đang ngồi đối diện . Anh muốn nhìn cô cười và nghe tiếng cười thật trong trẻo của cô . Anh nhất định phải làm được điều đó vì Vân Sam và cũng vì bà nội mình .

Lòng Son Vắn Trợn

Chương 11

Thảo Hương nhìn bà Vãng, giọng chát chúa :

- Tất cả những gì con nói là thật . Con mong nội hãy nghĩ lại . Vân Sam và mẹ nó không phải người đàn ông hoang, làm sao nội có thể nhận nó là cháu nuôi được.

Bà Giao... chế dầu vào lửa :

- Nhìn nó lần đầu, con đã thấy gian xảo rồi .Vân Sam rất ranh ma, nó nắm tâm lý các bà cụ, nên theo nịnh bợ lấy lòng . Con đã nói mà, nịnh nhà giàu có lỗi là chi đâu.

Định nói tiếp, bà Giao đã kịp nín khi ánh mắt của bà Vãng ném về phía bà những tia bức dọc.

Thảo Hương tiếp tục hài tội cả nhà Sam :

- Vân Sam còn nhỏ em tên Vân Ảnh . Con nhỏ Ảnh này là dân quậy thứ thiệt . Cô Giao với nội nhìn nó mà không... hồn vía thì con thua . Con nghe đồn nó chơi với tụi đua xe, uống rượu như uống nước lã . Dì Kim Em nói mẹ Ngân mẹ tụi nó là .. vua xòe bài . Bả tính cấp với ba con để kiếm chút đó chứ hiền từ gì.

Ngừng một chút để thở, Thảo Hương nói tiếp :

- Bạn con là chị em cô cậu với nó . Nghe Thủy Hà nói con mới biết nó là Vân Sam . Mà bà nội lại đang định nhận một người làm cháu đỡ đầu cũng tên như vậy.

Bà Vãng ngắt ngang lời Hương :

- Đủ rồi ! Bà muốn nằm nghĩ.

Bà Giao vội vàng :

- Để con kiểm tra huyết áp cho má.

Giọng bà Vãng tỉnh rụi :

- Không cần đâu . Hai đứa ra ngoài đi.

Thảo Hương xụ mặt nhìn bà Giao, thấy bà ra dấu bảo mình .. rút lui, con nhỏ tức tối gằn một câu thật ngu ngốc :

- Con không muốn thấy con Vân Sam trong ngôi nhà này . Cô làm sao thì làm.

Bà Vãng khó chịu :

- Nếu thế, tốt nhất đừng tới đây nữa.

Bà Giao liền kéo Thảo Hương ra khỏi phòng . Tới salon, bà nhăn nhó :

- Trời ơi ! Sao con lại nói thế trước mặt bà cụ ?

Thảo Hương hất mặt lên :

- Thật sự con muốn như vậy.

Bà Giao nhỏ nhẹ :

- Cô còn muốn hơn con, nhưng bà vẫn đang rất thích Vân Sam, chúng ta từ từ lựa lời mà nói, lựa cách để làm cho nó không thể đặt chân tới đây . Bây giờ đã nắm được phần nào thân thể của Vân Sam rồi, chắc chắn cô sẽ có cách đối phó . Nhưng đừng để bà lão bị sốc.

Thảo Hương ngập ngừng :

- Con sợ anh Dy.

Bà Giao liền trấn an :

- Không có đâu . Bất quá Dy đùa chơi qua đường rồi thôi . Dy không dại dột đến mức từ chối tình cảm của con vì Vân Sam . So về phương diện nào, con cũng hơn nó hết.

Thảo Hương buồn xo :

- Kể từ buổi tối ở nhà hàng Hoàng Hồng, Dy luôn lẩn tránh con dù con đã hạ mình xin lỗi rồi . Hôm đó mẹ con gọi ảnh chớ đâu phải con . Tự nhiên lại giận . Oan cho con hết sức.

- Dần dà nó sẽ hiểu ra, con đừng lo lắng thái quá . Mọi việc để cô lo. Đợi Thảo Hương về xong, bà Giao trở lại phòng của bà Vãng . Cứ tưởng bà sẽ nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, buồn rầu nên bà Giao khá bất ngờ khi thấy bà cụ vẫn bình thản xem cải lương.

Bà Giao biết mẹ chồng mình có tật lớn là khi đang xem tivi bất cứ chương trình gì, cấm không được phép quấy rầy . Bởi vậy, dù rất muốn mở miệng, bà cũng đành rút lui.

Về phòng mình, bà nằm ì trên giường . Bà phải làm gì đây cho Thảo Hương cũng như cho bản thân ? Vừa rồi, bà trấn an con bé, song bà biết sự thật không phải thế . Dy và bà cụ rất quý mến Vân Sam, không khéo nó mẹ con quỵ nhỏ ấy mất.

Là con trai duy nhất của một gia đình giàu có, nhưng Dy là người sống khép kín, trong tình yêu, nó lại mang mặc cảm đã bị chối từ. Với Dy, Vân Khánh luôn có một chỗ ngự trị trong tim, dù bây giờ Khánh đã có chồng, có con và sống ở nước ngoài. Chính Vân Khánh là vết thương không lành của Dy, Thảo Hương hơi hợt quá, kiêu căng quá, ích kỷ quá, nên không sao xóa được hình bóng Vân Khánh khỏi hồn Dy. Đàn ông luôn thích chinh phục, thích tỏ rõ mình có bản lĩnh, có sức mạnh với phái yếu, thế nhưng Thảo Hương không tạo cơ hội cho Dy thể hiện mình, con bé giống y tính mẹ nó.

Thực tâm mà nói, bà không ưa bà Diệp Sương cũng như không quý Thảo Hương đến mức như bà đối xử, nhưng vì nghĩ về hậu quả của mình, bà Giao mới ra sức mối mai cho Hương và Dy. Không biết kết quả sẽ tới đâu mà bây giờ trách nhiệm lại đè nặng hai vai bà thế này. Ông Thắng đẩy cửa bước vào, giọng ngạc nhiên :

- Ủa ! Sao em lại nằm đây ? Mệt à ?

Bà Giao xoa xoa hai tay bên thái dương :

- Em hơi nhức đầu một chút.

- Đang suy nghĩ chuyện gì thế ?

Thở dài, bà không nói khiến ông Chánh càng tò mò hỏi tới. Nhịn không được, bà kể một mạch những gì Thảo Hương nói rồi cao giọng :

- Anh tính... xử lý sao đây ?

Ông Thắng ngập ngừng :

- Còn tùy theo ý má nữa... Thắng tay quá không ổn đâu.

Bà Giao liệng cái gối ôm vào vách.

- Em không hiểu nổi anh rồi. Con nhỏ đó không được. Phải phân tích thiệt hơn cho má nghe. Sợ cái gì cơ chứ ?

Ông Thắng nhíu mày :

- Không thể vì sự quen biết của mẹ Vân Sam với anh Thắng mà đánh giá cá nhân cũng như gia đình con nhỏ.

- Nghĩa là anh để mặc má thích làm gì thì làm ?

Ông Thắng im lặng, một lát sau mới nói :

- Phải tác động tới Vân Sam để nó tự rút lui tốt hơn ép má.

Mặt bà Giao giãn ra :

- Anh đã nói vậy thì cứ để mọi việc cho em.

Ông Thắng căn dặn :

- Không được để má giận đó.

- Em biết cách mà. Người đáng lo là Dy chứ không phải má. Nó luôn thích làm những chuyện ngược đời.

Ông Thắng bật cười :

- Thì nó giống anh.

Bà Giao nhếch mép :

- Nhưng Vân Sam không hề giống em . Và em rất ghét nó.

Điện thoại di động reo, ông Chánh đứng dậy . Ra khỏi phòng, ông mới lấy máy ra nghe . Thái độ này khiến bà Giao khó chịu . Dạo này ông hay có chuyện riêng không muốn bà biết.

Ý nghĩ ông có người đàn bà khác khiến mặt bà Giao phùng phùng giận dữ . Nhưng chuyện đâu còn có đó, bà cần bình tĩnh để giải quyết bao nhiêu vấn đề.

Ngọt ngào bà hỏi khi ông trở vào phòng :

- Ai gọi vậy anh ?

Giọng ông Chánh tỉnh rụi :

- Đối tác . Họ mời anh đi ăn , suýt nữa là quên rồi . À ! Em đi với anh nghen ?

Bà Giao nhìn đồng hồ :

- Chưa làm đầu, chưa trang điểm, em không đi đâu.

Ông Thắng mỉm cười :

- Vậy ở nhà ăn cơm với má và dy . Ráng làm cho cụ vui hộ anh.

Bà Giao ngọt nhạt :

- Chả lẽ lâu nay em toàn khiến má buồn ?

- Đâu có . Thôi anh đi đây.

Bà Giao nuốt nghẹn nhìn chồng vội vã bước đi . Sống cuộc sống... Ở giữa như bà thật khổ khi phải chiều chồng ,chịu đựng mẹ chồng rồi cả con chồng nữa . Ý nghĩ phải có một người cùng phe với mình mỗi lúc một cấp bách . Sớm muộn gì bà cũng phải gạt Vân Sam ra khỏi cuộc chơi.

Điện thoại di động của bà reo . Trán nhú lại, bà cầm lấy và đoán lại có chuyện gì quan trọng rồi.

Giọng bà Diệp Sương hỏn hển như sắp đứt hơi :

- Anh... anh của cô đúng là... là .. đồ khốn nạn nên mới tiếp tục lừa dối chị... Hu... hu...

Bà Giao trầm giọng :

- Bình tĩnh nói rõ em xem chuyện gì ?

- Ảnh nói đã tuyệt gia với con Ngân, vậy mà lại nhận con Vân Sam vào làm ngay trong công ty . Thử hỏi xem ảnh có coi mẹ con chị ra gì không ? Ảnh không thương chị cũng phải thương Thảo Hương chứ.

- Sao chị biết Vân Sam làm trong công ty ?

- Thắng Dy đưa đón nó hàng ngày, nhân viên rỉ tai với chị . Mới đầu chị đâu biết Dy đưa đón ai . Tới khi nghe tên chị tưởng mình đứt gân máu rồi chứ . Một lát ông Thắng về nhà sẽ biết chị . Nãy giờ chị gọi

điện mà ông tắt máy mới tức chứ . Bây giờ phải làm sao đây Giao ?
Bà Giao nhắm mắt lại như để tập trung mọi suy nghĩ rồi buột miệng :

- Chị đừng nói gì với anh Thắng hết.

Bà Sương gầm gừ như sư tử :

- Làm sao chị nhịn nổi . Im lặng... thẳng chả lại làm tới.

Bà Giao cười nhẹ :

- Lùi một bước tiến ba bước . Chị không phải nhịn đâu . Em muốn nhân cơ hội này .. búng con nhỏ ấy đứt gốc luôn.

Bà Sương thắc mắc :

- Nghĩa là sao ?

- Em sẽ gặp chị để bàn tính . Chị chờ đi . Em sẽ tới ngay.

Lật đặt thay quần áo, bà hấp tấp bước ra, đầu rối rắm toan tính.

Gặp Dy, bà nói :

- Cô phải đi công chuyện gấp, con và bà nội không phải chờ cơm.

Nhìn về vội vã của bà, Dy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu . Anh tới chỗ bà Văng và bất ngờ khi thấy bà lừ mắt nhìn anh.

Vẫn vẽ bốn cọt, Dy cười hì hì :

- Sao thái hậu nhìn nhi thần ghê thế ?

Hất tay ra, bà Văng bực bội :

- Mà đừng làm bộ nữa . Hừ ! Sao lại giấu bà chuyện Vân Sam và gia đình Thảo Hương.

Dy chép miệng :

- Con định nói đây này, có ngờ nhỏ Hương nhanh còn hơn điện xẹt.

Bà Văng cau có :

- Lý ra phải nói khi vừa xảy ra chuyện đánh ghen, chứ tới bây giờ thì còn gì nữa.

Dy giả lả :

- Con sợ làm nội cụt hứng, với lại Vân Sam thì có lỗi gì cơ chứ . Tối hôm đó cũng tại con mà Thảo Hương mới đánh bầm mặt cô bé.

- Nó đánh mà không nhận ra đã gặp Vân Sam rồi à ?

Dy so vai :

- Thảo Hương đâu thèm để ý tới những người cô ta cho là thấp kém hơn mình . Hừm ! Lúc nào cũng tự cho mình đang giá, vậy mà khi gặp con ngồi với Sam trong quán cà phê sang trọng, Thảo Hương lại thốt lên những lời hết sức khó nghe . Cô ta không biết, thế nào là tự trọng.

- Vân Sam không phản ứng gì sao ?

- Sam không khóc là giỏi lắm rồi, dù cô bé là người rất sĩ diện . Chính vì vậy nên Sam không muốn tới thăm nội sau khi đã nhận được lá thư con gọi lại chùa.

Bà Văng thắc mắc :

- Vậy làm cách nào con gặp được nó ?

Dy chép miệng :

- Con thấy nội buồn quá, đành bí mật điện thoại cho bác Thắng xin số điện thoại của mẹ Vân Sam, từ đó con tìm ra chỗ ở, rồi uốn ba tấc lưỡi, làm công tác tư tưởng, giải thích, vận động đủ thứ Sam mới đồng ý tới chơi với nội đó chứ . Trước khi Sam tới ,con đã hứa không để chuyện gì đáng tiếc xảy ra, ấy vậy mà con cứ xin lỗi cô vé mãi .

Thật xấu hổ hết sức.

Bà Văng chép miệng :

- Tội nghiệp con nhỏ !

Dy ngo ngoáy trên ghế :

- Còn một chuyện ngẫu nhiên nữa.

- Chuyện gì mà gọi là ngẫu nhiên ?

Dy từ từ nói :

- Vân Sam đang làm cho công ty nhà mình, ở phân nhánh của ông Thắng.

Bà Văng kêu lên :

- Ông ấy đưa con bé vào à ?

Dy lắc đầu :

- Dạ không . Công ty tuyển nhân viên tiếp thị rồi phân Sam về đó . Cô bé không hề biết công ty của ai . Tới bây giờ vẫn thế . Khi biết ông Thắng đang trực tiếp quản lý mình, Sam đã thấy nặng nề về tư tưởng, con không muốn cô bé tiếp tục bị áp lực về tinh thần, con định giới thiệu Sam tới một công ty khác.

Bà Văng ngần ngừ :

- Có cần phải làm thế không ?

- Cô Giao không ưa Vân Sam, con không muốn bà nội cũng như cô bé mang thêm bất cứ tai tiếng nào.

Bà Văng im lặng . Bà không ngờ Dy nghĩ xa xa như vậy . Đây là lần đầu bà thấy Dy quan tâm tới một cô gái, cho dầu đó là quan tâm vì bà đi chẳng nữa, Dy cũng để lộ tình cảm của mình rồi.

Bà dò dẫm :

- Con nghĩ sao về Vân Sam ?

Dy thản nhiên :

- Con nghĩ tới nội chơi có nghĩ gì về Vân Sam đâu.

Bà Văng nheo nheo mắt :

- Thật vậy à ? Đúng là hiếu thảo . Còn Thảo Hương ? Con ưng nó không ?

Dy bật cười :

- Ừng ! Con sẽ cưới cho bà và cô Giao.

Bà Văng cũng cười theo :

- Cái thằng !

Rồi bà nghiêm mặt :

- Nội hỏi thật chứ không đùa đâu.

Dy nhấn mạnh :

- Con rất ghét người thủ đoạn . Cô Giao muốn biến con thành con cò trong tay cô ấy à ? Không dễ đâu !

Bà Văng thở dài :

- Ngày đầu tiên nó bước vào nhà, nội đã thấy lo rồi . Nếu không có tao, chắc nó sẽ nuốt trọn cha con bây từ hồi nào.

Dy im lặng . Một lát sau, anh nói :

- Con sẽ đề nghị ba rút Vân Sam về tổng công ty, được không nội ?

- Được quá đi chứ . Nên càng sớm càng tốt.

- Vâng, con sẽ làm sớm chuyện này.

Dứt lời, Dy đi về phòng mình . Ngả người xuống phô-tôi, anh tủm tỉm cười nhớ tới câu trả lời của mình lúc nãy.

Anh nghĩ sao về Vân Sam à ? Làm sao anh có thể nói với nội anh nghĩ sao về cô ấy, khi với mọi người anh như lúc nào cũng còn mang nặng bóng hình xưa.

Không ai biết rằng mới hôm qua đây . Dy đã đốt tấm hình sau cùng anh còn giữ lại của Vân Khánh . Cuội tình xưa chỉ còn là quá vãng thì tại sao anh phải dối lòng khi nhận mình thích Vân Sam . Dy chợt nhớ tới hai câu thơ :

"Tình ngoan mắt giấu vội vàng

Người thương không biết để càng nợ nhau"

Dy không thể giấu mãi tình cảm của mình cũng không thể mắc nợ Vân Sam một khi đã yêu cô.

Vân Sam háo hức bước ra khỏi phòng, hôm nay cô được lãnh lương tháng thứ hai, Sam dự định sẽ mua cho nội, ba mẹ và Vân Ảnh mỗi người một món quà nhỏ.

Tưởng tượng tới cảnh nội mình mồm cười nhàu : "Mua làm chi cho tốn kém, nhưng mắt lại sáng niềm vui sướng, Vân Sam tủm tỉm cười.

Vừa bước tới sân, chưa ra khỏi công ty, Sam chợt nghe có người gọi . Quay về phía có tiếng gọi, cô ngạc nhiên khi thấy có mấy phụ nữ lạ hoắc, tướng tá bặm trợn đang bước về phía mình.

Người mặc áo thun đen hỏi :

- Cô là Vân Sam ?

Sam cố nhưng không nhớ đã gặp họ Ở đâu . Cô gật đầu.

- Dạ.

Người mặc áo sọc đỏ ré lên :

- Con này gạt chồng tao, đánh chết mẹ nó đi bây !

Bà ta vừa dứt lời, những người đi cùng vây tròn lấy Sam, khiến cô rùng rờ cả tứ chi.

Mắt hoa lên, Sam không biết là ai . Một cái bạt tai như trời giáng vào giữa mặt khiến cô loạng choạng . Sam chưa kịp đỡ thì đã bị túm lấy tóc , rồi liên tiếp những cú đánh, Sam chỉ biết ôm mặt kêu cứu.

Những người trong công ty đổ xô ra, nhưng chưa ai dám đến can khi nghe hô :

- Ai tới gần dính acid ráng chịu.

Nghe acid, Vân Sam như quy hển xuống . Cô hoảng loạn thật sự vì những chuyện bất ngờ kinh khiếp này.

Ngay lúc đó, Sam nghe tiếng Dy giận dữ hét to :

- Buông cô ấy ra !

Rồi anh xô dạt bọn họ ra, đỡ Vân Sam dậy . Cô như lả đi trong vòng tay Dy.

Dy nói thật rõ :

- Vân Sam là bạn gái của tôi, ai sĩ nhục, hành hung cô ấy, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật . Đề nghị bảo vệ công ty giữ những người này lại và báo cảnh sát biết có người vào phá trật tự công ty.

Ông Thắng hồi hã bước ra, giọng ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy ?

Dy chỉ bọn đàn bà :

- Chú hỏi những người này nè.

Khác với bộ dạng hung hăng vừa rồi, người mặc áo thun đen giả lả :

- Tui tui làm người rồi .Hổng phải cô này . Tui xin lỗi... Ông cho tui tui đi.

Dy cười gằn :

- Đơn giản vậy sao ? Phải để cảnh sát làm việc với các bà mới ra chuyện.

Dứt lời, Dy dìu Vân Sam trở vào công ty . Lúc này Sam mới oà lên khóc . Cô khóc tức khóc tủi trên vai Dy, khiến anh không biết phải an ủi, vỗ về cô thế nào nữa.

Rõ ràng đây là đòn cảnh cáo, dọa dẫm của bà Diệp Sương, nói tới bà Sương đồng nghĩa nói tới cô Giao . Dy tin hết chín mươi phần trăm hai người phụ nữ đó bày ra trò đánh ghen để hạ nhục Vân Sam với công ty . Họ muốn cô vì xấu hổ phải tự động xin nghỉ việc mới thôi.

Hoài hốt hải chạy vào, giọng sặc mùi giả dối :

- Trời ơi ! Thật là khổ cho Vân Sam . Họ làm lẫn cách gì mà ác vậy

không biết.

Dy ra lệnh :

- Nhờ chị mang hộ cho tôi ly nước lạnh.

- Vâng, vâng . Sẽ có ngay.

Hoài đi như lướt trên đôi giày một tắc tới bàn để nước gần đó và rót ngay một ly đầy mang tới cho Dy.

Anh dịu dàng :

- Uống đi, em sẽ bớt căng thẳng.

Vân Sam ngoan ngoãn vâng lời Dy . Anh xót xa nhìn gương mặt vẫn đang thất thân` của cô.

Giọng Dy đanh lại :

- Anh sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

Hoài chới mi :

- Anh định làm gì họ ?

Dy hỏi miả :

- Theo chị thì nên làm gì ?

Bị hỏi bất ngờ, Hoài ấp a ấp úng :

- Em đâu biết . Sao anh Dy hỏi kỳ vậy ?

Dy cười nhạt :

- Chị rất thân thiết với cô Diễm Sương, vợ giám đốc Thắng ít nhiều chắc chị biết cách giải quyết những vấn đề tương tự như vậy.

Hoài khỏ sở :

- Anh nói vậy tội nghiệp em.

Dứt lời, Hoài te te đi khỏi phòng .Dy khẳng định :

- Anh nghĩ chính Hoài đã nói với bà Sương về em, nếu không bà ấy đâu bày trò vừa rồi.

- Sao anh dám chắc như vậy ?

- Trước đây Hoài làm ở tổng công ty, sau này mới được điều về đây .

Anh có lạ gì chị ta.

Vân Sam tròn xoe mắt :

- Anh làm ở tổng công ty à ?

Dy gạt đầu, Vân Sam kêu lên :

- Anh còn dối tôi chuyện gì nữa ?

Dy nói :

- Công ty này là của gia đình anh...

Vân Sam cay đắng :

- Thì ra là vậy . Người ta làm như vừa rồi là có mục đích hẳn hoi.

Dy chưa kịp nói gì thêm thì ông Thắng bước vào :

Giọng ông trầm xuống :

- Chú cho nhóm người ấy đi rồi.

Dy bực tức :

- Vậy chú đã biết ai đứng đằng sau họ không ?

Ông Thắng cười :

- Làm gì có ai đứng đằng sau họ . Họ đã bảo là nhầm lẫn cơ mà .
Sao cháu đa nghi thế ?

Dy lắc đầu :

- Không phải như chú nghĩ đâu.

Ông Thắng ra vẻ ngạc nhiên :

- Vậy chứ như thế nào ?

Dy từ tốn giải thích :

- Cô Giao, bác Sương và Thúy Hương không thích bà nội cháu nhận Vân Sam làm cháu, không thích cháu giao thiệp với cô bé...

Ông Thắng ngớ ngàng thật sự :

- Thì ra Vân Sam là .. là...

Dy hậm hực :

- Chú thấy vô lý không ? Cháu có quyền tự do giao thiệp, bà nội cháu cũng thế . Các bà ấy đúng là quá đáng, cho nên trước những gì xảy ra, xin đừng có trách cháu.

Im lặng vài ba giây, Dy đồng dục tuyên bố :

- Bắt đầu ngày mai, Vân Sam sẽ về làm ở tổng công ty . Chú lo tìm người thế chỗ Sam đi.

Ông Thắng cau mày khó chịu vì cách nói quyền hành, kẻ trên của Dy . Ông bực mình vì hành động bộc phát ngu ngốc của... lũ đàn bà nhà ông . Giờ thì rắc rối rồi đây . Tự dưng .. .lũ ấy tạo điều kiện để Vân Sam có cơ hội tiếp cận Dy hơn . Thành nhóc đang làm anh hùng cứu mỹ nhân . Nó sẽ chứng tỏ bản lĩnh đàn ông thời đại mới tới nơi tới chốn với con nhỏ cho mà xem . Vợ Ông ,con ông đã tính sai rồi . Phen này cầm chắc Thúy Hương sẽ vượt mặt Dy, bởi Vân Sam yếu đuối đang cần che chở rồi.

Càng nghĩ, ông Thắng càng rối rắm , nhưng bên ngoài ông vẫn giữ thái độ điềm đạm cố hữu :

- Dù thế nào , Vân Sam cũng không thể ở lại đây được . Áp lực tâm lý nặng nề lắm, nếu cháu điều Sam về tổng công ty được thì tốt . Chú về trước đây.

Đợi ông đi khá xa . Vân Sam mới nói :

- Tôi sẽ không làm việc cho công ty nhà anh đâu . Suy đi ngẫm lại, tôi thấy lòng tốt của mình bị vùi lấp, danh dự bị chà đạp vì những lý do khách quan kỳ cục . Anh đừng tìm tôi nữa.

Vân Sam bật dậy đi như chạy . Dy lật đật bước theo, anh nắm tay cô ghệt lại thật mạnh khiến Sam gần như va hấn vào người Dy.

Giọng anh trầm xuống:

- Em hãy nghe anh nói đã.
- Ai là "em" của anh cơ chứ ?

Dy vẫn rất đổi dịu dàng :

- Em cứ trút hết tức giận vào anh . Nhưng đừng vì những chuyện như vậy mà tránh né anh, bắt anh đừng gặp em.

Nước mắt chưa kịp khô, Vân Sam đã tiếp tục sụt sùi vì những lời của Dy.

- Anh đã biết lý do tại sao cô Giao, bà Sương và Thúy Hương đối xử như thế với tôi rồi thì anh phải hiểu vì sao tôi yêu cầu anh đừng tìm tôi chứ . Tôi không chịu đựng nổi những cú sốc như thế này nữa đâu.

Dy ngập ngừng :

- Anh cũng không chịu nổi nếu mỗi ngày không gặp được em.

Vân Sam nghe trống ngực đập thình thịch . Cô thật bất ngờ khi nghe Dy nói như thế trong tình huống này.

Đứng chết sững mất mấy giây, Sam mới nói :

- Anh làm ơn tha cho tôi , sau những gì đã xảy ra, tôi không thể nghe anh năn nỉ và xiêu lòng vì sự hiếu thảo của anh nữa đâu . Đi mà tìm một cô cháu khác cho bà cụ . Hãy để tôi yên.

Chạy vội ra đường, Sam thấy Vân Ảnh nhấp nhòm trên yên xe.

Con bé quạu quọ :

- Làm gì lâu dữ vậy ? Cả công ty chị về hết trơn rồi đó.

Vân Sam làm thình lên ngồi sau lưng Ảnh . Con bé cho xe chạy, giọng vui hơn một chút.

- Em vừa biết chuyện này, bảo đảm chị sẽ ngạc nhiên.

Vân Sam hờ hững :

- Chuyện gì vậy ?

Vân Ảnh tỏ vẻ khóai chí :

- Anh Trầm là bạn thân của .. Ông Dy . Hai ông biết mình là hai chị em, nhưng thông đồng với nhau giấu, mãi lúc này anh Trầm mới bật mí cho em nghe.

Sam mí mắt :

- Lại còn thế nữa à ? Đúng là dối trá !

Vân Ảnh ngơ ngác :

- Sao cơ ? Ai dối trá ?

Vân Ảnh tò mò khi thấy Sam làm thình :

- Xảy ra chuyện. gì nữa rồi.

- Đừng hỏi . Chị mệt mỏi quá sức . Chị không muốn có bất cứ liên quan nào tới gia đình Dy hết.

Im lặng một chút, Sam nói tiếp :

- Chị sẽ nghĩ việc chỗ này.

Vân Ảnh cười khẩy :

- Em từng khuyên như vậy, chị có đồng ý đâu . Nhưng Dy liên quan gì tới chỗ làm của chị.

Vân Sam thở dài :

- Về nhà chị kể cho nghe.

Ảnh có vẻ bồn chồn :

- Theo anh Trầm nói thì ông Dy rất được...

- Chính vì vậy, nên làm bạn với Dy toàn gặp rắc rối.

Về nhà, Vân Ảnh háo hức kéo Sam ngồi xuống salon.

Sam vừa lấy khẩu trang ra khỏi đầu , Ảnh đã kêu lên :

- Mặt chị bị gì vậy ?

Vân Sam gọn lỏn :

- Bị đánh.

- Hả ? Ai dám đánh hả ? Bà nói cho tui nghe coi.

Vân Sam đàn hồi kể hết đầu đuôi mọi chuyện cho Ảnh nghe . Bắt đầu cuộc gặp gỡ trong chùa tới chuyện ở nhà hàng Hoàng Hồng rồi những chuyện khác, cho đến chuyện nóng hổi mới xảy ra vừa rồi.

Vân Ảnh nhảy nhồm lên :

- Họ đúng là độc ác . Không thể bỏ qua chuyện này được . Đó là danh dự, là duyên con gái . Họ cố tình làm nhục chị để chị rời xa bà nội anh Dy và cả anh ấy nữa . Hừ ! Nhất định em sẽ cho con ranh Thúy Hương biết tay . Nó chủ mưu chơi không ai khác.

Vân Sam nhăn nhó :

- Như vậy thì ích lợi gì ? Chị không muốn "Ăn miếng trả miếng."

Vân Ảnh hươ tay lên :

- Bà hiền quá hóa ngu . Cử để cho tui.

- Nhưng chắc gì Thúy Hương là chủ mưu.

- Không nó thì mẹ nó . Hai mẹ con sư tử Hà Đông mà .

Vân Sam ngập ngừng :

- Dù thế nào, em cũng đừng động vào họ.

Vân Ảnh làm thinh . Nó vốn rất bướng, Sam ân hận đã kể cho con bé nghe chuyện không hay này . Lặng lẽ cô chui về căn phòng bé xít của mình với một tâm trạng hoang mang, khổ sở, buồn bực lẫn lộn.

Nhỏ Ảnh... mắng cô ngu cũng đúng . Nhưng nếu là người trong cuộc, nhắm nó có sáng suốt hơn Sam không ?

Nằm một lát, Sam uể oải đứng dậy đi tắm . Đứng dưới vòi nước nóng, Sam dần dà lấy lại thư thái . Cô bước ra sấy tóc cho khô trong lúc bụng bắt đầu đói.

Vân Ảnh từ nhà trên bước xuống :

- Mẹ gọi chị kia.

Vân Sam đáp ứng :

- Mà đã nói gì với mẹ ?

Nó trả lời :

- Nói hết những gì đã nghe, nhưng mẹ muốn hỏi thêm cho rõ.

Vân Sam rầu rĩ thờ dãi . Lên phòng khách, cô thấy bà Ngân ngồi trên salon mặt căng thẳng cực độ.

Nghiêm mặt nhìn Sam, bà bảo :

- Kể lại đầu đuôi chuyện vừa xảy ra cho mẹ nghe.

Vân Sam không dám cãi lời . Thế là sự thật ra sao, cô kể y như vậy .

Bà Ngân không ngồi miệng làm bầm nguyên rửa ông Thắng lẫn vợ con ông ta.

Chụp điện thoại , bà gọi số di động của ông và nghe giọng ông đầy bối rối :

- Em vẫn khỏe chứ Ngân ?

Bà Ngân cau kinh :

- Tôi đang mệt, rất là mệt nên không thăm hỏi dài dòng như anh . Tôi muốn biết anh sẽ giải quyết chuyện Vân Sam thế nào ?

Ông Thắng cười nhẹ :

- Anh chưa giải quyết. Vân Sam đã nhất định xin thôi việc . Thật khổ ghê !

- Đừng giả vờ nữa . Tôi muốn anh giải quyết vợ con anh thế nào kia, chứ con tôi ấy hả, anh chả quyền hạn gì để giải quyết nó cả.

Ông Thắng kêu lên :

- Ngân nói gì lạ vậy ? Vợ con anh đâu dính dấp tới chuyện Vân Sam xin nghỉ.

Bà Ngân rít lên :

- Anh thôi cái trò vờ vịt ấy đi . Các người đã làm nhục con gái tôi giữa đám đông rồi bảo là nhầm lẫn.

- À .. em muốn đề cập tới chuyện ồn ào của Vân Sam hả ? Bọn họ đã bảo là nhầm lẫn, đã xin lỗi rồi mà.

- Đâu thể nào đơn giản như vậy được . Anh phải chịu trách nhiệm vấn đề này khi anh đã dễ dãi để họ đi.

Ông Thắng cười xòa :

- Giám đốc phải chịu trách nhiệm khi nhân viên bị đánh ghen trong công ty à ? Em có thấy mình quá quắt không vậy ? Thôi, bình tĩnh lại đi Ngân . Bảo Vân Sam cứ đi làm tiếp, chuyện đó có gì đâu mà phải nghĩ việc.

Bà Ngân gằn giọng :

- Đứng đằng sau vụ này là vợ con anh . Tôi dám chắc như vậy.

- Em đang vu khống đấy . Để lúc khác em bình tĩnh hơn, ta sẽ nói chuyện . Thôi nhé !

Bà Ngân chưa kịp nói gì, ông Thắng đã cúp máy . Bà Ngân bỏ ống nghe xuống và mím môi :

- Đồ tồi !

Vân Sam ngồi im thin thít, cô len lén nhìn mẹ, bà bực bội đứng dậy :

- Ăn cơm !

Vân Ảnh nhanh nhẹn xuống bếp . Nó dọn lên bàn hai ba món canh, mặc, xào có đủ nhưng chỉ nhìn sơ qua cũng biết nó mua ở tiệm về. Bàn ăn lặng thinh . Ảnh là đài phát thanh nhưng bữa nay cũng tịt ngòi.

Bà Ngân là người đứng lên trước tiên, tiếp theo là nhỏ Ảnh . Vân Sam cố nhor cho hết phần cơm còn trong chén, nhưng vẫn chưa xong.

Vân Ảnh chép miệng :

- Ăn không nổi thì đừng có cố.

Sam đành buông đũa, mang mọi thứ để vào bồn rửa.

Giọng nhỏ Ảnh vang lên :

- Để em rửa cho.

Sam nhìn nó cảm kích . Về phòng, cô nằm lên giường , cuộn mình như con ốc . Không suy nghĩ , nhưng những chuyện vừa xảy ra cứ quay cuồng trong đầu Sam, cô trăn trở, thở vắn than dài chẳng biết mình phải làm gì cho đúng.

Vừa rồi mẹ trút giận vào ông Thắng nhưng mẹ chưa bảo cô phải làm gì, Vân Sam thật sự hoang mang, lo lắng khi nghĩ tới ngày mai.

Vân Ảnh ló đầu vào phòng :

- Anh Dy gọi điện kìa.

Sam ngằn ngừ :

- Chị mệt lắm . Không nói chuyện nổi đâu.

Ảnh nhát gừng :

- Cũng nên ghe xem ông nói gì chứ ?

Vân Sam lắc đầu thật nhanh :

- Không nghe có lẽ dễ chịu hơn.

Vân Ảnh đóng cửa phòng lại . Sam thần thờ khép mi . Cô không hiểu sao mình từ chối nghe điện thoại của Dy rồi bây giờ lại nhấp nhòm bồn chồn.

Sam chợt nhớ đến những lần Dy ở bên cạnh, những cuộc nói chuyện băng quơ không chủ đích nhưng rất vui . Cô nhớ những bản nhạc trong quán cà phê, những âm thanh ấy lúc này như một hồi ức

lãng mạn nhất mà Sam có được với một người khác phái.
Dy ân cần biết bao, tế nhị biết bao, vậy mà Sam cứ yêu sách với anh, trút vào anh những bức dọc không phải anh gây ra.
Lúc này xảy ra chuyện , chính Dy là người nâng Sam lên, che chở cho Sam . Anh tuyên bố với mọi người Sam là bạn gái của anh để Sam không xấu hổ trước những đồng nghiệp trong công ty . Anh có lỗi gì để Sam nói như tát vào mặt . Anh có lỗi gì cơ chứ ?
Vân Sam chột ray rút, ân hận . Nhưng suy cho cùng, cô cũng đâu có lỗi gì . Sao tự dưng phải chịu tai ương như thế ?
Một lần nữa Vân Sam lại cuộn mình như con ốc nhỏ đang thu mình trong vỏ . Sam vốn là người lãng mạn, nhiều mơ mộng nhưng ngay lúc này, cô hết sức tỉnh táo để biết rằng tốt nhất là nên tránh xa Vũ Dy . Anh ta chính là con sóng lớn mỗi lần vỗ bờ thì thân ốc nhỏ như cô lại trôi dạt lênh dênh.
Tốt nhất nên tránh xa Dy . Vân Sam tự nhủ với mình rồi thả lỏng người thư giãn.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 12

Vân Ảnh sa sầm mặt khi thấy Thúy Hương và Thủy Hà đẩy cửa quán cà phê bước vào.

Diễm Uyển chép miệng :

- Đúng là oan gia .. quán hẹp . Sao cứ gặp nhau làm ngơ hoài vậy kìa ?

Thúy Nga bĩu môi :

- Hồng dám làm ngơ đâu . Nhìn mặt nhỏ Hương, tao biết nó sắp gây sự như lần trước rồi, hồng tin mày chờ xem.

Vân Ảnh cười nhạt :

- Muốn thì cứ hà . Lần này đưa nào ngăn tao là đứt tình bạn ghen.

Diễm Uyển tròn xoe mắt :

- Trời ! Mày định ăn thịt nó hả ?

Vân Ảnh nhếch mép :

- Thì .. tụi nó cứ đụng tao đi rồi biết.

Diễm Uyển ngậm ngừng :

- Hay mình .. rút cho yên chuyện.

Thúy Nga phản đối :

- Ngồi máy lạnh, nghe nhạc hồng sướt hơn ra ngoài ngồi nắng, gió, bụi và khói xe à ?

Thúy Hương gọi người phục vụ lại và chỉ tay :

- Tôi bao luôn bàn bên kia . Đuổi họ đi ngay đi.

Người phục vụ mềm mỏng :

- Chị thông cảm . Vào đây, ai cũng là khách, cũng đều được phục vụ như nhau.

Thúy Hương lớn tiếng để cả quán cùng nghe ;

- Khách cũng nhiều hạng khách chứ . Hạng hạ cấp, vô học như chúng nó làm sao cũng đều được phục vụ như tôi được.

Vân Ảnh cười nhạt, cô bưng ly cocktail lên uống một ngụm để dằn cơn nóng xuống.

Người phục vụ nhỏ nhẹ :

- Xin mời hai chị lên lầu vậy . Trên đó có những phòng riêng cho những ai không thích xô bồ.

Thúy Hương khinh khỉnh :

- Tôi thích ở đây, nhưng không thích mấy con đó . Hể có nó là không có bọn tôi.

Người phục vụ có lẽ là sinh viên đi làm thêm cười cầu tài :

- Hai chị thông cảm, nếu được lòng chị thì mất chỗ làm của tôi, tôi cần một chỗ làm lắm.

Thủy Hà lên tiếng :

- Đừng làm găng nữa Hương, coi như hồng có hạng phế thải đó ở đây kéo người ta mất chỗ làm tội nghiệp.

Thúy Hương nhìn người phục vụ , giọng lớn lối :

- Thôi được . Tôi vì làm ơn cho anh nên mới chịu thiệt hời ngồi chung với đám đó . Cho hai cà phê đi . (Trông cho con mụ này trở nên nghèo khổ cho biết thân)

Vân Ảnh lại uống thêm một ngụm cocktail nữa . Cô đang tức điên lên vì chính miệng Thủy Hà bảo cô là hạng phế thải . Hừ ! Nếu Hà là người dung nước lã, cô đã vãi cho nó vài cái rồi, nhưng ở nơi này, cô nên nhịn là hơn.

Diễm Uyên nhìn vẻ lăm lăm của Ảnh với tất cả lo ngại, nó còn lại gì tính tình ngang ngạnh gai góc của Vân Ảnh . Chính tính khí mạnh mẽ của nó đã khiến ông anh Trầm của Uyên chóiang ngay lần đầu gặp . Bữa nay, Ảnh đang dằn lòng ghê ghớm lắm , đừng thấy nó ngồi yên mà lăm.

Đá chân Thúy Nga, Uyên cương quyết :

- Tao vào nhà sách tìm vài quyển dạy nấu ăn cho mẹ tao, tụi mình về thôi

Thúy Nga gật đầu:

- Ờ . Nhưng phải chờ ta uống hết ly nước trái cây này đã, không thì phung phí quá

Liếc về phía Thảo Hương, nó nói tiếp:

- Vội vàng rút đi, thiên hạ tưởng mình sợ.

Vân Ảnh cười nhạt:

- Hừ! Chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào đây

Đợi Thúy Nga uống gần hết ly nước. Diễm Uyên đứng dậy:

- Về thôi!

Ngang bàn Thảo Hương, con bé đưa tay ngăn Vân Ảnh lại. Mặt sưng sía, nó nói:

- Mẹ mày và con Vân Sam đều là đồ dĩ thoã nên mới bị ăn đòn ghen. Phần mày thì liệu hồn, tao...

Thảo Hương chưa dứt lời, Vân Ảnh đã bùng ly cà phê còn nguyên nóng hổi, hất vào mặt nó

Mặc cho con nhỏ hét lên đau đớn vì nóng, Ảnh đẩy mạnh Hương, khiến nó té sấp xuống bàn, ly cà phê còn lại, thổ đựng đường, lọ hoa rơi đổ vung vãi khiến Thúy Hà hoảng hồn đứng bật dậy, la oai oái Ghệt toé, đè mặt Hương sát mặt bàn, Vân Ảnh nghiêng rằng:

- Tao cấm mày động tới mẹ và chị tao dù bằng lời nói hay hành động nghe chưa. Bữa nay tao chỉ cảnh cáo, lần sau thì không đâu...

Diễm Uyên, Thúy Nga và cả Thúy Hà đều đứng như trời trồng trước thái độ nóng nảy của Vân Ảnh

Diễm Uyên là đứa... tỉnh hồn trước tiên, nó lôi Ảnh đi một mạch ra cửa

Tới bãi giữ xe, Uyên mới hỏn hển nói:

- Sao mày còn đồ quá vậy? Anh Trầm mà thấy cảnh bạo lực này, chắc ảnh phải cao chạy xa bay

Vân Ảnh lăm lì chẳng thèm lên tiếng . Thúy Nga lo lắng:

- Tao sợ sẽ lớn chuyện đó

Ảnh lạnh lùng:

- Tao không cho phép ai xúc phạm đến chị và mẹ mình. Với nó, phải xử sự như với phường vô học mới đáng. Có sức chơi, có sức chịu, tao chẳng ngại

Leo lên xe, Vân Ảnh nói với Diễm Uyên:

- Tao không xứng với anh Trầm nhà mày đâu. Mày cứ thoải mái kể lại tỉ mỉ vụ này để anh tha hồ cao chạy xa bay

Không đợi Uyên nói thêm lời nào, Ảnh vọt xe đi thật nhanh. Gió ào ào bên tai, khiến tâm trí cô như nhẹ nhàng bớt

Có thể vừa rồi Ảnh quá nóng, nhưng rõ ràng Thảo Hương cố tình

khieu khích cô mà. Nó cho rằng mình cao quý sẽ không ai dám làm gì cho dù nó cố tình nhục mạ người tạ Đồn vừa rồi cho Thảo Hương thấy cuộc đời không hù suông như nó tưởng . Vân Ảnh chả ân hận chút nào khi... ra tay với 1 đứa như nó. Thật là đáng đời. Vân Ảnh chợt thấy hả hê Xem như Ảnh trả thù cho chị Sam, có bị mắng cô cũng vui lòng

Diễm Uyên phóng xe lên ngang với xe Ảnh, giọng lạc đi vì gió:

- Mày chạy đi đâu như ăn cướp vậy. Về nhà mau!

Vân Ảnh nói:

- Về nhà thế nào cũng bị mắng. Con Thúy Hà lẹ miệng lắm. Bà nội sẽ... làm thịt tao mất

Diễm Uyên bảo:

- Vậy thì tới nhà tao lánh nạn

Vân Ảnh nhếch môi:

- Cám ơn! Tao ngại làm anh Trầm sợ. Thôi đừng ai nấy đi nhé
Cô rẽ trái và phóng thật nhanh. Lòng vòng một hồi, Ảnh cũng về nhà.

Vân Sam mở cửa cho cô

- Trời ơi! Em gây chuyện với nó làm gì? Nó sẽ thừa em đó

Vân Ảnh chống nạnh:

- Chấp cả... họ hàng nhà nó. Đố... lão Thắng dám làm to chuyện. Hừ!
Mới đó mà chị đã biết chuyện hết rồi

Vân Sam khổ sở:

- Nãy giờ nội chửi mày quá trời

Vân Ảnh cười khẩy:

- Thúy Hà là đứa khôn nạn . Em dám chắc nó thêm mắm, dặm muối, nói sai sự thật dữ lắm, nên nội mới giận mà chửi qua cả điện thoại như vậy

- Nghe đâu mặt Thảo Hương bị phỏng cà phê

Vân Ảnh khinh khỉnh:

- Mặt nó dày như đít quần jean, dễ gì mà phỏng

- Đừng ngang ngược như vậy. Nó mượn người ta hành hung chị ra sao, mình không có chứng cứ, nhưng em hất cà phê vào mặt nó, cả quán Minosa đều thấy. Nó thừa thì phiền lắm!

Chuông điện thoại reo, Vân Sam bảo:

- Bà nội gọi đó. Nhận điện đi

Vân Ảnh ngần ngừ rồi nhấc máy, giọng bà Năm gay gắt:

- Con Ảnh về chưa?

- Dạ, con nè!

- Hừ! Đồ quý! May mau qua đây

Vân Ảnh liếm môi:

- Để làm gì ạ?
- Đi với nội xin lỗi người ta
- Chuyện này không liên quan tới nội
- May còn dám rộng mồm nữa à
- Bộ con nói sai sao? Chuyện này con làm, con tự giải quyết. Nội đến xin lỗi để nghe nọ lên giọng à? Con không chịu như vậy

Bà Năm rên rỉ:

- Ba mẹ nó sẽ thừa mày, rõ chưa?
- Con không sợ. Nội không cần lo lắng. Rồi đâu sẽ vào đó thôi. Con có cách của con

Bà Năm hốt hoảng:

- Mày định làm gì nữa?

Vân Ảnh làm thinh. Bà Năm bảo:

- Gọi Vân Sam cho bà

Ảnh đưa ống nghe cho Sam, bà Năm dặn:

- Giữ con Ảnh ở nhà, giữ kỹ vào nhé
- Vâng

Sam chưa kịp hỏi gì thêm, bà đã gác máy

Vân Ảnh đi tới đi lui trong phòng như duyệt binh chứng tỏ nó đang rối trí. Sam nuốt tiếng thở dài vào lòng. Tất cả cũng tại cô, Vân Ảnh vì cô nên mới hành động nông nổi

Điện thoại lại reo, lần này là bà Ngân. Bà hỏi Sam, Vân Ảnh về chưa, và cũng như bà nội, mẹ bảo Sam phải giữ gìn Vân Ảnh ở nhà

Nó cau có:

- Em đâu phải tù nhân, sao chị lại canh giữ em chứ?

Vân Sam chưa trả lời, chuông ngoài cổng đã vang lên. Cô ra mở cửa cho bà Năm và Thúy Hà

Con nhỏ khinh khỉnh dắt xe vào nhà, nó chẳng thèm nhìn tới Vân Sam, thái độ của nó khiến cô nổi nóng, nói chi 1 đứa ba gai như Vân Ảnh

Bà Năm nói một hơi:

- Đi với nội, xin lỗi người ta 1 tiếng

Vân Ảnh lắc đầu:

- Con không đi!

Thúy Hà cười nhạt:

- Nghĩa là Ảnh không có lỗi chứ gì? Đúng là hết thuốc chữa

Ảnh quắc mắt:

- Im đi đồ lảm chuyện! Mày là đồ công rấn cắn gà nhà

Thúy Hà giẫy nảy:

- Đó, ngoại nghe chưa. Nó vừa hỗn vừa dữ như gấu ngựa. Hết thím Ngân, giờ tới nó, con thật nhục nhã với bạn bè

Ảnh rít lên:

- Cầm mày nói động tới mẹ tao

Dứt lời, Ảnh xáng cho Hà 1 tát tai toé lửa. Thúy Hà lu loa khóc trong khi bà Năm cao giọng mắng:

- Đồ mất dạy! Cả hai chị em bày chả đũa nào ra thể thống gì hết. Con Ha nói có sai đâu. Ba mẹ con toàn gây ra chuyện xấu hổ, tai tiếng

Vân Ảnh khô khan:

- Đó là chuyện của gia đình con, nội và Thúy Hà không gì phải nhục nhã, xấu hổ, nhất là chị Hà, chị có xem tụi tôi là bà con thân thích đâu mà nhục nhã

Bà Năm ôm ngực:

- Ôi trời ơi! Đúng là đồ hỗn láo! Tôi chết vì tức mất

Vân Sam nghiêm mặt nhìn Vân Ảnh:

- Xin lỗi nội mau!

Con nhỏ làm thỉnh hất mặt nhìn lên trần nhà. Vân Sam nhỏ nhẹ:

- Em sai rồi khi nói như vậy với nội

Vân Ảnh bướng bỉnh:

- Nội luôn có thành kiến với mẹ và em, lỗi nhỏ cũng xé ra tọ Nều Thảo Hương không phải bạn Thúy Hà, nội có nhọc lòng như vậy không? Nội muốn em đi xin lỗi Thảo Hương vì nội chiều ý Thúy Hà
Bà Năm rít lên:

- Mày nói như vậy mà nghe được à? Thật là quá quắt. Càng lúc mày càng giống mẹ mày...

Vân Ảnh lăm li chớp chòm chìa khoá xe treo trên cách rồi ào ào ra sân.

Sam vội chạy theo:

- Em đi đâu? Mẹ bảo em phải ở nhà, phải nghe lời chi.

Vân Ảnh cương quyết:

- Em không muốn là đứa bất hiếu, mất dạy. Em phải đi cho khuất mắt nội

- Nhưng mà đi đâu?

- Ngoài căn nhà này còn thiếu gì chỗ, chị đừng cản em

Vân Sam bắt lực nhìn Ảnh phóng xe ào ào ra khỏi ngõ, cô rầu rĩ trở vào. Bà Năm vẫn chưa thôi giận, bà bắt đầu bới móc những chuyện bất đồng giữa bà và mẹ Sam trước đây ra nói, càng nói bà càng ngậy, càng hăng, khi thấy Thúy Hà gật gù tán thưởng

Nói cho hả, bà đứng dậy:

- Bà cháu mình về, mặc kệ con quỷ nhỏ ấy, gia đình Thảo Hương có kiện tụng thì nó cũng ráng mà chịu

Thúy Hà xoay xoay cái bóp cầm tay:

- Con sợ nó lại nổi máu dân chơi, bụi đời, đầu đường xó chợ ra với người ta nữa ấy chứ

Vân Sam nói ngay:

- Vân Ảnh không thuộc thành phần bất hảo như chị vừa kê?

Thúy Hà bĩu môi:

- Nhưng hành động của nó có khác gì thành phần đó?

Vân Sam nhìn con nhỏ:

- Phải có người cố tình khiêu khích, chọc tức nó mới nó bốc đồng nóng nảy như thế

Thúy Hà khịt mũi:

- Đúng là khéo bênh vực nhau, thím Ngân và chú Sinh dạy con hay thật. Người ta bảo mẹ nào con nấy đấy

Vân Sam... đổi giọng ngay:

- Nè! Mày nhỏ... đừng có lao ghen. Vân Ảnh còn biết dằn dờn tao thì không đâu

Thúy Hà giậm chân:

- Đó, ngoại nghe chưa? Chị em nhà nó toàn thứ ba đá không thôi

Bà Năm mắng ngay:

- Ai bảo mày hỗn với người lớn. Đi về!

Hà hậm hực đi ra trước, bà Năm nhìn Vân Sam trách móc:

- Rồi mày cũng hư như con Ngân, con Ảnh thôi. Tao chịu hết nổi rồi.

Hừ! Đúng là cô phúc có lũ cháu gái như vậy

Vân Sam im lặng, cô đi sau lưng bà nội, nước mắt lưng tròng.

Lòng Son Vẩn Trộn

Chương 13

Bà Năm và Thúy Hà về chừng 10 phút thì bà Ngân nhấn chuông

Vân Sam vừa mở cổng, vừa vắn tắt cho mẹ biết Vân Ảnh đi rồi

Bà Ngân ngồi xuống salon không nói lời nào. Vân Sam lo lắng:

- Con sợ nhỏ Ảnh lại giở thói hung hăng

- Nó đâu phải là đứa không biết nghĩ, khổ nổi tánh tình như con trai...

Thảo Hương đã đánh trúng nhược điểm của con bé nên bị đòn là phải. Mẹ nó sẽ không để yên chuyện này.

Vân Sam ngập ngừng:

- Ông Thắng thì sao hả mẹ?

Bà Ngân cười nhạt:

- Chính ông ta gọi điện cho mẹ biết chứ ai. Nếu họ làm lớn chuyện, mẹ cũng không để yên chuyện của con

Sam liếm môi:

- Nhưng mình làm gì có bằng chứng

Giọng bà Ngân chắc nịch:

- Rồi sẽ có . Mẹ cảm giác họ muốn chĩa mũi dùi vào con vì 1 lý do nào đó

Vân Sam chớp mắt bối rối. Bà Ngân nói tiếp:

- Dì Kim Anh nói rằng bà Giao là em bà con với ông Thắng. Bà Giao không có con, nên rất muốn 1 nàng dâu do chính bà ta chọn để an nhàn hưởng tuổi già mà không bị cảnh mẹ chồng nàng dâu. Bà ta chọn Thảo Hương là cháu gái mình. Đó là sự lựa chọn khôn ngoan đầy tính toán của ông Thắng lẫn bà Giao. Hai bên đang cố vun vào cho con cháu họ thì con lại xuất hiện

Vân Sam đáp ứng:

- Con... con có nghĩ gì tới Dy đâu a.

Bà Ngân nói:

- Bà Giao không muốn bà nội thằng Dy nhận con làm cháu nuôi. Trước kia, ông Thắng không biết con chín là người bà cụ chọn thì khác, bây giờ ông ta biết rồi lại khác

Sam ngơ ngác:

- Con có làm gì ảnh hưởng tới họ đâu

Bà Ngân cười:

- Họ không muốn tên con có trong bản di chúc của bà cụ.

Sam kêu lên:

- Trời ơi! Kinh khủng thật!

- Chính vì vậy mẹ suy ra rằng bọn họ sẵn sàng mọi thủ đoạn để con rút lui

Vân Sam ngồi lọt thỏm trong ghế, cô hoang mang nhìn bà Ngân. Liệu những lời suy đoán của bà có đúng không? Hôm đó chính Dy cũng nói thế mà. Xem ra anh là người nắm bắt vấn đề rất nhanh

Sam nhìn mẹ:

- Vậy con phải làm sao đây?

Bà Ngân ngập ngừng:

- Tất cả là do mẹ suy đoán thôi. Trước pháp luật cháu nội cũng được quyền thừa kế, nếu trong di chúc có chỉ định, ông Thắng là người kinh doanh dĩ nhiên phải có tầm nhìn xa Hơn nữa, tương lai ông ta sẽ là bố vợ của Dy, ông ta đâu muốn gia tài của con rể bị sút mẻ vì 1 đứa chả có quan hệ máu mủ, họ hàng gì

Vân Sam nói 1 hơi:

- Con quý mến bà cụ thật, nhưng con đâu có thêm những thứ không phải của mình. Từ giờ trở đi, con không thăm viếng nữa, phiền phức lắm, rắc rối lắm, bực mình lắm, nhục nhã lắm

Giọng bà Ngân rành rọt:

- Mẹ lại nghĩ khác, những người đó không có quyền gì ngăn trở việc làm tốt đẹp của con. Cứ tiếp tục tới thăm bà cụ, thậm chí tỏ ý muốn xúc tiến việc nhận con làm cháu nuôi. Nếu đó là phần phúc của con, sao con lại bỏ cơ hội chứ?

Vân Sam nuốt nước bọt:

- Con sợ họ sẽ làm phiền gia đình mình. Bà nội lại có cơ mắng mẹ, thậm chí giận con vì đã có bà mà con còn nhận bà khác

Bà Ngân cười nhạt:

- Chẳng lẽ nội nhỏ mọn, ích kỷ thế sao?

Vân Sam khẽ thở dài. Mẹ chồng nàng dâu phải thế đấy. Là phận con cháu, Sam mệt mỏi hết sức vì phải đứng cửa giữa, Sam không như nhỏ Ảnh ngã về phe mẹ, cô chỉ muốn mẹ và nội trên thuận dưới hoà, có thể ba cũng vui lòng

Cô nhìn mẹ:

- Con chỉ muốn trong nhà êm ấm

Bà Ngân thản nhiên:

- Thì gia đình mình vẫn êm ấm đó thôi

Vân Sam im lặng, mẹ đã cố tình nói thế, Sam nên im lặng là hơn

Điện thoại reo, Sam nhấc máy, giọng Ảnh vang lên:

- Nội về chưa?

- Rồi! Mẹ hỏi em kìa. Đi đâu vậy?

- Trong siêu thị chợ đâu, không có nội, em về ngay. Thôi nhé!

Sam thở phào. Vân Ảnh là thế đó, ào ào dữ dội nhưng rất mau bình tâm, nó không buồn giận ai lâu bao giờ

Nhìn mẹ, Sam thông báo:

- Vân Ảnh sẽ về bây giờ. Mẹ đừng rầy nó nhé

- Nếu đó là việc cần phải làm, sao mẹ lại phải rầy. Nhưng chắc chắc bà nội sẽ làm rùm lên khi ba về

Chết lười, bà Ngân nói tiếp:

- Nội khó quá, chẳng dâu nào chịu nổi

Vân Sam bỗng hỏi:

- Dường như khi ở VN, bác Hai đã có 1 đời vợ phải không?

Bà Ngân sững sốt:

- Ai nói với con vậy?

Sam liếm môi:

- Con... quên rồi. Nhưng đúng phải không?

Bà Ngân im lặng, một lúc sau mới đáp:

- Mẹ cũng nghe nói như vậy, song chưa gặp mặt bao giờ

- Sao kỳ vậy mẹ?

Bà Ngân trầm ngâm:

- Trước kia, bác Hai đi làm ăn ở Long Hồ, có sống như vợ chồng với 1 phụ nữ, nhưng nội con không ưng. Khi bác con đi nước ngoài, người đàn bà đó cũng bắt tằm.

Vân Sam hỏi tới:

- Dường như hai người có 1 đứa con mà

Bà Ngân đứng dậy:

- Chuyện này mẹ không biết. Khi mẹ lấy ba con thì bác Hai đi rồi nên mẹ nghe ba kể. Nội con khó khăn quá, làm sao người phụ nữ đó dám ở lại làm dâu khi bác Hai đã vượt biên, sống chết thế nào chưa rõ. Mà nè! gặp bà nội chớ có hỏi lời thôi nhé. Bà sẽ mắng mẹ nhiều chuyện đó. Con không nói mẹ vẫn đoán ra ai... rỉ tai con vụ xưa lác xưa lơ này

Vân Sam xa xăm:

- Dì ấy tội nghiệp mẹ nhỉ?

- Ủ, tội nghiệp

Bà Ngân về phòng riêng. Vân Sam ôm gối ngồi chờ Vân Anh. Nếu không xảy ra chuyện vừa rồi thì dạo này con nhỏ rất dễ thương.

Chắc chắn nhờ Trầm, nó đã biết yêu rồi và tình yêu quả thật có nhiều phép màu

Vân Sam chợt băng khuâng nghĩ tới Dy Sao anh... dám tuyên bố trước bao nhiêu người ở công ty cô là bạn gái của anh. Có cần phải làm vậy không? Chắc là không, nếu Dy không thiện cảm với Sam.

Vậy còn cô, cô có thiện cảm với Dy không?

Hôm đó Sam đã khóc tức tưởi trên vai anh. Lúc đấy với cô, anh là 1 điểm tựa vững chắc nhất, nếu không có anh, Sam không biết phải làm sao. Ấy vậy mà sau đó ít phút, Sam lại nói như tát nước vào mặt Dy Anh gọi điện cô không nhận. Giờ thì Dy im luôn rồi, tha hồ cho cô ngóng

Môi Sam nhếch lên chua chát. Đâu thể nào trách Dy được. Anh và Thảo Hương sẽ là vợ chồng, Dy quan tâm tới cô vì bà cụ Văng thôi. Đã khi nào Dy biểu lộ gì khác với Sam đâu. Đừng mơ mộng hão huyền nữa con bé ngốc a.

Bỗng dưng Vân Sam chợt nhớ những câu thơ cô rất thích:

" Em là nụ hồng nhỏ chưa mở mắt gai

Một hạt sương mai... đủ làm run rẩy"

Lẽ nào cô vẫn là nụ hồng nhỏ chưa mở mắt gai, chưa hớn hở cánh xoè, chưa lá biết mời chào nên Dy dù rất gần cô vẫn không đón nhận được chút hương tình tinh khiết nào ?

Ồi chao! Sam lại vẫn chương lẳng đặng rồi . Chuông ngoài cổng... ré lên khiến cô giật mình . Đưa tay đề lên ngực, Sam trấn tĩnh lại . Chắc nhỏ Ảnh về... Cô chậm chạp ra mở cổng và tìm như ngừng đập khi thấy Dy

Vân Sam rồi cá lên, cô đáp ứng:

- Anh... anh đi đâu vậy ?

Dy nhìn cô, ánh mắt ấm áp nhưng đăm đăm, da diết, khiến Vân Sam phát hoảng . Mím môi, cô đóng cánh cổng lại, nhưng Dy đã nhanh hơn Sam

Anh giữ chặt tay cô, giọng dứt khoát:

- Không cho anh vào, anh sẽ đứng đây mãi

Vân Sma cuống quýt:

- Buông người ta ra!

- Cho anh vào đã...

Sam mở rộng cổng, nhưng Dy vẫn lì lợm nắm mãi tay cô

Sam giật phắt tay lại:

- Anh chỉ được ngồi ở ghế đá và nói ngắn gọn thôi. Anh cần gì ?

Dy nhỏ nhẹ:

- Anh cần em

Vân Sam lặng người vì câu trả lời dịu êm nhưng sấm sét này . Cô làm tĩnh:

- Câu đùa hết sức nhạt nhẽo . Anh muốn tới thăm bà cụ chứ gì ?

Giọng Dy thật trầm:

- Anh không tin Sam nghĩ anh đến đây chỉ vì bà nội

Vân Sam hất mặt lên:

- Vậy chắc vì Thảo Hương? Đây nhé! Tôi không cho là Vân Ảnh có lỗi đâu

Dy so vai:

- Anh không quan tâm tới Thảo Hương . Em thừa biết mà

Ngồi xuống ghế đá, Dy ra lệnh:

- Ngồi đây với anh

Sam cong môi:

- Đây là nhà tôi nhen, hồng được ra lệnh đó

Dy tủm tỉm cười . Anh rất thích nhìn Vân Sam nói bằng giọng điệu chua ngoa thế này . Cách nói của Sam, khiến Dy cứ muốn chinh phục cho bằng được cô chứ không như cách kên kiệu của Thảo Hương. Hương làm người ra bực bội đến mức tìm cách lánh xa...

Vân Sam đỏ mặt khi thấy Dy cứ đăm đăm nhìn mình . Hai tay đan vào nhau, cô ngập ngừng ngồi cạnh Dy

Anh gật gù:

- Thế phải ngoan không?

Vân Sam bấu môi:

- Ai cần nghe anh khen ngoan

- Nhưng trông Sam thế này không khen không được . Một cô gái được lòng bà nội, chắc chắn phải hơn người

Vân Sam dài giọng:

- Ra là thế . Đó không phải nhận xét của anh

Dy hạ giọng:

- Nếu là anh, anh sẽ dùng từ khác thay cho từ ngoan

Sam tròn xoe mắt:

- Là từ gì ?

Dy từ tốn buông từng lời:

- Đáng yêu

Vân Sam ngó lơ đi chỗ khác nhưng mặt nóng bừng bừng.

Giọng Dy lại vang lên:

- Em là 1 cô gái vàng đấy !

Vân Sam nói:

- Như vậy người ta gọi là tán tỉnh phải không?

Dy lắc đầu:

- Anh chưa tán tỉnh ai bao giờ, nên không biết . Nhưng những lời vừa rồi là những lời chân thật . Anh rất quý Sam, anh chỉ nói suy nghĩ của mình chứ không tán tỉnh người mình yêu quý

Vân Sam ngớ ngẩn vì những lời êm như ru của Dy "Người mình yêu quý". Anh đang nói về Sam đó sao? Cô mà là người anh yêu quý à ?

Thật khó tin

Sam rụt rè:

- Anh đừng trêu tôi nữa

Dy xoay người Sam lại:

- Nhìn thẳng vào mắt anh đi, xem anh có trêu em không?

Vân Sam đẩy vội Dy ra:

- Mẹ đang ở trong nhà, anh kỳ quá

- Ai bảo Sam không tin anh làm chi?

- Mẹ tôi còn biết anh và Thảo Hương sẽ lấy nhau, làm sao tôi dám tin anh được ?

Nói tới đó, mắt Vân Sam bỗng cay xè, cô có cảm giác đau nhói ở ngực như trái tim vừa bị ai bóp mạnh

Dy nói:

- Bà nội sẽ làm chứng cho anh. Anh không hề nghĩ đến Thảo Hương
- Nhưng anh sẵn sàng lấy Hương vì lợi ích đôi bên gia đình

Dy bật cười:

- "Sẵn sàng đấy". Sao dám nói như đinh đóng cột vậy nhỏ ? Anh đâu phải con rối cho kẻ khác giật dây. Với anh, hôn nhân là 1 vấn đề vô cùng thiêng liêng chứ không phải 1 cuộc mua bán . Anh chỉ lấy người mình yêu làm vợ, nhất định phải như thế

Vân Sam chớp mi:

- Chuyện của anh, nói với người ta làm chi?

Dy mê mải nhìn cô:

- Đúng là chuyện riêng của anh, nhưng khi đã nói với em thì thành chuyện của hai đứa . Thật sự anh rất cần có em. Cần cho anh chứ không chỉ cho bà nội như trước đây anh vẫn tưởng

Vân Sam im lặng nghe Dy thổ lộ tiếp:

- Khi gặp em lần đầu bên cạnh nội, anh không có cảm giác gì hết . Về nhà ngày nào, cũng nghe nội nhắc Vân Sam tốt thế này, Vân Sam ngoan thế kia, anh vừa tò mò vừa ganh tỵ.

Vân Sam bĩu môi:

- Đúng là nhỏ nhen
- Ganh tỵ với 1 cô bé con xa lạ thì quả thật đáng xấu hổ cho thân đàn ông sức dài vai rộng . Đến khi nội bắt anh phải vào chùa hỏi thăm tung tích Sam thì anh thấy đúng là mình mắc nợ... con bé đó rồi . Thương nội, anh đành miễn cưỡng chiều ý, nhưng không tin là sẽ gặp em . Ai ngờ...

Vân Sam bồi hồi nhớ lại:

- Cuộc tái ngộ đúng là đầy ấn tượng

Dy trầm ngâm:

- Về nhà anh ray rứt suốt 1 thời gian dài về em...
- Sao lại ray rứt ?
- Anh bị ám ảnh bởi cái nhìn trách móc của Sam khi bị Thảo Hương bạt tai. Anh hoàn toàn không muốn vậy, nhưng không sao giải thích . Trở lại chùa hỏi thăm, biết em đã nhận thư nhưng biệt vô âm tín, anh càng bức bối hơn. Cuối cùng anh đánh liều hỏi ông Thắng số điện thoại của mẹ em để qua bác ấy anh hỏi thăm 1 người

Vân Sam kêu lên:

- Thì ra anh hỏi ông Thắng
- Ông cho số điện thoại của mẹ em mà hoàn toàn không biết người anh cần tìm là em
- Nếu biết em là người đó, chắc ông ta không chỉ đâu

Dy gật gù:

- Anh cũng nghĩ vậy . Nhưng có những chuyện bàn tay con người không thể sắp xếp để đạt cho kỳ mục đích riêng của mình

- Anh muốn nói chuyện gì ?

- Người ta đã dựng lên màn kịch đánh ghen ngay công ty nhằm bôi nhọ em. Họ tưởng làm như vậy bà nội và anh sẽ xa lánh, khinh rẽ em

Nhìn Vân Sam, Dy nói tiếp:

- Họ đã sai lầm . Bà nội rất giận khi nghe anh kể đầu đuôi câu chuyện . Riêng anh không thể giữ mãi trong lòng tình cảm của mình . Hôm đó anh nói em là bạn gái của anh, là anh nói thật chứ không phải vì tình thế ép buộc . Em sẽ không từ chối nếu từ giờ trở đi, anh sẽ giới thiệu Sam như vậy với mọi người chứ ?

Giọng Vân Sam lạc hẳn đi:

- Em không biết

- Sao lại không biết ?

- Đừng ép em phải trả lời lúc này, khi trong nhà đang có nhiều chuyện không vui

Dy giữ hai bàn tay Sam trong tay mình:

- Nhưng em có nghĩ tới anh không ?

Cô khẽ gật đầu:

- Có và xót xa cho rằng em đang làm chuyện hái sao trên trời

Dy mỉm cười:

- Nếu anh là ngôi sao thì ngôi sao ấy đang tự nguyện rơi vào tay em. Hãy giữ lấy để anh còn lấp lánh trong mắt em nữa chứ

Vân Sam chớp mi, cô phụng phịu rút tay về, nhưng Dy tha thiết:

- Cho anh giữ tay em 1 chút nữa đi

Sam thấp thỏm:

- Mẹ sẽ thấy đó...

- Nhưng mẹ không rầy đâu

Vân Sam thở dài:

- Em lo lắm . Bác trai, cô Giao và cả bà nội nữa, sẽ nghĩ thế nào đây?

Dy trầm tĩnh:

- Không gì phải lo hết . Mọi chuyện cứ để cho anh

- Nhưng em vẫn lo

Ngoài cổng có tiếng kèn xe inh ỏi . Sam rút vội tay ra:

- Nhỏ Ảnh về

Rồi cô vội vàng ra mở cổng

Phóng xe vào, thắng rít trước mặt Dy, Ảnh hát hàm:

- Chào người đặc biệt . Anh đang nói gì với bà chị khờ khạo của tôi vậy ? Hừ! Anh mà làm khổ chị Sam thì chết với tôi đấy!

Dy chép miệng:

- Chị Hai em làm khổ anh thì có

Vẫn giọng điệu ngang ngạnh, Ảnh hỏi vặn:

- Phải thế không? Vậy vì ai mà chị Sam phải mang tai tiếng ? Than khổ sao mặt anh hạnh phúc thế kia?

Vân Sam vội nói:

- Mẹ chờ em trong nhà kìa

Vân Ảnh nheo mắt:

- Chị giải vây cho anh Dy rõ ràng nghen

Dứt lời, con nhỏ te te đi vào . Vân Sam thở phào nhẹ nhõm . Cô bênh vực em mình:

- Vân Ảnh hay nói vậy thôi chứ thương em lắm

- Anh biết . Chính vì thế nên mới xảy ra chuyện trong quán cà phê hôm nay

Vân Sam thắc thỏm:

- Chắc bà Sương và cô Giao tức giận lắm, nên vừa rồi bà nội em có tới đây bảo Vân Ảnh đi xin lỗi . Con bé đâu có chịu, thế là cả hai đứa tha hồ nghe mắng

Dy nói:

- Với tính cách đó, đời nào Vân Ảnh chịu xin lỗi . Nhưng chắc chắn Thảo Hương phải khiêu khích bằng những lời khó nghe lắm, nên Ảnh mới hất cà phê vào mặt như vậy

Vân Sam thở dài:

- Dầu gì Ảnh cũng không nên làm vậy . Đã không giải quyết được xung đột lại còn gây thêm mâu thuẫn . Thật em áy náy vô cùng

Dy nhỏ nhẹ vỗ về:

- Mọi chuyện riêng sẽ qua hết . Tin anh đi!

Sam im lặng trước sự chủ quan của Dy. Khác với suy nghĩ của anh, Vân Sam linh cảm mọi cái khó khăn của cô và anh dường như đang ở điểm khởi đầu.

Lòng Son Vãn Trọn

Chương 14

Bà Sương nhìn bà Giao, giọng khổ sở:

- Thấy Thảo Hương thất sở thân sơ mấy bữa nay chị chịu hết nổi rồi . Em tìm cách nào lôi thằng Dy về với nó giúp chị, không chắc nó

chết vì buồn rầu

Bà Giao thở dài:

- Bộ chị tưởng em không khổ sao? Đêm nằm ngủ không được, em vừa khổ vì thương Thảo Hương, vừa tức vì nghĩ tới con quỷ Vân Sam đó . Nếu nó đừng xuất hiện thì đâu đã vào đó cả rồi

Bà Sương ngập ngừng:

- Phải làm cách nào cho nó xéo đi mới được . Chị đã vì nể lời anh Thắng mà không làm rùm rộ con Ảnh làm phỏng mặt Thảo Hương, nhưn đâu phải vì vậy mà bỏ qua con Sam. Sau chuyện đánh ghen, càng ngày thằng Dy càng đeo cứng nó . Rõ ràng mình bị tổ trát rồi . Phải tính sao đây?

Bà Giao nhú mảy:

- Cách gì ? Thú thật, em chưa nghĩ ra

Nhìn bà Giao, bà Sương nói:

- Chắc phải nhờ em thôi Giao à . Em phải tới nhà Vân Sam gặp trực tiếp bà nội để nói thiệt hơn

- Sao lại gặp bà nội nó ?

- Nghe Thúy Hà nói bà cụ là người biết điều lại rất sĩ diện . Em tới nói khích vài ba câu, cam đoan bà sẽ bắt con Vân Sam rời xa thằng Dy ngay. Thúy Hà còn nói bà rất giận khi phong phanh biết con Sam sắp làm cháu nuôi người giàu có . Mình cứ dựa vào yếu điểm này đánh tới, thế nào cũng thắng

Im lặng hồi lâu, bà Giao hỏi:

- Được rồi . Em sẽ tới gặp bà nội Vân Sam. Nhưng chị có địa chỉ không?

- Thảo Hương biết mà . Nó sẽ ghi địa chỉ cho em

Nhìn đồng hồ, bà Giao nói:

- Em sẽ đi ngay bây giờ, chị gọi Thảo Hương xuống đây cho em hỏi chút chuyện

Phải đợi cả 5 phút bà mới thấy Thảo Hương ra tới với gương mặt bôi kem dưỡng da trắng toát dày cui như mặt nạ.

Con bé nói chuyện mà chỉ dám động đậy đôi môi, chắc nó sợ nhẵn gương mặt sấp

Bà Giao hỏi:

- Bà của Vân Sam là người như thế nào ?

Nhún vai, Thảo Hương nhép miệng:

- Bà khó chịu số một, nhỏ Hà có ưa gì bà già đó . Trước đây, bà ở bên nhà Vân Sam nhưng xảy ra cảnh mẹ chồng nàng dâu, đành phải về sống với con gái . Nhờ bà có tiền, nên ba nhỏ Hà cũng còn nể mặt Bà Giao cau mày vì cách nói năng vô giáo dục của Thảo Hương

Con nhỏ nói tiếp:

- Bà ghét mẹ Ngân lắm . Sau vụ mẹ ấy bị mẹ con dấn mặt, bà càng ghét mẹ ta thậm tệ . Giờ tới con Sam, con Ảnh càng khiến bà già nổi điên vì sĩ diện . Hôm đó bà có điện thoại hỏi thăm và xin lỗi con. Hà! Cháu hư tại bà mà

Bà Giao sốt ruột:

- Tóm lại, bà ta là người thế nào ?

- Rất khó chịu, khó chịu không thua gì bà nội anh Dy Thúy Hà là cháu ngoại còn ưa bà hồng vợ Nhưng bà hạp với con Sam lắm, nó chiều ý bà từng chút

Bà Giao gật gù:

- Vậy thì sẽ... đánh mạnh vào con Sam. Nó đâu muốn bà nội mình chết sớm để nhận người khác làm bà

Nhìn gương mặt trắng phơ của Hương, bà phẩy tay:

- Vào ngủ tiếp đi. Nhớ đừng vội ra nắng mà bị nám đó

Ra gọi taxi, bà Giao đưa địa chỉ nhà cho tài xế rồi bắt đầu tính toán phải nói làm sao để đánh động vào tự ái bà già để bà ta buộc Vân Sam phải rời xa Dy và bà cụ Vãng

Chộc tức bà già không phải chuyện khó, trái lại chiều chuộng bà ta mới là không dễ . Bà Giao tin mình sẽ thắng trong việc chặn Vân Sam đến gần Dy

Xe ngừng, bà bước xuống trước 1 căn nhà tương đối sang trọng, nhưng dĩ nhiên thua xa ngôi nhà của bà

Nhấn chuông, chời không lâu, bà đã thấy 1 con bé trạc tuổi Thảo Hương bước ra.

Mỉm cười đầy thiện cảm, bà cất giọng :

- Cháu là Thuỷ Hà ?

- Dạ, vâng ạ.

- Cô là cô của Thảo Hương.

Thuỷ Hà nhanh nhẹn đẩy cửa sang một bên.

- Cháu mời cô vào, Hương vừa gọi điện cho cháu xong.

Bà Giao chép miệng :

- Con bé nhanh nhẩu quá.

Thuỷ Hà nói :

- Vâng . Thảo Hương sợ ngoại cháu bị bất ngờ ạ.

Bà Giao rửa thềm Thảo Hương trong bụng.

- Đồ ngu ! Chưa đánh nhau mà... đối phương đã biết tất cả rồi . Thật là hậu đậu !

- Bà cháu đang chờ cô đấy ạ.

Bỗng dưng bà Giao thấy hơi rụt rè khi bước qua ngưỡng cửa phòng

khách.

Ngồi xuống bộ trường kỷ bằng mun đen bà chợt thấy lạnh khi nghe giọng phụ nữ lớn tuổi vang lên từ bên trong.

- Hà ! Rót nước mời khách . Rót trà nhen.

Cái giọng rin rít này chắc hẳn bà đã từng nghe và từng khốn đốn vì nó . Nhưng lý nào... Không ! Không phải đâu . Trấn tĩnh lại, bà Giao nôn nóng nhìn ngay cửa buồng nơi một bà lão vẫn còn rất khỏe bước ra.

Bà Giao đứng bật dậy như vừa chạm phải lửa . Người lạnh toát, bà bấu chặt mười đầu ngón tay vào cái ví da cá sấu hoa cà đắt tiền, miệng không nói được lời nào, dù một câu chào xã giao thông thường.

Bà không đời nào ngờ sẽ gặp lại bà ta ở đây, lại trong tình huống này, dù trước đây bà đã từng bỏ công và nhờ người dò la tung tích. Không biết bà ta đã nhận ra người đối diện là ai chưa mà con mắt già cứ nheo nheo soi mói . Trên gương mặt bà đã đổi thay khá nhiều so với hai mươi mấy năm về trước, đôi mắt của bà ta vẫn còn rất sắc, khiến cho bà Giao nhớ lại cái nhìn lạnh tanh của bà ta khi bà gặp lần đầu . Thời gian đều chồng chất lên cả hai người, nhưng suốt đời bà luôn bị ám ảnh bởi ánh mắt ghê lạnh ấy.

Giọng Thuỷ Hà vang lên :

- Mời cô Giao uống trà ạ.

Hai người đàn bà như bưng tĩnh . Bà Năm cao lời hỏi :

- Cô là cô Giao ?

- Dạ vâng.

Bà Năm gật gù :

- Tên thì trước đây tôi có quen, nhưng người thì không phải . Cô đến chắc vì chuyện xích mích của tụi nhỏ ?

Bà Giao như nghẹn lời . Bà không muốn nhưng rõ ràng đã rơi vào thế bị động, giống y ngày xưa . Thế nhưng bây giờ đâu phải ngày xưa, bà cũng chả còn là cô gái mới mười sáu tuổi . Bà Năm đã lên tiếng ngằn ngang bà ta không hề quen biết bà, vậy thì sao không... cạ tàoáo máng ? Phải cho bà ta biết Quỳnh Giao bây giờ là bà Tổng giám đốc, chứ không phải một con bé nghèo xác xơ hồi đó . Bà phải uốn ba tấc lưỡi để hạ nhục bà già này cho hả . Chả phải bà từng tìm bà ta để làm chuyện này mà tìm không ra và bà tưởng bà ta đã đi nước ngoài sao ? Nhưng bà chưa kịp nói gì, bà Năm đã lên tiếng :

- Tôi rất tiếc về những gì xảy ra cho cả đôi bên . Bọn chúng lớn rồi, nhưng vẫn lười lười như trẻ con . Vân Ảnh nhà tôi phải tội nóng nảy, nhưng nó là đứa rất biết điều, nó chưa bao giờ có hành động như

vừa rồi với bất kỳ ai . Hôm trước, tôi và Thuỷ Hà có tới thăm Thảo Hương rồi . Con bé cũng chẳng bị gì nặng như tôi tưởng.

Nhìn bà Giao với vẻ khiêu khích, bà Năm nói tiếp :

- Tôi chắc Thảo Hương nhà cô đã nói những lời khó nghe dữ lắm nên Vân Anh mới phản ứng mạnh như vậy . Thôi thì hòa, coi như đó là bài học mà đứa nào cũng cần rút kinh nghiệm để khôn ngoan hơn trong đối xử.

Bà Giao nuốt nước bọt . Miệng lưỡi bà ta vẫn ngọt sớt, nhưng sắc bén, ràng buộc . Bà ta khôn ngoan đánh đồng phần lỗi chia đều cho cả hai chớ không nhận chỉ cháu mình có lỗi đã hất cà phê vào mặt Thảo Hương.

Bà Năm lim dim mắt :

- Tôi nói vậy đâu có sai phải không cô Giao ?

Bà Giao dò dẫm từng lời :

- Cháu tới đây không vì chuyện của Anh và Thảo Hương, vì suy ra, đứa nào cũng có lỗi.

Bà Năm chống tay dưới cằm :

- Vậy là vì Vân Sam rồi . Chắc ! Chuyện này khó đây.

Bà Giao mỉm cười :

- Bác là người sống nghiêm khắc, lấy đạo đức làm đầu, chắc bác không thể chấp nhận việc con cháu mình cướp tình yêu, phá hạnh phúc của gia đình người khác ?

Bà Năm gật đầu :

- Đúng vậy . Tôi còn không chấp nhận những chuyện khác nữa, chắc cô biết mà.

- Vâng, cháu biết . Tin rằng bác không dung túng con cháu, nên cháu mới đến đây nhờ bác khuyên can Vân Sam . Con bé ấy cả tin và đại dốt quá, nên mới bám lấy Vũ Dy nhà cháu với ảo tưởng thằng bé yêu nó . Thật ra, gia đình cháu và gia đình Thảo Hương đã định ngày hỏi cưới cho hai đứa từ lâu rồi . Vân Sam chen vào giữa với ý đồ kiếm chác thật không hay chút nào.

Bà Năm chỉ hơi nhú mày nhưng mặt không hề đổi sắc :

- "Ý đồ kiếm chác" nghĩa là sao ? Tôi chưa hiểu ý cô.

Bà Giao khinh khỉnh :

- Nó thấy gia đình cháu giàu nên theo nịnh bợ mẹ chồng cháu tức bà nội của Dy để bà cụ nhận nó làm cháu nuôi . Bà cụ là người hiền từ nhân đức nên sá chi chuyện đó . Với bà nhận một chục đứa cháu nuôi còn được nữa là mỗi Vân Sam . Nhưng nó lại quá thủ đoạn khi tìm cách săn đón quyến rũ Dy . Nó muốn đặt chân vào gia đình giàu có này với danh phận khác danh phận cháu nuôi . Hà ! Thật là nhục

nhã khi cách đây không lâu có người tới tận nơi Vân Sam làm việc để đánh ghen . Điều đó cho thấy cháu gái bà chẳng tốt lành gì trong chuyện trai gái lằng nhằng . Vân Sam cần tiền chứ gì . Cháu sẵn sàng thí cho nó một món tiền lớn với điều kiện nó tránh xa gia đình cháu ra . Nếu không thì đừng có trách.

Bà Năm im lặng nhìn xoáy vào gương mặt gương dương tự đắc của bà Giao . Trái tim bà như nát ra vì những lời vừa nghe . Đúng là những lời cay độc và oan nghiệt . Bà từ tốn bảo :

- Thì ra "Ý đồ kiểm soát" của Vân Sam là như vậy . Nè ! Cũng là phận đàn bà với nhau, cô có quá lời không khi nói như thế với cháu tôi ? Con bé còn non nớt như chim mới ra r ràng ,nó không đủ gian xảo để làm những chuyện như cô nói đâu.

- Ấy là tại bác không biết đó thôi . Vân Sam giống như mẹ nó, chuyên môn...

Bà Năm quắc mắt lên :

- Đủ rồi ! Đồ độc ác, vô lương tâm . Nó không hề giống mẹ nó, không giống một chút nào.

Bà Giao cười nhẹ :

- Bác luôn có thành kiến với con dâu . Ý bác là mẹ nó xấu còn nó thì tốt chứ gì ? Là một đудар cả bác ạ . Cháu rất tiếc phải nói những lời xúc phạm đến gia phong nhà bác . Bác đừng buồn.

Bà Năm đỏ bừng mặt nhưng sau đó bà nhanh chóng lấy lại bình thản.

- Tôi chẳng có gì phải buồn vì tôi biết cô là người thế nào . Tôi tin chắc chắn những lời vừa rồi của cô là dối trá . Nghe rõ đây, . Tôi sẽ không để Vân Sam đến gần gia đình chồng cô, nhưng không phải vì những gì cô nói mà vì lý do khác . Bây giờ ra khỏi nhà tôi ngay , và đừng bao giờ để tôi thấy mặt một lần nữa.

Đứng dậy, bà cao giọng :

- Thuỷ Hà mở cửa cho khách về.

Bà Giao ngần ngừ chưa đứng lên . Bà con` muốn hỏi, muô"n biết đôi điều, nhưng vừa rồi thói tự cao, ngạo mạn đã khiến bà bỏ qua . Giờ thì muộn rồi, bà Năm không đời nào nói điều bà muốn biết.

Trái tim bà chột nhối lên khi sực nhớ tới điều thiêng liêng đó.

Bà ngập ngừng :

- Cháu muốn biết...

Bà Năm khoát tay :

- Cô sẽ không được biết gì hết.

Dứt lời, bà vịn tay vào vách chậm chạp đi vào nhà, mặc kệ bà Giao đứng như tượng đá.

Thủy Hà ngơ ngác nhìn hai người . Nãy giờ nó nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện giữa hai người và thấy ngơ ngợ điều gì đó rất lạ . Nó nghĩ cuộc nói chuyện phải kéo dài với những gút mắc giữa kết tội và giải thích . Nhưng mọi việc không phải như vậy . Hai người ngắn gọn quá sức tưởng tượng . Ngoại vốn dài dòng và nhiều lời, ấy thế mà...

Bà Giao bông như bưng tĩnh :

- Cô về đây.

- Vâng, cô về a.

Bước đi như người mộng du, bà lên chiếc taxi vẫn còn đang chờ để về nhà.

Người bà gặp trong sân vườn là Vân Sam . Nó đang nhớn nhoe bên chậu hồng bạch như nó là chủ nhà không bằng.

Lòng căm ghét chột bùng lên như cỏ khô gặp lửa, bà rít từng lời qua kẽ răng :

- Đúng là dày mặt ! Cô làm gì ở nhà tôi vậy ?

Vân Sam nhỏ nhẹ :

- Cháu chào cô . Anh Dy bảo bà không được khỏe , nên cháu... cháu...

Bà Giao cười khẩy :

- Tôi từ nhà bà nội cô về, bà ấy cũng chả khỏe đâu, về chăm sóc bà của mình vẫn dễ coi hơn lảng vảng ở đây để chờ bố thí.

Mặt Vân Sam tái hằn đi :

- Cô tới nhà nội cháu làm gì ?

Bà Giao chột hả hê :

- Để cho bà ta biết về con dâu, về cháu nội của mình toàn là thứ gái bao trá hình . Hừ ! Dâu thì vắng chồng, nhịn không nổi nên cặp đại một gã đàn ông, vừa giải khuây vừa kiếm tiền . Cháu thì cũng dĩ hòa không thua.

Tại Vân Sam ù đặc, cô ú ớ :

- Cô không được nhục mạ mẹ tôi.

Bà Giao như phát cuồng khi nhớ tới gương mặt lạnh tanh vô cảm của bà Năm . Ghét bà ta bao nhiêu, bà càng muốn trút vào Vân Sam bấy nhiêu.

Bà nanh nọc :

- Tôi cứ nói cô làm gì được nào ? Cô tưởng dựa vào thằng Dy được à ? Nó mà yêu thương gì cô, chẳng qua nó vì bà cụ thôi . Đừng tưởng bỏ, đồ đứa mồm mà chòi mâm son . Cô mà vào được ngôi nhà này thì tôi đi bằng đầu . Bất

cứ giá nào, tôi cũng phải cho mẹ con, bà cháu nếm mùi đau khổ ,

nhục nhĩ . Còn bây giờ thì xéo ngay . Tôi lợm giọng vì nhìn thấy cô. Vân Sam sững sờ nhìn bà Giao . Trông bà như một người động kinh khiến cô hết sức sợ hãi . Lùi sát vào tường, cô hồn hển thở . Sao bà ấy lại ghét cô đến thế ? Cho dù cô có lỗi đã khiến Thảo Hương buồn đi chẳng nữa, bà cũng đâu cần nhảy đồng đồng với Sam như thế.

Bà Giao méo xệch mồm :

- Tôi ghét cô lắm ! Ghét lắm !

Vân Sam chạy vội tới chỗ dựng xe đạp . Cô dắt xe ra cổng rồi cầm đầu đạp đi . Bà Giao ngồi phịch xuống ghế đá, người bưng bưng như sốt . Tay run run bà rút khăn giấy lau mồ hôi và từ từ bình tâm trở lại. Lẽ ra vừa rồi bà không nên làm thế với Vân Sam, nhưng bà bị kích động vì cuộc gặp lại quá bất ngờ kia . Vân Sam đã khiến bà nghĩ tới Quỳnh Như, đứa con gái duy nhất mà bà đã từ bỏ . Quỳnh Như bây giờ đang ở đâu ? Nhất định bà sẽ tìm cho ra nó . Dù Như sống bên Mỹ đi chẳng nữa, nó cũng chưa chắc giàu có như nhiều người vẫn ảo tưởng . Trong khi bà thừa tiền của, bà sẽ cho nó tất cả .Nó ở Mỹ bà cũng kéo nó về Việt Nam được như thường . Có tiền, chuyện gì người ta cũng làm được . Quỳnh Như phải thừa hưởng những gì bà có chứ không thể là Vân Sam.

Càng nghĩ, bà càng ghét con quỉ ấy thậm tệ . Bà ghét vì nói là cháu nội bà Năm, bà ghét vì nó được bà Văng thương yêu trong khi bà không được chút xíu tình cảm nào của hai người đàn bà đó . Cả hai bà mẹ chồng đều ghét bỏ, thậm chí khinh bỉ bà... Bà căm hận họ, căm hận họ.

Ngày xưa, nếu bà Năm đừng quá nghiệt ngã, bà đã không bỏ đứa con chưa tròn thôi nôi để đi tìm cuộc sống khác cho mình . Cho dù hiện giờ Quỳnh Như ở đâu, nó vẫn thiếu tình mẫu tử, nó đâu được thương yêu như Vân Sam . Nó... chắc nó rất hận vì bà đã vứt bỏ nó . Bản năng của người mẹ phút chốc chột sống lại trong trái tim từ lâu chỉ chứa đựng toàn những toan tính làm giàu của bà Giao . Bà khát khao tìm được Quỳnh Như bằng mọi giá.

BV trong nhà lọ mọ bước ra . Mắt dáo dác bà hỏi trống :

- Vân Sam đâu ?

Bà Giao mí môi căm ghét :

- Nó về rồi.

Động mạnh cây gậy xuống nền gạch, bà bực dọc :

- Sao lại về kỳ vậy ? Chị đã nói gì với con bé.

Mặt đanh lại, bà giao đồng dục :

- Tôi đuổi nó đấy ! Hừ ! Thứ con gái mất nết ấy không có chỗ đứng

trong ngôi nhà này.

BV nhìn bà Giao từ đầu đến chân với vẻ ngạc nhiên :

- Chị dám làm thế à ? Chị là ai trong ngôi nhà này ? Là bà chủ hả ?
Hừ ! tôi còn sống sờ sờ ra đây thì đừng hòng tác yêu tác quái nghe .
Đi tới nhà Vân Sam xin lỗi rồi mời nó trở lại cho tôi.

Khoanh tay trước ngực, mặt khinh khỉnh, bà Giao gằn giọng :

- Tôi là vợ anh Chánh, là bà Tổng giám đốc chứ không phải người
hầu của bà và thằng Dy . Từ giờ trở đi đừng sai khiến tôi như thế .
Thối nhین nhục qua rồi . Tôi không muốn thấy con yêu nữ Vân Sam
trong ngôi nhà của mình.

BV sững sờ mất cả phút rồi mới lắp bắp :

- Mày giỏi lắm ! Tao sẽ bảo thằng Chánh bỏ mày thử xem còn dám
xưng hô là bà Tổng giám đốc không . Hừ ! Đừng trở mặt với tao.

Bà Giao cười khẩy :

- Tôi đang muốn được chồng bỏ đây . Hà ! Ra tòa ly dị, tài sản chia
đôi, tôi đâu có lỗ lã gì so với hai mươi năm làm mọi cho bà.

BV nghẹn cả ngực :

- Mày... mày đúng là rắn độc.

Bà Giao thản nhiên :

- Sống chung với rắn độc bao nhiêu năm, bà cháu bà chưa bị cắn là
may . Bà mà không sắp xếp để thằng Dy lấy Thảo Hương, thì tôi sẽ
ly dị Ông Chánh . Lúc ấy thử xem công ty này, tài sản này sẽ như thế
nào ? Mọi thứ chia đôi, tôi sẽ lợi to, nhưng con cháu bà sẽ phá sản
đó.

Bỏ mặt bà Văng mặt trắng bệch không còn một hạt máu, bà Giao
dẫn gót giày cao gót đi về phòng mình.

Vừa rồi phải bà "Giận cá chém thớt" không ? Bà trút sự căm hận của
mình vào Vân Sam đã đành, bà còn "dám" chống đối lại bà mẹ chồng
độc đoán nữa mới đáng... nể chứ.

Nhưng chuyện gì cũng có giới hạn . Tới lúc này bà phải vượt qua
giới hạn ấy thôi . Bà phải lo cho bà và Quỳnh Như nữa.

Với tay lấy cái di động nhỏ xíu bà nhấn số của ông Thắng và chờ .

Bà sẽ nhờ ông... moi tin từ "mối tình đầu" của ông để biết Quỳnh
Như đang ở đâu . Có thể là khó, song đàn bà là sinh vật nhẹ dạ cả
tin nhất, với mồm mép của mình, chắc chắn ông Thắng sẽ khai thác
được thông tin từ bà Ngân.

Vân Sam nhắc điện thoại, giọng Dy nồng nàn :

- Em đang làm gì đó bé cưng ?

Sam chớp mắt . Cô không biết phải trả lời sao với Dy đây . Chả lẽ
bảo cô đang nằm vật nằm vạ vì buồn, vì giận khi nhớ lại những gì

bà Giao đã gây ra cho cô và bà nội.

Dy có vẻ lo lắng :

- Sao không trả lời anh ?

Sam ngập ngừng nói dối :

- Em nghe nhạc và cũng thắc mắc không biết anh làm gì.

Dy cười khẽ :

- anh đang rối bù đầu vì công việc . Anh đang truy cập dữ liệu để kiểm tra toàn bộ tài chánh của công ty.

Sam nhú mày :

- Có vấn đề gì không ổn hả Dy ?

- Thì cũng có . Anh sẽ kể với em lúc rảnh . Giờ anh đang bận lắm.

- Vậy mà còn gọi điện.

Dy âu yếm :

- Nhớ quá chịu không nổi.

Sam dài giọng :

- Xấu...

- Nhớ người yêu mà xấu à ?

Sam cong môi :

- Xấu hổ ấy...

- Anh chỉ sợ không có em thôi chứ sợ gì xấu hổ... Sam nè !

- Dạ.

- Tới thăm nội một tí hộ anh . Bà bệnh rồi.

Vân Sam hỏi :

- Sao lại bệnh ạ ?

Dy thở dài :

- Chắc là giận cô Giao . Không biết hai người... đụng độ vấn đề gì mà khác với những lần trước anh hỏi nhất định không nói . Ôm tức rồi lên máu . Khổ ghê ! Em tới chút với nội nhe bé cưng . Có em chắc nội sẽ khoẻ ngay.

Vân Sam thắc mắc :

- Nội em cũng đang mệt . Anh biết tại sao không ? Cô Giao đã đến nói gì đó với nội... Khi cô ấy về, bà cũng lên máu . Qua điện thoại ,nội cấm em không được đến nhà anh .. Em không dám đến đâu, nhớ cô Giao điện thoại mách nội, bà mà có bề gì, em không gánh nổi hậu quả.

Dy im lặng rồi trầm giọng :

- Anh hiểu rồi . Tối nay, nếu xong việc sớm , anh sẽ ghé . Mình sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Sam cắn môi nói dối thêm một lần nữa :

- Có ba em về . Anh đừng ghé ! Vào lúc này không tiện cho mọi cuộc

hẹn hò thăm viếng.

- Không nhìn thấy em, anh không chịu nói.

Vân Sam vờ giận dỗi :

- Lại nữa rồi.

Dy thở dài :

- Thôi đành chịu vậy . Nhớ em lắm.

Sam nghe giọng mình nghèn nghẹn :

- Em cũng nhớ anh.

Gác máy, cô chỉ muốn rơi nước mắt vì những lời dịu êm của Dy.

Hôm qua đang bị sốc khi từ nhà Dy đạp xe về, cô càng sốc hơn khi nhận điện thoại của nội.

Bà vừa nói vừa thở hổn hển khiến Sam chỉ sợ bà bị đứt hơi . Không nhiều lời như thường ngày, bà ngắn gọn nhưng dứt khoát lạnh lùng :

- Nội sẽ đứt mạch máu chết nếu con còn giao du qua lại với bà cháu thẳng Dy . Nội không dọa đâu.

Sam đã kêu lên :

- Nhưng tại sao ạ ?

- Không hỏi nhiều . Nội bảo cấm là cấm . Lý do đương nhiên có, nhưng con không cần biết.

Trái tim cô nhức nhối khi nhớ lại cảm giác tê đau lúc đó . Cô phải rời xa người mình yêu thương mà không biết lý do .Thiệt là vô lý, thiệt là bất công.

Tất cả cũng vì bà Giao . Bà ta quá ác khi một lúc làm khổ sở người già lẫn người trẻ . Mà tại sao bà ta lại ghét Sam ?

- "Tôi ghét cô lắm . Ghét lắm "

Gương mặt cùng lời nói của bà Giao lúc đó như nói lên rằng bà và cô như đã từng có mối thù truyền kiếp . Sao thế nhỉ ? Sam không hiểu nổi . Có những người vừa mới nhìn thoáng qua đã yêu, yêu như từ đời nào . Cũng có những người mới gặp thôi đã ghét, ghét thấu xương mà không biết vì sao . Phải Sam là khắc tinh của bà Giao không, mà mới gặp cô bà đã ghét rồi ? Cũng may bà cụ Văng quý Sam nên bà không ngăn được Dy thương yêu cô . Cô phải làm sao thuyết phục nội mình đừng vì dị ứng với bà Giao mà ghét bỏ Dy mới được.

Điện thoại reo, Sam bắt máy . Một giọng phụ nữ vang lên :

- Cho dì Kim Em gặp mẹ đi con.

- Dạ.

Vân Sam không thích bà Kim Em vì bà ta hay rủ mẹ đánh bài nhưng cô không thể không gọi mẹ được.

Nhắc ống nghe lên, bà Ngân chẳng tỏ chút hào hứng nào

- Bữa nay mình không chơi đâu.

Bà Kim Em cười ha hả trong máy :

- Ai rủ bà đánh bài đâu ? Ra quán phở nhậu đuôi bò với tôi và bà Diễm.

- Sao tự nhiên hai bà lại quây như vậy ?

- Đùa thế thôi . Tôi có tí chuyện muốn hỏi thăm bà . Chuyện quan trọng à nghe.

- Tôi sẽ ra . Cứ chờ đi.

Bà Ngân gác máy :

- Chờ Vân Ảnh về, hai chị em ăn cơm với nhau, mẹ ra quán của dì Diễm một chút.

Không đợi Sam thất mắc , hỏi han thêm câu nào, bà mặc đồ bỏ đi ra quán phở . Chẳng biết chuyện gì mà bà Em bảo là quan trọng . Chưa đoán ra, nhưng bà Ngân tin chắc chuyện này có liên quan tới ông Thắng . Bà lạ gì vai trò trung gian của bà Kim Em cơ chứ.

Bà ta đã bắt cầu để ông anh mình gặp lại bà, nhỏ to năn nỉ bà đừng giận ông Thắng chuyện xảy ra ở nhà hàng Hoàng Hồng, cũng như đã giảng hòa chuyện của Vân Sam, Vân Ảnh . Tánh tình vui vẻ, xởi lởi, bà Kim Em khéo vuốt giận người khác và cũng khéo làm người khác móc hết ruột gan ra tâm sự.

Tới quán, bà Ngân thấy bà Kim Em ngồi một mình với lon ba mươi ba trước mặt, còn bà Diễm đang đứng cạnh thùng nước lèo.

Ngồi xuống đối diện, bà hỏi ngay :

- Chuyện gì chứ ?

Bà Em ồm ồm :

- Chuyện tình cảm ấy mà.

Bà Năm thất mắc :

- Của ai ?

Hất mặt về phía bà Diễm, bà Em cười cười :

- Đó !

Bà Năm hoang mang :

- Chuyện của bà, tôi biết gì mà hỏi.

- Thì cứ nghe đã.

Bà Diễm nhìn vào nhà gọi to :

- Mai Cúc ! Ra coi hàng.

Chùi tay vào cái tạp dề lốm đốm dầu mỡ, bà Diễm ngồi xuống cạnh bà Ngân . Chẳng cần rào đón gì ráo, bà Diễm vào thẳng vấn đề :

- Nghe nói bà vợ trước của anh Hai Nghiêm có với ảnh một đứa con . Khi ảnh đi nước ngoài, mất liên lạc với gia đình, bà vợ tưởng ảnh chết nên mới để đứa nhỏ lại cho bên bà nội rồi bỏ đi biệt tăm . Đứa

bé tên Quỳnh Như ấy bây giờ ở đâu, em biết không Ngân ?

Bà Năm lắc đầu nhanh thật nhanh :

- Em không biết . Chưa bao giờ em nghe nói về Quỳnh Như nào cả .
Sao tự nhiên chị lại hỏi chuyện này ?

Bà Kim Em nhìn xoáy vào mặt bà Ngân :

- Là dâu con trong nhà, sao chị lại không biết nhi?

Bà Năm chậm rãi nhả từng lời :

- Từ khi anh Sinh cưới tôi cho tới nay, tôi chưa bao giờ nghe nói về
đứa nhỏ nào hết . Chị muốn biết cứ hỏi thẳng bà nội Vân Sam.

Bà Điểm chép miệng :

- Hỏi được thì chị đã hỏi rồi.

Bà Năm nhú mày :

- Nhưng để làm gì ?

Bà Kim Em thở dài :

- Chả giấu chị làm chi . Mẹ của đứa nhỏ nhờ chị Điểm hỏi thăm tin
con.

Bà Năm tò mò :

- Chị không giận bà ta sao mà nhận lời ?

Bà Điểm thật thà :

- Chuyện xưa lắc xưa lơ, tôi với anh Hai Nghiêm vô duyên thì thôi,
người đàn bà đó có duyên cũng không sống đời với anh được . Thôi
thì làm phước hỏi giùm chị ta...

Bà Năm cười khẩy :

- Nếu đúng bà ta dứt bỏ núm ruột của mình, bây giờ còn hỏi làm gì .
Hai mươi mấy năm rồi.

Bà Kim Em nhỏ nhẹ :

- Nói vậy chị có biết Quỳnh Như phải không ?

Bà Năm mím môi :

- Có . Bà nó rước sang Mỹ rồi.

Bà Kim Em hỏi tới :

- Lâu chưa ?

Bà Năm nói :

- Lúc gia đình chúng tôi còn ở Vĩnh Long . Từ đó đến nay, con bé
chưa về lần nào vì bà nó cũng chả khá giả gì nơi xứ người.

Bà Em buột miệng :

- Mẹ nó thừa sức rước nó về chơi, bà ta rất giàu.

Bà Năm hỏi :

- Chị biết rành về bà ta vậy sao? Bà ta là ai vậy ?

Bà Em giả lả :

- Tôi không tiện nói tên, có điều bà rất giàu, nhưng lại không có đứa

con nào ngoài Quỳnh Như.

- Cho nên muốn tìm lại đứa con đã vứt bỏ ? Chị nói với bà ta đừng khuấy động con mình vì nó tưởng mẹ nó chết từ lúc nó mới được sinh ra . Tôi về đây.

Bà Năm bước thật nhanh ra khỏi quán.

Bà thầm khen mình vừa rồi đã giữ được bình tĩnh và nói dối lưu loát để bây giờ mới run vì đã giữ được bí mật về đứa bé.

Tới buồng điện thoại công cộng, bà gọi cho mẹ chồng vì không muốn Vân Sam, Vân Ảnh biết chuyện này.

Giọng bà Năm mệt mỏi vang lên :

- Gọi mẹ làm chi ?

Bà Năm ngập ngừng :

- Có người muốn biết về Quỳnh Như.

Bà Năm hỏi ngay :

- Rồi con nói sao ?

- Con bảo Quỳnh Như sang Mỹ rồi.

- Tốt lắm . Mẹ cảm ơn con đã giữ kín chuyện này . Mẹ không nghĩ nó dám tới hỏi con về Quỳnh Như nên đã im lặng.

Bà Năm kêu lên :

- Mẹ biết trước rồi à ? Sao không nói gì với con hết vậy ?

- Đã bảo mẹ không nghĩ nó dám hỏi con mà.

- Nhưng "nó" là ai ?

- Ủa ! Chớ con nói ai muốn biết về Quỳnh Như ?

Bà Năm liền vắn tắt kể lại cho bà Năm nghe đầu đuôi.

Bà chép miệng :

- Nó là Quỳnh Giao, mẹ kế của thằng Dy quen con Vân Sam đấy.

Bà Năm bịt miệng :

- Ối trời ! Là nghiệp chướng.

- Nó không dám trực tiếp hỏi con về đứa nhỏ vì sợ bên gia đình thằng Dy biết nó từng bỏ chồng bỏ con . Nó là một người nhẫn tâm thủ đoạn và tham lam . Mẹ không muốn nó tìm lại được cái nó đã đành đoạn dứt bỏ . Nó không xứng đáng được làm mẹ.

Bà Năm nói :

- Con hiểu rồi ! Thì ra mấy hôm nay mẹ bệnh là vì bà Giao.

Giọng bà Năm nghẹn ngào :

- Mẹ chỉ tội nghiệp con nhỏ... Thôi mẹ gác máy đây . Kẻo chúng nó nghe được thì tội.

Bà Năm trả tiền điện thoại rồi chậm rãi về nhà . Dường như đây là một trong những cuộc nói chuyện êm ái, thân thiện ít ỏi mà bà có được với mẹ chồng.

Tuy bà có tật ham đàn đúm, ham vui với bạn bè nhưng bù lại, bà đã hết lòng vì gia đình chồng . Chưa bao giờ bà kể lể công sức mình, được một cái chồng bà rất hiểu và quý bà.

Bà Năm chỉ thoáng giận lên lại mắng bà với Vân Ảnh rồi lại thôi . Có lẽ sắp tới bà sẽ năn nỉ mẹ chồng về ở với mình . Ở bên này , bà Năm sẽ được Vân Sam chăm sóc chu đáo hơn . Trong một gia đình có già có trẻ, có lớn, có bé vẫn tốt hơn vì người già dù khó khăn cỡ nào cũng là cánh chim đầu đàn không thể thiếu được.

Lòng Son Vẫn Trọn

Chương 15

Vân Sam vừa bước vào quán Tương Phụng thì trời đổ mưa . Chẳng tốn công tìm kiếm quần quanh, cô thấy bà Giao ngồi ở góc quán .

Trong cái áo màu đỏ, bà chói chan, rực rỡ lẫn quyền y ,sang trọng so với một cô gái ngơ ngác, đơn giản, tầm thường như Sam.

Hất hàm thay lời mời ngồi, bà nhếch mép :

- Tôi tưởng cháu không tới chứ.

Sam có vẻ mệt mỏi :

- Cháu đang bị cảm, nhưng đã hứa với cô cháu đâu thể sai . Cháu xin lỗi đã tới trễ.

Bà Giao khinh khỉnh :

- Bệnh à ! Không phải là ốm nghén đấy chứ ?

Vân Sam :

- Nếu cô gọi cháu tới để nói những lời như thế thì cháu không thể tiếp tục đâu.

Bà Giao ngạo nghễ :

- Chẳng qua tôi muốn khẳng định một vấn đề để nhẹ lòng khi bắt đầu câu chuyện sắp tới.

Sam ngơ ngác :

- Cô muốn khẳng định vấn đề gì ?

Bà Giao trắng trợn :

- Cháu không định trói buộc chân cẳng thằng Dy bằng một cái thai ấy chứ ?

Vân Sam đứng phắt dậy, nhưng bà Giao đã gần :

- Ngồi xuống ! Làm gì tự ái thế ? Mà nhiều tự ái cũng tốt.

Vân Sam cắn hờn nhìn người đàn bà đang trước mặt anh . Đường

như bà ta sống bằng hận thù hay sao mà lời nào tuông ra cũng độc địa.

Cô hỏi :

- Cháu chỉ đáng là con cô, sao lúc nào cô cũng hằn học, ghét bỏ cháu chứ ?

Bà Giao chậm rãi đáp :

- Đơn giản vì cháu làm lỡ dở nhiều cái gọi là kế hoạch của tôi . Cụ thể là việc chọn vợ cho Dy . Nó là người thừa kế duy nhất nên vợ nó phải do gia đình quyết định . Hoặc giả chuyện bà cụ nhà tôi muốn nhận cháu làm cháu nuôi . Về mặt tình cảm thì tốt, nhưng về mặt luật pháp rắc rối lắm . Vợ chồng tôi không muốn cả hai chuyện cháu không thể tiến tới với Dy, cũng không thể làm cháu... chít gì của bà cụ . Vợ chồng tôi sẽ cho cháu một số tiền, một công việc làm tương đối với điều kiện phải tránh xa chúng tôi.

Vân Sam nói :

- Cháu nghĩ cô không phải người quyết định chuyện vợ con của anh Dy, cũng như quyền nhận một ai đó làm cháu nuôi của bà cụ.

Bà Giao mỉm cười :

- Dy đã nói thế chứ gì ? Nó đang mù quáng vì yêu mà . Cháu nên nhớ, với đàn ông, sự nghiệp là trên hết . Yêu chỉ là một trò vui, một giai đoạn bốc đồng thôi . Đâu phải Dy chưa từng yêu . Trái lại, nó qua nhiều cuộc tình rồi, và cuộc tình nào cũng hết sức chóng vánh.

Vân Sam ngắt ngang lời bà :

- Nếu vậy, cô đâu cần phải gặp riêng cháu để thương lượng như một cuộc mua bán.

Bà Giao hơi khựng lại :

- Khá lắm !

Sam chắc chắn :

- Cháu tin là anh Dy thật lòng với cháu.

Bà Giao mỉm cười bí hiểm :

- Từ chỗ thật lòng đi đến chỗ thành vợ chồng, coi bộ xa lắm . Nếu Dy không đồng ý người vợ do chính tôi chọn là Thảo Hương, con gái ông Thắng tôi sẽ ly dị với ba nó . Hà ! Nghe ra chuyện này thật buồn cười phải không ? Chắc cháu biết khi ly dị, tài sản hai vợ chồng chia đôi . Hai mươi mấy năm là vợ dù không có của, tôi cũng có công . Nếu sản nghiệp này chia đôi, đâu chỉ mình Dy, mà cả gia đình nó cũng sạt vì cái sứt chia đôi này đó.

Vân Sam thật sự hoang mang . Cô không biết lời bà Giao nói là đúng hay sai, nhưng nghe qua đã thấy bà là người sống vì tiền . Vì tiền bà bất chấp hạnh phúc, tình yêu của người khác . Bà lấy đồng tiền làm

phương tiện o ép người khác theo ý mình.

Bất giác Vân Sam rùng mình . Cũng có thể cô lạnh vì bên ngoài trời mưa to, cô lại đang cảm khá nặng , cũng có thể vì cô ghê sợ bà Giao.

Giọng bà ta lại vang lên, nhỏ đều nhưng lại mạnh đủ át tiếng sấm sét ùng ùng trên cao.

- Đa số cổ đông trong công ty là thân cận của tôi , nếu có được nửa tài sản , tôi mua lại công ty của ba thằng Dy dễ như trở bàn tay . Lúc đó thì Dy có còn giữ ý định cưới cháu hay không cũng lỡ dở cả rồi . Rồi sau đó thì sao ? Dy sẽ khóc hận, còn cháu sẽ nếm mùi đau khổ chứ chả biết thế nào là hạnh phúc.

Sam kêu lên :

- Tại sao cô phải làm thế ? Dy không yêu Thảo Hương, ảnh và Hương sẽ thế nào nếu lấy nhau.

Bà Giao thần nhiên :

- Trên đời này, chán vạn cuộc hôn nhân không tình yêu . Mãnh lực của đồng tiền sẽ lấn áp mãnh lực của tình yêu.

- Cháu không tin.

Bà Giao nhìn Sam :

- Muốn bao nhiêu tiền, cháu cứ ra giá, chúng ta sẽ thỏa? thuận.

- Không đời nào ? Cháu không cần tiền.

- Đừng nói thế . Tiền là chìa khóa vạn năng mở được mọi cánh cửa đó.

Vân Sam bĩu môi :

- Những cánh cửa được mở bằng tiền chả đời nào cháu thêm bước vô.

- Lý tưởng quá , lãng mạn quá . Vậy cháu hãy chờ xem gia đình người mình yêu phá sản nhé . Tôi không dọa suông đâu.

Sam thẳng thốt :

- Cô không thương bác Chánh thật lòng sao ? Thật đáng sợ khi phải có một người vợ.

như cô May là cô không có con, nếu không thật tội nghiệp nó đang vênh váo vì doa. được Vân Sam, bà Ngân sa sầm mặt xuống vì bị đánh trúng chỗ đau. Bà nghiêng rằng:

- Chính vì không có con, tôi mới ích kỷ như thế, độc ác như thế . Tôi ghét cô! Ghét lắm!

Vân Sam lại 1 lần nữa nghe những lời như thế từ miệng bà Giao

Cô không thể không hỏi:

- Tại sao vậy ? Cháu có làm gì cô đâu!

Nhéch môi, mắt long lên căm hận, bà Giao nói:

- Nhưng bà nội cháu thì có . Tôi hận bà ấy
Rồi như nhận ra mình đã lỡ lời, bà im lặng bưng ly cam vắt lên uống
Ngoài trời mưa 1 lúc 1 lớn . Bà Giao phát tay gọi tính tiền rồi bỏ mặc
Vân Sam ngồi lại, bà giương dù che mưa đi đến chiếc taxi đậu ngay
lề trước cửa quán
Vân Sam tức đến nghẹn ngào . Cô không thể ngồi lại quán được dù
chả ai đuổi . Đứng dậy khoác áo mưa, Sam co ro bước ra
Gió mạnh như muốn xô ngã Sam. Khởi động xe của Vân Anh, cô
mím môi phóng bừa trong mưa
Nếu mẹ hay nội biết cô đang tự hành xác như vậy, chắc chắn cô bị
mắng, nhưng có thể Sam mới vui đi phần nào bức bối uất nghẹn
trong lòng . Gió mỗi lúc 1 to, tay cầm lái tê cóng . Cô viết mình chịu
đựng hết nỗi . Ngang quán phở của bà Diễm, Sam rẽ vào định trú
mưa
Vừa dựng chống xe lên, Sam đã thấy choáng chân tay cô quúi lại, cô
lăn ra hè phố . Những người trú mưa trong quán vội khênh Sam vào,
họ giặt tóc may, xoa dầu, bắt gió cho cô ấm lại
Bà Diễm đã nhận ra Vân Sam nên lu loa gọi Mai Cúc . Từ tuốt tuốt
trong nhà, con nhỏ chạy ào ào ra
Vừa kê cô, nó vừa hỏi liên mồm:
- Mưa gió thế này, mày đi đâu cho khổ vậy ?
Lấy quần áo khô cho Sam thay xong, Cúc bắt cô lên giường trùm kín
tay chân
Bà Diễm nói:
- Di gọi điện cho mẹ mày hay rồi . Cũng may là té ở đây, lỡ dọc
đường dọc xá...
Nước mắt tuôn rơi, mũi ghen cứng, Sam không nói được lời nào vì
tủi
Bà Diễm thẳng thốt:
- Chuyện gì ?
Không trả lời, Vân Sam chỉ khóc . Mai Cúc vỗ về:
- Sao lại thế ? Nín đi chứ ! Mày đã chết đâu nào !
Nghe Mai Cúc nói vậy, Sam bật cười rồi lại khóc . Bà Diễm lắc đầu
bỏ ra ngoài quán . Nuốt tức cười vào ngực, Sam kể cho Mai Cúc
nghe những gì cô phải chịu đựng
Con nhỏ nghiêng răng ken két:
- Người ta bảo: "Cây độc không trái, gái độc không con". Thật đúng
với trường hợp bà Giao. Vừa độc, vừa hiểm, lại thêm tham lam, thủ
đoạn . Nhưng những lời của bà chỉ để hù bà già và trẻ con thôi. Với
tài sản lớn, nếu vợ chồng có ly dị việc phân chia đâu đơn giản như

bà ta nói . mà đúng bị nhát ma rồi . Trong tình yêu ai thiếu kiên trì, can đảm là thua.

Vân Sam rùng mình rồi hắt hơi liên tục . Cô vẫn không dứt được thắc mắc

- Bà nội tao mới gặp bà Giao 1 lần sao bà lại hận nội tao chứ . Tao không hiểu nổi

Mai Cúc trầm ngâm:

- Vậy mà tao hiểu . Có những chuyện mà không ngờ tới đâu. Bà Giao là vợ trước của bác Hai mà ỷ

Vân Sam chờ người ra:

- Sao... sao mà ỷ

Mai Cúc nói:

- Bà Kim Em nói và nhờ dì Diễm dò la tin tức của con gái bà Giao. Cách đây không lâu hai người đã mời cô Ngân ra quán hỏi chuyện này

- Thế mẹ tao bảo sao?

- Mới đầu mẹ mà ỷ không ỷ, sau đó lại nói con gái bà Giao đã được bác Hai mà ỷ lãnh sang Mỹ . Con bé ấy tên Quỳnh Như

Vân Sam nhíu mày:

- Chưa bao giờ tao nghe tên này . Vậy lúc còn ở VN, Quỳnh Như sống với ai?

Mai Cúc nói tiếp:

- Cô Ngân bảo bà Em nhấn lại là Quỳnh Như tưởng mẹ nó đã chết từ lúc nào vừa sinh ra. Cho nên bà Giao đừng khuấy động con bé .

Điều đo đồng nghĩa với chuyện bà ta mất con vĩnh viễn

Sam khúc khắc ho:

- Sau ngày xưa, bà ấy lại bỏ con mình ? Chẳng lẽ tại nội tao quá khó, bà ở không nổi ?

Mai Cúc xác nhận:

- Nghe đâu là như vậy . Hồi đó gia đình bất tin bác Hai mà ỷ . Ai cũng tưởng ỷ chết rồi . Bà Giao cũng tưởng thế nên bỏ con lại cho bà mẹ chồng rồi đi tìm bờ bến mới . Bả bỏ đi tại bà nội mà ỷ khó 1 phần, tại bà chịu cực không nổi chín phần . Dì Kim Em kể bà Giao được vợ chồng ông Thắng đưa vào làm tạp vụ trong cơ sở của ông Chánh . Biết ông chủ góa vợ, thế là bà ta bắt hồn bắt xác ỷ . Bất chấp mẹ ruột không đồng ý, ông Chánh cưới bà ta cho bằng được . Một bước lên bà, nhưng bà Giao vẫn bị mẹ chồng, con chồng khinh rẻ . Muốn có con, nhưng không được, bà mới tính thế thù cho mình về già... Tìm lại Quỳnh Như cũng vì bản thân bà ta, chứ có gì bả yêu thương nó đâu

Vân Sam thắc mắc:

- Vậy nội tao có lỗi gì ? Sao bà ta lại hận rồi hận luôn qua tao?

Mai Cúc chép miệng:

- "Vụ" này chắc phải hỏi bà nội mày mới biết . Nhưng ta độ chừng cũng chuyện mẹ chồng, nàng dâu thôi. Dì Kim Em nói bà Giao bị "Hội chứng" ba T.

- Trời! Hội chứng này tao mới nghe lần đầu . Nghĩa là gì vậy ?

- Là hội chứng thiếu tình thương. Người như bà ai thương cho nổi . Thấy mày được nhiều người thương, nên bà ghét

Vân Sam hoang mang nhìn Mai Cúc . Lẽ nào có người luôn sống trong hận thù ganh ghét như bà Giao? Nếu được 1 đứa con để thương yêu, chắc bà sẽ khác đi chứ . Nhưng Quỳnh Như là ai? Có thật đang ở bên Mỹ với bác Hai không? Nếu phải, sao chưa bao giờ Sam nghe chị ấy gọi điện về hỏi thăm nội, cũng chưa hề nghe nhắc đến chị ấy . Mẹ biết rõ bác Hai có bà vợ trước 1 người con, vậy mà lần đó cô hỏi bà lại bảo không biết . Tại sao mẹ phải nói dối ?

Một cảm giác choáng ngợp chợt vút ngang người Sam, khiến cô như tê cứng . Tay bấu chặt vào mền để trấn tĩnh, Sam bắt đầu suy diễn, để dần dà đoán được tại sao nội luôn gọi mẹ là mẹ con Ảnh, tại sao Sam luôn về 1 phe với nội và tại sao bác Hai Nghiêm lại quan tâm tới cô hơn tới Thúy Hà cùng Vân Ảnh

Những phát hiện mới này khiến Sam bủn rủn tay chân. Cô nhắm nghiền mắt như để chạy trốn thực tại

Mai Cúc vội lay mạnh Sam:

- Ê, mày làm sao vậy ?

Sam gượng gạo:

- Chỉ hơi mệt chứ có sao đâu

Rồi cô vùng dậy:

- Tao gọi nhờ điện thoại 1 tí

Cúc gạt đầu và ý tứ bước ra ngoài . Nhưng vốn là đứa tò mò nên tới cửa phòng con bé đứng lại núp sau tường lắng nghe

Sam gọi điện cho bà Năm. Ngực cô thắt lại khi nghe giọng cầu nhàu quen thuộc:

- Mưa quá mà gọi điện làm gì . Nói to lên nội mới nghe rõ

Vân Sam hít 1 hơi dài để lấy bình tĩnh trước khi nói:

- Quỳnh Như con bác Hai Nghiêm là ai? Phải là con không?

Đầu máy bên kia im bặt . Vân Sam nói như gào:

- Phải không? Nội trả lời đi

Bà Năm ú ớ như gặp ma:

- Ai... ai cho con biết ? Phải con Ngân không?

- Nếu mẹ đã nói, con cần gì phải hỏi nội ? Tại sao? Tại sao lâu nay con không được biết về mình ? Tại sao? Tại sao vậy ?

Bà Năm rỗi cả lên khi nghe Sam khóc nức nở:

- Mọi người ai cũng thương con, không muốn con buồn

Ngập ngừng 1 chút, bà nói tiếp:

- Nội không muốn con có người mẹ như đàn bà đó . Trước đây, bây giờ và sau này cũng thế

Vân Sam mím môi lại:

- Ai cũng vì ý muốn của mình chứ có vì con đâu. Thật ra, chả ai thương con hết . Con cúp máy đây

Dứt lời, Sam gác máy . Úp mặt vào tường, Sam để mặc nước mắt nhạt nhoà . Đứng ngoài chịu không nổi, Mai Cúc đành bước vào ôm Sam

Con bé gượng gạo giải thích:

- Mày la to quá, tao nghe hết cả rồi . Cứ khóc đi cho hả . Chỉ tích tắc biết mình là con người khác ai lại không sốc

Vân Sam sụt sùi:

- Tao phải làm sao đây khi gương mặt bà ta tao còn chả muốn nhìn . Mới vừa tức thời tao còn nói với bà ấy . "Thật tội nghiệp cho ai là con của bà ". Không ngờ đưa vô phúc ấy lại là tao

- Không thích thì thôi, có ai ép mày nhìn bà ấy đâu

Quệt nước mắt, giọng Sam nguội lạnh:

- Nói cũng phải . Bà ấy đã bỏ tao từ nhỏ cơ mà . Bởi vậy bà ta đừng mong gì ở đứa con bị bỏ này hết . Bà ấy càng ghét tao, tao càng thích vì tao có cảm giác mình đang trả thù

Mai Cúc lắc đầu:

- Không nên nói như vậy, nếu không may cũng toàn sống trong ganh ghét, hận thù như bà Giao

Vân Sam im lặng . Như 1 người mộng du, cô trở lại giường trùm chăn kín đầu . Cô có cảm giác mình đang tự chôn mình cùng tất cả những gì thuộc về Vân Sam để dù không muốn, bắt đầu từ bây giờ cô vẫn phải tồn tại với một cội nguồn mới.

Lòng Son Vãn Trọn

Chương 16

Dy vừa huýt gió vừa nhảy bai ba bậc thang một lúc để tới phòng bà

Văng

Mặt tươi rói, anh hỏi:

- Con đi đây. Nội có gọi gì cho Sam không?

Bà Văng chỉ cái bịch trên bàn:

- Trái cây mới mua còn rất tươi. Con mang cho no tắm bồ?

- Cám ơn nội

Bà Văng lừ mắt:

- Tao có cho mày đâu mà cám ơn.

Dy cười:

- Con cám ơn giùm Sam. Thôi con đi đây

Xách bịch trái cây, Dy tiếp tục huýt gió . Anh hơi khựng lại 1 chút khi gặp bà Giao từ bếp đi lên

Bà ngập ngừng:

- Dy đi thăm Vân Sam ha?

- Vâng. Cô gọi gì không?

Bà Giao nói nhanh:

- Cho cô gọi lời thăm Sam. Mong cô bé mau bình phục

Rồi bà ngần ngừ như muốn nói thêm nữa, nhưng chưa tìm ra lời thích hợp

Dy từ tốn:

- Con sẽ chuyển lời của cô

Bà Giao hạ giọng:

- Hai đứa vui nhé!

- Vâng!

Dy xoa cằm:

- Chỉ bao nhiêu lời thôi sao cô?

Bà Giao thở dài:

- Vào lúc này nói nhiều đâu phải cách . Sam qua cơn nguy hiểm là cô mừng rồi . Cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên, cô chả mong gì hơn mong con bé khỏe lại

Bà Giao nói tiếp:

- Càng suy nghĩ, cô càng ân hận vì ích kỷ đến độc ác của mình . Nói đại, nếu như đợt bệnh vừa rồi Vân Sam không qua khỏi chắc cô sống chả yên với lương tâm mình . Người mẹ nào cũng có trái tim, cũng có những linh cảm với chính con mình, chỉ riêng cô là không. Đã vậy, cô lại luôn mồm nhắc đi nhắc lại với Sam rằng: "Ghét, rất ghét nó . Sự ích kỷ, đã làm lu mờ tất cả . Nhớ lại những gì cô đã gây ra cho Sam, thật sự cô chỉ muốn chết

Dứt lời, bà chợt khóc rưng rức như đứa trẻ khiến Dy hết sức lúng túng . Rõ ràng đây là những giọt nước mắt hết sức hiếm hoi của bà

Giao. Dầu rất sợ nước mắt, Dy cũng không đành bảo bà nín

Sụt sùi, bà Giao tiếp:

- Khi nghe bà Diễm cho biết Vân Sam chính là Quỳnh Như, nó đang bệnh nặng đến mức phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ vì tất cả những điều cô gây ra với nó . Thật lòng cô không biết mình có phúc hay bất hạnh nữa . Cô đã tìm được đứa con mình từng bỏ rơi nhưng tất cả mới là sự khởi đầu của một bi kịch

Dy nhẹ nhàng:

- Sao cô bi quan thế ? Vân Sam là 1 cô bé rất hiền hậu, sống chân thật và dạt dào tình cảm . Sam không muốn gặp cô chỉ là phản ứng tự nhiên. Một sớm một chiều khó ai có thể chấp nhận điều bất ngờ quá sức tưởng tượng như vậy . Cô đừng sốt ruột . Hãy để mọi việc diễn ra tự nhiên như cô đã nói

Bà Giao gượng gạo:

- Vâng, cô cần biết chờ đợi...

Dy dẫn xe ra. Anh phóng vội trên đường . Nhớ Sam quá, dù mới 2 ngày không gặp nhau. Thời điểm này rất khó khăn với Vân Sam. Anh không dám cũng không nỡ vắng cô lâu vì sợ Sam buồn rồi nghĩ ngợi vẩn vơ về thân phận mình . Mấy hôm liền thanh tra toàn diện công ty, Dy không thăm cô được, nhưng thường xuyên gọi điện . Sắp tới, anh sẽ là phụ tá riêng cho ba mình . Ông đã quyết định giao công việc đang làm lại cho Dy và dĩ nhiên anh không thể lơ là được

Qua thanh tra, dấu hiệu lạm quyền của ông Thắng khá rõ, ông bị cảnh cáo trước hội đồng quản trị . Ông có vẻ biết thân biết phận hơn khi cuộc hôn nhân của Dy và Thảo Hương đã bắt thành và bà Giao cũng chả còn là 1 hậu thuẫn lớn của ông như trước kia

Hiện nay, bà Giao đang... co cụm lại trong cái bà gọi là "Bi kịch của đời mình ". Bà đã lạy lục, van xin ba Dy tha tội nói dối . Suốt 20 mấy năm nay, bà đã giấu kín ông chuyện đã có chồng có con với lý do sợ mất hạnh phúc

Ba anh đã nổi điên lên vì tự ái, ông nhất định không tha thứ cho bà, nhưng bà nội đã khuyên can và giảng hoà... Hiện giờ giữa hai người vẫn còn dấu hiệu căng thẳng, nhưng Dy tin rồi sẽ qua vì ba anh rất yêu bà

Tới nhà Sam, Dy nhấn chuông và khá ngạc nhiên khi người ra mở cửa cho mình là Trầm

Anh chàng nghiêng người:

- Chào anh... Hai mới tới . Nãy giờ chị Hai trông quá trời

Dy phì cười:

- Trông... em phong độ lắm . Lần này nhất định làm anh em cột chèo

nhé

Trầm cười ha hả:

- Đương nhiên! Nghéo tay mày... anh Hai

Dy đập mạnh tay mình vào tay Trầm ngay lúc Vân Ảnh đi ra

Con nhỏ hất hàm:

- Trả chị Sam cho anh kìa

- Anh cũng trả Trầm lại cho em đây

Trầm phân công:

- Ngoài sân là lãnh địa của tụi tao. Mày và Vân Sam trong nhà .

Không được vượt biên ầu đó

Dy nhún vai:

- Ngồi 1 chỗ hưởng hạnh phúc là tuyệt nhất . Đi lung tung làm gì, tao nhường ghế đá cho mày đó

Vào nhà, Dy thấy Vân Sam đang ngồi ở salong vớ vẻ ngóng đợi

Ào tới bên Sam, Dy hôn phớt lên trán cô và hỏi:

- Nhớ anh không cưng ?

Vân Sam cong môi:

- Đố anh biết ?

Dy tự tin:

- Dĩ nhiên là nhớ ời là nhớ rồi

Nghiêng đầu anh ngắm cô:

- Bữa nay trông em tươi tỉnh, hồng hào, chắc nhờ anh ngày ngày chăm sóc quá

Sam dài giọng:

- Chưa chi đã kể công. Ghét! Lại mang trái cây sang nữa à ? Em vẫn chưa ăn hết của lần trước mà

Dy nói:

- Đây là quà của nội . Không mang cho em bảo đảm sẽ bị mắng .

Ngoài trái cây ra, anh còn mang thứ khác của người khác nữa

Vân Sam tò mò:

- Là cái gì, của ai hả anh?

Nhìn Sam, Dy cười cười:

- Cái này anh cất rất kỹ vì sợ gió thổi bay đi. Em chịu nhận anh mới lấy ra

Sam vô tư:

- Anh lấy ra đi, em sẽ nhận

Dy tăng hăng:

- Cô Giao nhờ anh gởi lời thăm em, chúc em mau bình phục

Vân Sam chớp mắt:

- Khi nào về, anh nhắn giúp là em cảm ơn

- Chắc! Có điện thoại, em chỉ cần nhắc lên, nhờ anh, anh sẽ quên ấy
- Anh vô tình đến thế sao?

Dy dịu dàng nắm tay cô:

- Có những trường hợp cần phải vô tình nhóc ạ ! Em thử gọi điện thoại cảm ơn xem

Vân Sam nhìn anh:

- Em chưa chuẩn bị để làm như vậy
- Anh hiểu và có... bốn phen ghi vào bộ nhớ lời nhắn của em để về truyền đạt lại với cô Giao

Vân Sam đều đều giọng:

- Vừa rồi em có nhận điện của bác hai Nghiêm gọi từ Mỹ về . Ông nói với em rất nhiều điều về những mối quan hệ, về những ảo tưởng mà vì nó ông đã bỏ lại người vợ quá trẻ với đứa con còn trong bụng để ra đi. Ông bảo em nếu có oán, có trách hãy trách ông , chớ đừng có trách cô Giao. Lúc đó cô ấy còn quá trẻ để đủ can đảm, bản lĩnh vượt qua bản thân. Bác Hai bảo lỗi là ở bác

Im lặng 1 vài giây, Sam nói tiếp:

- Thật ra, em có oán có trách gì đâu. Suy đi nghĩ lại, em vẫn là người may mắn vì từ bé tới giờ, em luôn được nâng niu trong vòng tay yêu thương của những người thân thích, ruột rà . Em những tưởng thế giới toàn màu hồng cho đến khi gặp 1 người thủ đoạn như cô Giao. Em hoàn toàn sụp đổ khi người đó lại chính là mẹ mình

Hít 1 hơi dài, Sam trầm giọng:

- Giờ thì em bình tâm lại rồi . Ai cũng có cá tính . Cô Giao là như thế biết làm sao đây? Em sẽ cố gắng chấp nhận sự thật và hy vọng sau này tình cảm của em và cô sẽ dần dần tốt đẹp hơn

Dy mỉm cười:

- Anh tin là như vậy vì em là 1 cô gái có trái tim nhân hậu và 1 tấm lòng vị tha đáng yêu nhất

Vân Sam chớp mi:

- Em chưa được như anh khen đâu. Trái tim em vẫn còn mặt tối của nó . Nhưng em sẽ cố vì em yêu anh, yêu cuộc sống này và yêu những người thân của em.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: mickey
Thời gian: 17/05/2004 7:27:05 CH